

USA TODAY BESTSELLER

tesadüf

her şey değışmek üzere

TATLI BELA ve AYAKLI BELA'nın
#1 New York Times ÇOKSATAN YAZARI

JAMIE MCGUIRE

YABANCI

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI
JAMIE MCGUIRE'DAN BAĞIMLILIK YARATICI
YEPYENİ BİR HİKÂYE...

Erin Easter, Blackwell Lisesi'ndeki üç Erin'den biriydi; bu üç kız sadece isimlerini değil doğum tarihlerini de paylaşıyorlardı. İlgisiz, tek bir ebeveyn tarafından büyütülen Erin Easter, Weston Gates'e uzaktan uzağa hayranlık duyuyordu. Erin A. ve Erin M. kasabanın iki sevilen kızıydı; Kasabanın en zengin iki ailesinin kızları, en yakın arkadaşlar, ponpon kızlar ve Erin Easter'in olmadığı diğer her şeylerdi; ve Erin Easter'in bunu unutmamasına da asla izin vermiyorlardı.

Weston Gates sevilen bir sporcuymdu ve iki başarılı avukatın oğluydu. Soyadının gerektirdiği hayatı yaşamak için kendi arzularından vazgeçmiş, günlerini soyadının baskısı altında geçiriyor ve gizliiden gizliye Erin Easter'a ilgi gösteriyordu; onun daha farklı bir hayat yaşaması gerektiğine inanıyordu. Ve sekizinci sınıftan beri Erin A. ile çıkıyordu. Bir tesadüf eseri akşamları Erin Easter ile takılmaya başladıktan sonra kendi gelecek hayallerine ve duygularına sahip çıkma cesaretini göstermeye başlamasıyla işler kendisi ve Erin Easter için değişmeye başlamıştı.

Fakat şoke edici bir trajedi küçük kasabayı sarstığında Erin Easter'in hayatı mümkün olan en iyi şekilde altüst oldu. Peki, ya hayallerine kavuşmak sandığı kadar basit değilse, ya bildiği hayat çok daha karmaşık hale gelirse?

Çeviren: İbrahim Evren

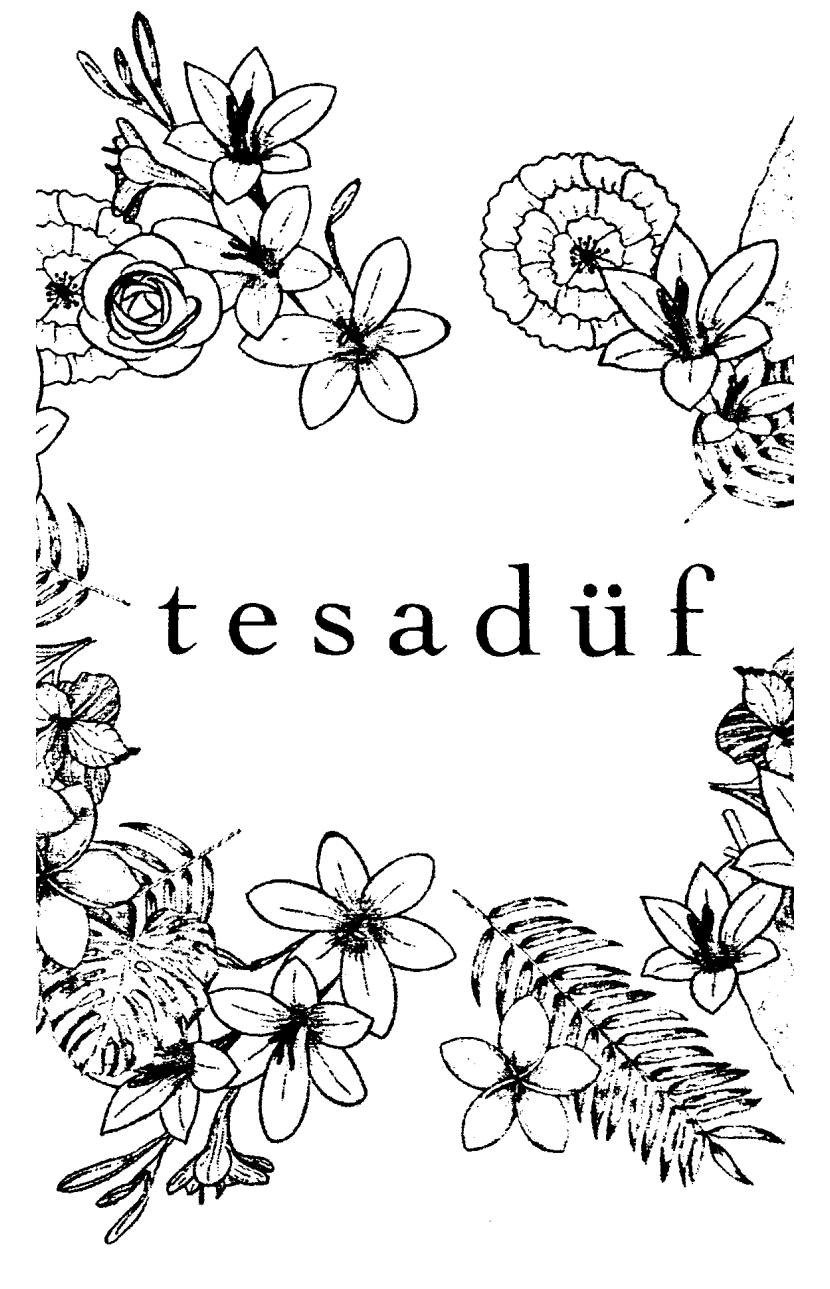

YARANCI

13 TL

www.yalanci-yayinlari.com
[facebook.com/yalanci-yayinlari](https://www.facebook.com/yalanci-yayinlari)
[instagram.com/yalanci-yayinlari](https://www.instagram.com/yalanci-yayinlari)
[youtube.com/yalanci-yayinlari](https://www.youtube.com/yalanci-yayinlari)

tesadüf

Tesadüf

Özgün Adı | *Happenstance 1*

Jamie McGuire

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Düzeltili | Berke Kılıç

Kapak Uygulama | Aslıhan Kopuz

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Sarah Hansen, Okay Creations

1. Baskı, Eylül 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-50-0

Türkçe Çeviri © Boran Evren, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Jamie McGuire, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

JAMIE MCGUIRE

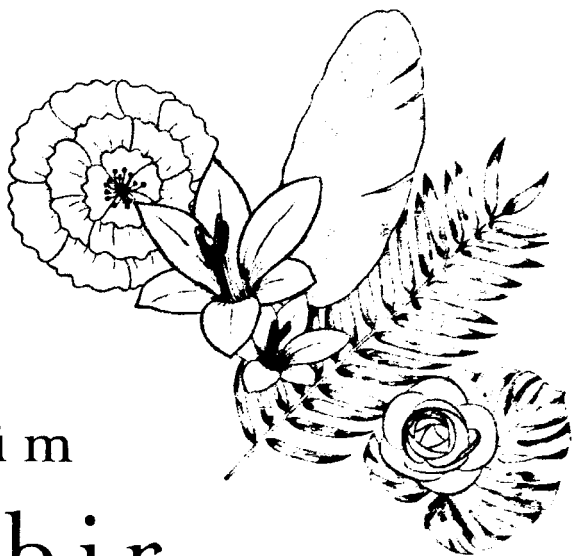
tesadüf

Çeviren

Boran Evren

b ö l ü m

b i r

“Evine git, ışıkları kapat ve kendini öldür.”

Erin Aldermen bana hiddetle baktı, o güzel bal rengi gözleri katıksız bir nefretle parlıyordu. Küçük dörtgen pencerenin arkasındaki dokuz amigo kıza çıktıkları seferde liderlik ediyordu. Ama bizi ayıran tek şey aramızdaki cam değildi.

Çikolatalı milkshake ve fudge sosuyla lekelenmiş siyah önlüğümlerle orada bir şey yapmadan dururken dokuz çift göz hızla önce bana, ardından birbirlerine döndü. Gösteri hoşlarına gitmiş olsa da hiçbiri doğruca bana bakmıyordu.

Erin Alderman’ın en yakın arkadaşı ve amigo kızların eş kaptanı Erin Masterson gözlerinde intikam ateşi, az önce ona yaptığım Banana Split Blast’ı elinde tutuyordu. Tıpkı en yakın arkadaşı gibi son derece güzeldi ama onun upuzun altın rengi saçlarının aksine upuzun kestane rengi saçları vardı. “Üstüne ceviz koymanı söylemiştim. Sana bacak kadar çocuğun bile yapacağı bir iş vermişler: Bir top dondurma alıp külaha, kâseye ya da kaba koyacaksın, sonra da senden istenen bir şey olursa onu da üstüne ekleyeceksin.

Yaşın olmuş on yedi sen daha Dairy Queen'de* asgari ücret verilen bir işi bile beceremiyorsun. Sen yetişkin olduğunda ne yapacaksın? Bak Erin, ne kendini ne de bizi zorlama, git paşa paşa kendini öldür. Tamam mı canım? Madem yaşamaya kafan basmamış bari ölmeye bassın."

Erin Masterson en yakın arkadaşıyla konuşmuyordu, benimle, Erin Easter'la, yani lise sonlardaki üçüncü Erin'le konuşuyordu. Hep böyle düşmanım olmamışlardı aslında. Anaokulunda ve birinci sınıfta her ânımızı beraber geçirmeye çalışırdık, ebeveynlerimiz ve öğretmenlerimiz karışıklık olmasın diye üçümüze de takma isimler uydurmuşlardı. Erin Alderman'a Alder diyorlardı. Erin Masterson'a da Sonny. Benim takma ismimse çok basitti: Easter". Üçümüz sadece isimlerimizi paylaşmakla kalmıyor, aynı zamanda doğum günlerimizi de paylaşıyorduk: Bir Eylül. Onlar evlerine, country club üyesi olan ve zamanı gelince Serbest Masonlarla Okul Aile Birliği'nin başkanı olacak ailelerinin yanlarına dönüyorlardı, ben ise daha yirmi yaşına yeni girmiş ve babam dahil yardım edecek kimsesi olmayan annemin yanına dönüyordum.

Beşinci sınıftayken hâlâ emin olmadığım nedenlerden ötürü Erin'in sataşmayı en sevdiği kişi olduğumda arkadaşlığımız dramatik bir şekilde değişmişti. Artık lise sona gelmiştik ve çoğunlukla onlardan uzak durmaya çalışıyordum ama hafta sonları ve hemen her gün okuldan sonra çalıştığım Dairy Queen'e gelip beni ziyaret etmekten keyif alıyorlardı.

Pencereyi yana doğru kaydırarak açtım ve elimi uzattım. "Özür dilerim. Dondurmayı geri verirsen yenisini hazırlarım."

* Özellikle dondurma ve benzeri yiyecek/içecekler satan fast-food zinciri.

** Karakterin soy ismi aynı zamanda Paskalya anlamına gelmektedir.

Frankie kalçasıyla beni yana itti, kabı Sonny'nin elinden çekip aldı ve dondurma kaşığıyla içindeki fıstıklı dondurmayı alıp çöpe attıktan sonra kaba bir avuç ceviz koyup geri verdi. "Anneciğin sana hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkılacağını öğretmedi diye bütün bir kap dondurmaya ziyan edecek değilim. Yürü git," deyip başını hızla yana doğru salladı.

"Anneciğime nasıl bir ebeveyn olduğu hakkındaki düşüncelerini ileteceğim Frances." Sonny ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmiş ve Frankie'ye de nefret ettiği gerçek ismiyle hitap etmişti. "Eniğinin seni bu konuda uzman yaptığından hiç şüphem yok."

Frankie kibarca sırtıttı. "O terim köpeklerin yavruları için kullanılıyor Masterson. Anne dışında kimse çocuklarına öyle demiyor."

Erinler'in ikisi de Frankie'ye öfkeyle baktılar ve sonra kızların hepsi aynı anda dönüp gitti.

Frankie suratını asıp elini kalçasına koydu. "Neden özür diliyorsun ki? Sana yüz defa söyledim ama bir kez daha tekrarlayacağım. Şu cadalozların seni böyle silkelemesine izin vermeyeceksin. Yüz bulup daha beter üstüne gelirler. İnan bana bunlar gibi kabadayıları görmezden gelmek hiçbir işe yaramaz, tecrübeyle sabit."

"Ama sadece üç ay kaldı," derken süt ve şekerle yapış yapış olmuş ellerimi sildim.

Frankie içini çekip tavana baktı. "Mezuniyetimi hatırlıyorum. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Bütün o özgürlük sadece bana aitti, yapmam gereken tek şey gidip canımın istediğini yapmaktı. Hepsi önümdeydi; yaz, üniversite, yirmi bir yaşına girmek." Gözlerindeki hülvalı ifade silinip giderken tezgâhı temizlemeye başladı. "Bu hayallerin ortadan kaybolması için Sha-ne'le tek bir gece

geçirmek yetti. Aradan yedi yıl geçti ve hâlâ lisede yaptığını işi yapıyorum.” Başını iki yana sallayıp bir kahkaha attı ve inatla tezgâhın üstünden çıkmayan bir çikolata parçasını ovaladı. “Ama imkânım olsa da bebeklerimi dünyaya değişmem.”

Frankie’nin onu Dairy Queen’den ayrılmaktan alıkoyan kararlarını gözden geçirmesini izlerken dudaklarımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. Petrol şirketi kasabadan ayrılınca kasabada düzgün maaşlı iş kalmamıştı, dolayısıyla Dairy Queen’de çalışıp düzenli bir maaş almak ayakta kalmaya çalışan kasabamızda bulunabilecek en iyi seçeneklerden biriydi.

Frankie çalmaya başlayan telefonu açtı. “Hayır Keaton, kavanozdan fıstık ezmesi yiyemezsin. Çünkü ben öyle diyorum. Eğer açsan git bir muz ye. O zaman aç değilsin! Hayır dedim, o kadar. Telefonu anneannene ver bakayım. Merhaba anne. Tamam. Aynı, değişik bir şey yok. Senden n’aber? Güzel. Hayır, Kendra’nın dansı saat altıda. Kyle saat yedide T-ball’a* gidecek.” Gülümsedi. “Tamamdır. Ben de seni seviyorum. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp bana döndüğünde yüzünde yüzümdeki tuhaf ifadenin aynısı vardı.

“Herkes yerinde mi?” diye sordum.

Frankie kıkırdadı. “Evet, evet. Tanrı’ya şükür bebek de uyuyor.”

Tezgâhları bir kez daha silerken ben de Sonny’nin Banana Split Blast’ını yaparken çıkan pisliği temizledim. Çalıştığımız Dairy Queen, Oklahoma haritasında minnacık bir noktadan ibaret kasabamız Blackwell’deki en küçük ve en eski binalardan birindeydi. Mekânın sahipleri Cecil ve Patty kasabaya gelen ziyaretçilerin ellilerden kalma

* 4-8 yaş arası çocukları spora alıştırmayı amaçlayan basitleştirilmiş beyzbol oyunu.

eşsiz binanın önünde fotoğraf çektirmelerine mutlulukla izin veriyorlardı. Müşteriler ya ön taraftaki pencerelerden ya da güney cephesindeki arabayla sipariş bölümünden alışveriş yapabiliyorlardı. Frankie'yle benim hareket edebilecek bir alanımız yok gibiydi ve beyzbol maçlarından sonra veya fuar haftasında yaşanan yoğunluklarda sık sık birbirimize çarpıyorduk. Dondurmalarını ya da sosislilerini yerken dükkânın yakınlarında olmak isteyen müşteriler için binanın yanına gölge altında tek bir bank konmuştu ama o da genelde boş oluyordu.

"Of, Tanrım. Antrenman bitmiş," dedi Frankie, beyzbol takımının araba ve kamyonetlerinin caddenin karşısında park edildikleri yerlerden ayrılmasını izlerken. Birkaç tanesi DQ'nun otoparkına geçtiler ve ter içinde kalmış bir düzine genç, arabalarından inip asfaltı aşarak pencerenin önüne geldi. Frankie de kendi penceresini açınca iki sıra oluştu.

Weston Gates'in bana bakmak için eğilmesi gerekti ve bakışları hâlâ terden sıırıslı, kahverengi saç tellerinin arasından benimkilerle buluştu. Koyu gri tişörtünün üstünde BLACKWELL MAROONS yazılıydı. Vişneçürüğü harfler lisenin Amerikan futbolu, basketbol ve beyzbol takımlarında geçirdiği dört yıl içinde defalarca yıkanmaktan çatlamışlardı. Babası da zamanında Blackwell Lisesi'nde bir atletti ve hem annesi hem de ablası Whitney, amigo kız takımında kaptanlık yapmışlardı. Whitney şimdi Duke Üniversitesi'nde hukuk eğitiminin ikinci yılındaydı ve nadiren eve geliyordu. Onu iyi tanı mıyordum ama tıpkı Weston gibi güzel, nazik gözleri vardı.

"Aklına ne eserse koy gitsin Erin. Nasılsa hepsi iyi," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

"Sen az önce ona iyi oluşunu mu söyledin Wes?" diye takıldı Brady Beck. "Nereden biliyorsun ki? Ona çıktığını bil miyordum?"

Diğer çocuklar kıkırdayıp aptal saptal sesler çıkardılar.

Weston'un yanakları antrenmanda zaten kızarmıştı ve sanki biri yanaklarına açık kırmızı boya sürüp... iki kere tokatlamış gibi görünüyordu. Ama şimdi renkleri iyice koyulaşmış ve yanaklarının kırmızılaşıp zümrüt yeşili gözlerinin olduklarından da parlak görünmelerine neden olmuştu. İlkokuldan beri o gözlere bakmamak için kendimi zorluyordum ve Alder sekizinci sınıfta ona göz koyduğundan beri bu çabamı iki katına çıkarmıştım.

"Onları duymazdan gel Erin, hepsi hödük." Konuşurken boğulurmuş gibi oldu ve sonra da dönüp dirseğinin iç kısmına öksürdü.

Ona sade, çilekli bir külah hazırladım, öyle sevdiğini bildiğimden ekstra uzun bir külah seçtim, ücreti aldım ve para üstünü plastik kavanozuma atmasını izledim.

"Teşekkür ederim," dedi, dondurmasının üstünden bir ısırik alıp kamyonetine yürümeden önce.

Diğerleri onun kadar kibar değillerdi ve çoğu sipariş verirken yüzüme bile bakmadı. Ama buna alışkıttım. Hayatında birden çok defa hapse girmiş bir anneyle büyümüş-tüm ve diğer anne babalar çocuklarını Gina Ester'in kızının kötü etkisinden korurken son derece açık sözlü davranmışlardı. Ama annem hep bu kadar dağılmış birisi değildi. 1995'te Blackwell'in yuvaya dönüş şenliğinde güzellik kraliçesi seçilmişti ama benim bundan haberdar olmamın tek nedeni fotoğraflarına rastlamış olmamdı. Gerçekten de güzeldi, sarı bukleleri bir tarafa taranmıştı ve dolgun, sağlıklı yanakları göz kapaklarını, kocaman kahverengi gözle-ri incecik birer yarık olacak şekilde yukarı itiyordu.

Tıpkı Frankie gibi Gina da küçük yaşta hamile kalmıştı. Ama Frankie'nin aksine rüyalarını beklenmedik bir hamilelikle değiş tokuş etmenin ağırlığı altında öylesine ezil-mişti ki sonunda alkolden medet ummuştı. Ve esrardan.

Ve yıllar geçip de hayal kırıklıkları üst üste geldikçe ne olmuş olabileceğini unutturacak her maddeyi kullanmaya başlamıştı. Aslında öfkesini dindiriyor olsa o kadar da umursamazdım ama her gece bir Keystone Light* içmek hiddetini daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Frankie her gece ışıkları kapatıp favori lafını ederken eve, Gina'nın yanına gitme vaktinin geldiğini bildiğim için ürküp büzüşürdüm.

"Adyos Hıyaros!"

"Yarın okuldan sonra sınıf toplantım var. Biraz geç geleceğimi unutma."

"Unutmam," dedi çantasıyla anahtarlarını alırken. Kapıyı benim için açık tuttu. "Eve bırakayım mı?"

Başımı iki yana salladım. Her gece arabasıyla beni eve bırakmayı teklif ettiği ve ben de her gece istemediğimi söylediğim için ısrar etmedi. Hem zaten DQ'nun sadece beş blok arkasında oturuyordum ve bahar gelmiş sayılırdı.

Karanlık sokakta yürürken yol kenarındaki gevşek çakıl taşları ayakkabılarımin altında gıcırdayordu. Kasabanın sadece birkaç yerinde kaldırım vardı ve evime giden en kısa yol o yerlerden geçmiyordu. Yanımdan birkaç araba geçti ama onlar dışında sakın bir perşembe akşamıydı. Ne kilise trafiği ne de maç trafiği vardı. Perşembe akşamları eve yürümeyi en sevdiğim akşamlardı.

Beton basamaklardan verandaya çıktım, tel kapı açılırken gıcırdadı. Kapının arkasından Gina'nın dinlediği müziği duyabiliyordum ve kendimi diğer tarafta bekleyen şeye hazırlamak için bir süre oyalandım. Kapı açıldığında oturma odasında kimsenin olmadığını gördüm ve aceleyle odama gidip kapımı kapattım.

Müzik, Gina'nın koridorun ilerisindeki yatak odasından geliyordu. İçeri girer girmez esrarın kokusunu aldım:

* Bir sigara markası.

demek ki yatağına uzanmış dinleniyordu ki bu da sarhoş olup öfkelenmesinden iyiydi.

Önlüğümün gevşemiş ipleri kolayca çözüldü ve sonra kıyafetimin kalanını da çıkarıp ağzına kadar dolu çamaşırığa attım. Çoğu akşam çamaşır yıkayamayacak kadar yorgun oluyordum, dolayısıyla sürükleye sürükleye Dairy Queen'in bir kaç blok aşağısındaki çamaşırhaneye götürene dek doluyordu. Gece tek başına Suds & Duds'ta olmak tüyler ürperticiydi, dolayısıyla cumartesi öğleden sonra olana dek bekliyordum. Gina o zamanlarda ayık olduğu için bu da bana iş saati gelmeden önce evden çıkmak için bir bahane sağlıyordu.

Üstünde OAKLAND RAIDERS yazan aşırı büyük, rengi atmış bir tişörtü üstüme geçirdim. Babama ait olduğunu varsayıyordum ama emin de değildim. Gina'nın ikinci el dükkânından rasgele aldığı şeylerden biri olabilirdi. Ama bir nedenden ötürü bunun o adama, artık o adam her kimse ona ait olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor ve içinde yaşadığımız hamam böceği dolu böcek evini biraz daha evimmiş gibi hissetmemi sağlıyordu.

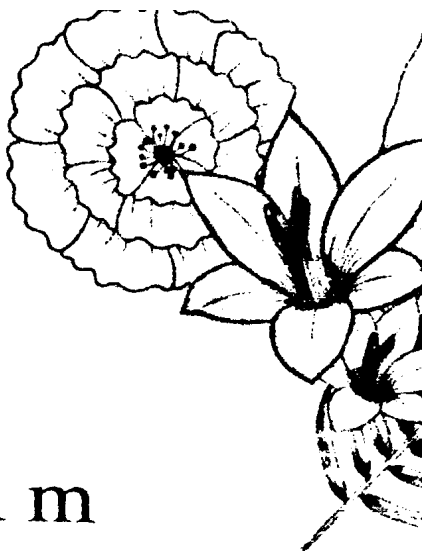
Yatak odamdaki yeşil halının üstüne oturdum. Bir zamanlar uzun tüylü halılara benziyordu ama aradan yıllar geçtikçe tüyleri ezilip yapışmış ve çok çirkin bir hayvanın kürkünü andırmaya başlamıştı. Cebir II'nin bir sayfasını bitirmem gerekiyordu; sonrasında da hiç ses çıkarmadan banyoya gidip Soul Asylum'un boğuk boğuk gelen müziği eşliğinde yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Gina'nın kafası kesinlikle iyiydi. Bir esrar tüttürdüğünde hep 'Runaway Train'i dinlerdi.

Odama dönüp yatağın kenarına oturdum ve şifoniyerimin üstündeki aynadan yansımamı izledim. Evimizdeki diğer her şey gibi onları da ikinci el eşyalar satan bir yerden almıştık. Odamda yürüyen olduğunda ayna titriyordu

ve şifoniyerin çekmecelerinin büyük kısmı doğru dürüst açılmıyordu ama iş görüyorlardı ve tek ihtiyacım olan da buydu. Koyu kahverengi saçlarımı tamamen açılana kadar fırçaladım ve sonra da atkuyruğu yaptım.

Yatağa girip örtüleri üstüme çekerken eskimiş yaylar sızlandı. Ağır ağır sallanarak dönen tavan vantilatörüne bakarken içim geçmeye, Gina'nın dinlediği şarkının duvarın ötesinden duyabildiğim kısmı ninni gibi gelmeye başladı. Ertesi gün zor geçecekti. Sınıf toplantısına katılım zorunluydu ve orada olma düşüncesi soğuk terler dökmeme neden oluyordu. Sırf diğer Erinler'in beni aşağılamasından kaçınmak için okul faaliyetlerinden uzak duruyordum. Ortaokul bana sosyalleşme çabalarımın hemen ardından gelen kaçınılmaz aşağılama ve bazı durumlarda da fiziksel sataşmalara değmeyeceğini öğretmişti. Öğretmenler bazen araya giriyorlardı girmesine de çoğu zaman başlarını çevirip hiçbir şey olmamış gibi yapıyorlardı. Brady Beck ve birkaç arkadaşıyla beraber Erinler'in bana bulaşmaktan çok sevdikleri tek bir şey vardı; beni ağlatmak. Bütün amaçları buymuş gibi görünüyordu ve ben direndikçe onlar daha da çok üstüme geliyorlardı. Dolayısıyla son dört yılda okul ve iş dışında hiçbir şey yapmıyor ve hiç kimseyle yakın bir ilişki kurmuyordum. Bir burs kazanmıştım bile ve ona ek başka burslarla beraber Blackwell'den defolup gidecek ve Erinler, Brady ve Gina'yı sonsuza dek arkamda bırakacaktım.

Uzanıp lambanın ipini çektim. Sonny çok istemiş olsa da ışığı kapatıp kendimi öldürmeyecektim. Dinlenecek ve beni sonuna dek tüketecek yeni bir güne başa çıkabilmek için güç toplayacaktım. Ertesi gün beni Frankie'nin hayalini kurduğu hürriyete bir gün daha yaklaştıracaktı.

b ö l ü m

i k i

İlk zil çalmadan otuz dakika önce sırt çantamı ayarlayıp sabah yürüyüşüme çıktım. Blackwell Lisesi sadece birkaç kilometre uzaktaydı dolayısıyla göklerden bir şeyler düşmediği sürece yürüyüş aslında o kadar da kötü değildi. En çok hoşuma giden de okul ile Gina arasındaki bu sakin anlardı; ama onları özlemeyecektim. Frankie'yle sümüklü veletleri ve belki de Weston'un yeşil gözleri hariç Blackwell hakkında özleyeceğim bir şey yoktu.

Oklahoma Devlet Üniversitesi'nin kampüsü arabayla bir saat uzakta, Stillwater'daydı. Kampüs arabaya ihtiyaç duymayacağım kadar küçüktü ve toplu taşıma sistemiyle kampüsün yakınlarında istediğim her yere gidebilecektim. Ama ODÜ'ye gitmenin bir yolunu bulmalıydım. Kabul mektubu birkaç hafta önce gelmişti ve kendi başıma mutfakta zıplayıp kutlamıştım. Gina'nın haberi yoktu. Frankie'ye bile söylememiştim. Nazar değmesini istemiyordum.

Okula gelmeme yarım blok kala gök yarıldı ve soğuk bir ilkbahar yağmuru bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Hızla koşmaya başladım. Sırılsıklam saçlarım zaten herkesin dikkatini çekecekti, bunun üstüne bir de su

içinde kalan ayakkabılarımın vıcıklaşmasını istemiyordum.

İçeri girince doğruca doğu kanadındaki tuvalete yöneldim. Öğretmenler odasının yanında olduğundan içeride öğretmen bulunma ihtimali daha yüksekti. Ve tam da beklediğim gibi Bayan Pyles içerideydi ve kurutma makinesinde ellerini kurutuyordu.

Beni bir gülümsemeyle karşıladı ama ne kadar ıslandığımı görünce ifadesi değişti. "Ah Erin!" Havluluktan bir yaprak kâğıt havlu koparıp bana uzattı. "Bugün yağmur yağacağını bilmiyor muydun?"

Başımı iki yana salladım. "İçime doğmuştu aslında. Başlamadan önce buraya gelebileceğimi umuyordum."

Sırt çantamı yere koymama yardım edip ceketimi aldı ve kurutma makinesinin altına tuttu. "Sana telefon numaramı en az on defa verdim. Neden beni aramadın?"

Omzumu silktim. "Yürümekten hoşlanıyorum."

Suratını astı. "Hava durumunda bir daha yağmur yağacak dediklerinde arabamı evinizin önüne park edeceğim."

"Lütfen bunu yapmayın," dedim. "Gina'yı utandırırsınız. Hoşuna gitmeyecektir."

"Umurumda değil."

Gümüş renkli düğmeye basıp kurutma makinesinin altına uzandım. "Sadece iki ayım daha kaldı. Uğraştığınıza değmez."

Bayan Pyles başını iki yana salladı, parlak mavi gözleri hüznle ağırlaşmış gibiydi. "Sana yeterince yardımcı olmadım, değil mi?"

"Bana gereğinden de fazla yardım ettiniz. Derste görüşürüz." Onu tuvalette yalnız bıraktım.

Bayan Pyles, öğrencilerini umursardı ve bana evde her şeyin yolunda olup olmadığını o kadar çok sormuştu ki onun yerinde olmak epey hayal kırıklığı uyandırıcı bir durum olmalıydı. Gina öfkesini kontrol etmekte zorlanıyor-

du ve sarhoşluğu çok pisti ama birkaç defa SHD* evimize çağrılmış olsa da hiç beni kurtarmak için uygun bir neden bulamamışlardı. Gina'yı şikayet edenin o olabileceği aklıma gelmişti ama hiç sormamıştım. Zaten fark etmezdi ve hiç kimse başka birini korumaya çalıştığı için hesap vermek zorunda kalmamalıydı.

İlk ders Bayan Merit'in ileri biyoloji dersi idi ve o derse Brady Beck ile birlikte giriyorduk. Beş yuvarlak siyah masanın başında dörder dörder oturuyorduk. Öğrenciler masaların üstüne isimlerinin baş harflerini, artı ve eksi işaretleri, kalpler, 1973'ten sonra her yıl ve sonrasında 'mezunları' ibaresini ve son derece uygunsuz resimler kazamışlardı.

Orta masanın başındaki yerime geçtim ve diğer öğrencilerin damlamalarını izledim. Brady ve arkadaşı Brendan tam zil çalmadan önce koşarak içeri girdiler ve bok yemiş gibi sırttan suratlarıyla yerlerine geçtiler. İkisi de köşe masada oturuyorlardı. Brady senenin başında karşımda durarak gözlerimin içine bakıp ses çıkarmadan sadece dudaklarını oynatarak *orospu* ya da *şillik* gibi sözcükler söyleyebilmek için Andrew ile yer değiştirmişti. Bazen yüksek sesle söylediği de oluyordu ama Bayan Merit bana zorbalık edilmesini umursayan hocalardan değildi.

Zilin tiz sesi kesildikten sonra Bayan Merit canı sıkılmış gibi gülümsedi ve derse başlamak üzere hazırlandı.

Sara Glen masamın karşı tarafında oturuyordu. Benimle sadece o gün hakkımda hangi söylentinin yayıldığını söylemek için konuşuyordu, tıpkı Brian Grand'ın sağlık dersinde her gün aynı pantolonu giymemi ne kadar tiksindirici bulduğunu söyleyip bu konuda bir tartışma başlatması gibi.

İkinci el dükkânında bulduğum iki pantolonum vardı ve neredeyse birbirlerinin tıpatıp aynıydılar. Bir defasında

* Sosyal Hizmetler Departmanı

üstüne art arda iki gün bir şeyler dökmüştüm ve işten vakit bulup çamaşırhaneye götürememiştim. Brian da bunu o gün fark etmişti ve ona karşı bir şey söyleyemiyordum, çünkü haklıydı.

“Erin,” diye fısıldadı Sara. Dirseklerini masanın üstüne dayayıp öne doğru eğildi. “Sonny’nin dondurmasına tükürdüğün için Dairy Queen’den kovulduğunu duydum. İnsanlar AIDS olduğunu ve sırf garezinden Sonny’e de bulaştırmaya çalıştığını söylüyorlar.”

“AIDS mi? Bak işte bu yeni,” dedim defterime bir şeyler karalarken.

“Nasıl yani yalan mı söylemişler?”

“Evet.”

“Hangi kısmı yalan peki?”

“Tamamı.”

Sara tatmin olmuş gibi göründü ve bakışlarını yeniden öğretmene çevirdi.

“Gençler, haftaya değil, ondan sonraki hafta bahar tatili başlıyor,” dedi Bayan Merit. “Dönem ortası sınavı yapacağım. Çalışma kılavuzunu haftaya alacaksınız. Bakmayı unutmayın.”

Bayan Merit’in çalışma kılavuzları esas sınavın çok az değiştirilmiş sorularının ve cevaplarının karşımıza çıkacakları sırayla bize verilmesinden ibaretti. Her ne kadar ileri seviyede bir ders olması gerekse de çalışmak cevapları ezberlemek anlamına geldiğinden Sara’nın AIDS’in azıcık tükürükle bulaşmadığını bilmemesi beni şaşırtmamıştı. Sınıfımızdaki kızların küçük bir kısmı hamile kalmadan mezun olmayı bile başaramamışlardı, dolayısıyla temel biyolojinin bu öğrenciler için bir öncelik olmadığı belliydi aslında. Ya da belki de Diversion Barajı’nda gece buluşup ateş başında içip eğlenmek veya seks yapmaktan başka yapacak bir şeyleri olmadığı için böyleydi durum.

Öğle yemeği gelip geçtikten sonra Erinler'le beraber aldığım, hiç sevmediğim sağlık dersine gireceğim beşinci saat geldi çattı. Üçüncü saatte Alder'le Kalkülüs alıyorduk ama o, arkadaşları yanında olmadan bana laf atmıyordu. Brady de sağlık dersindeydi ama genelde beyin felci olan, inanılmaz tatlı ve zeki birinci sınıf öğrencisi Annie Black'le uğraşmaktan bana bulaşamıyordu. Koridorda ne zaman yanından geçse Annie'yi taklit ediyor ve sadece birkaç kişi ne kadar iğrenç bir şey yaptığını yüzüne söylüyordu. Blackwell'deki en zengin ailelerden birinin oğluydu ve annesiyle babasının kasabadaki yerleri dokunulmazdı. Babası okula yüz binlerce dolarlık bağış yapmıştı ve annesi olacak şirret orospu da ne zaman birileri soytarı oğluna haddini bildirmeye yeltenecek olsa okula gelip avazı çıktığı kadar kankisi okul müdürünün suratına bağırıyordu. Brady Beck, okul malına zarar verirken, okul dahilinde içerken, dersten kaçarken ve düzinelerce öğrenciye zorbalık yaparken yakalanmıştı ama bir defa bile ceza almamıştı. Küçük kasabamızda yolunda gitmeyen her şeyi tek başına temsil ediyordu.

Masamda oturup bekledim. Cuma günü olduğu için Koç Morris bize çok bir şey yaptırmadı. Genelde bir kelimenin anlamını buldurtur ya da kendi kendimize kitap okumamızı isterdi. Ama yapacak çok işimiz olmadığında da Erinler bana dadanıyorlardı. Weston hemen arkamda oturuyor olmasa onları yok saymak çok kolay olurdu ama niye o yakınlarımda olduğunda hakaretleri daha çok carımı yapıyordu.

"Hoş geldiniz haytalar. Tanrı'ya şükür günlerden cuma çıkarıp bir kitap okuyun bakalım."

Daha on dakika geçmeden birilerinin, tahminen benim adımı fışıldadığını duydum. Birkaç saniye sonra aynı kişi

daha yüksek sesle fısıldadığında konuşanın Sonny olduğunu anladım. Dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Arkama dönmeye cesaret edemedim. Önümdeki sayfada yazılı olan kelimeleri anlama umudum kalmamıştı. Tek bir kelimeye bakakalmıştım ve tek yapabildiğim Sonny'nin Koç'un dikkatini çekmeyeceğini umut etmekte.

Koç Morris doğrulup başıyla sınıfın arkasını işaret etti. "Evet?"

Sonny elini alçaltıp yüzünde ukala bir sırıtmayla oturduğu yerde doğruldu. "Sadece okulun AIDS virüsü konusundaki politikasını merak ediyordum da."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Koç.

"Öğrencilerden birinde AIDS olduğu ortaya çıkarsa okul öğrencilerin geri kalanını korumak için ne gibi önlemler alır?"

"Neden soruyorsun?" Koç'un gözlerindeki merak parıltısı sönüp gitmişti ve Erin'in bir şeyler çevirmeye niyetlendiğini anladığı belli oluyordu.

"Sadece öğrencilerimizden birinde AIDS olduğunu duydum da, herkesin sınırları bozuk."

"Neden?"

"Çünkü bulaşıcı ve kimse de şifrintının teki, kendisi yollu olduğu için çevresindeki herkesi cezalandırmak istiyor diye ölmek istemez."

"Yollu olduğu için," dedi Koç Morris tamamen ifadesiz bir sesle. "Eğer istersen yedinci saatten sonra sana okulun politikasını bütün ayrıntılarıyla açıklayabilirim."

"Amigoluk yapmam lazım," dedi Erin, planının işe yaramamasına canı sıkılmış bir halde. "Bu konudaki görüşlerinizi söyleseniz bütün sınıfın içini rahatlatırsınız bence."

Koç içini çekti. "Senin zalim bir söylentiye yaymana yardım ediyor olmanın daha muhtemel olduğunu düşünüyorum."

Sınıfın her yerinden bir kıkırtı yükseldi.

"Bu rencide edici bir itham," dedi Sonny. "Sizin mesleğiniz neydi? Karmolog mu?"

Koç güldü. "Kinesiyolog."

"Ben de öyle demek istemiştim. İnsan, sağlık bilimi mezunu birinin bu kaygını ciddiye alacağını düşünmeden edemiyor."

Koç bir an bile beklemeden cevabı yapıştırdı. "Aklıselim bir insan hiç de böyle düşünmez. Kitabını okumaya devam et. Bir daha konuşmak yok."

Durumu çok iyi kavradığını belli eden sözleri şimdilik daha fazla aşağılamaya maruz kalmamı engellemişlerdi ama dersler bittikten sonra yapılacak toplantı epey daha az eğlenceli geçecekti.

"Ne okuyorsun?" diye sordu kalın bir ses.

Weston'un sorusunu duyduğumu belli eden tek bir şey söyleyemeden kitabın kapağını görebileceği şekilde kaldırdım. Başını gördüğünü belli edecek şekilde salladıktan sonra konuşmamı bekledi. Ben konuşmayınca da küçük bir gülümsemeyle yerine oturup arkasına yaslandı.

"Sen ne okuyorsun?" diye sordum.

Weston anında bana doğru eğilip kitabının kapağını benim yaptığım gibi yukarı doğru tuttu.

"Piers Anthony mı?"

Weston öksürüğünü engellemek için boğazını temizledikten sonra gülümsedi. "Yazdıkları hoşuma gidiyor."

Başımı öne doğru salladım. "Onaylıyorum."

"Güzel," diye fısıldadı Weston. "Endişelenmiştim." Kısa bir aradan sonra yeniden kulağıma fısıldadı. "Neden resim dersinde benimle hiç konuşmuyorsun?"

Yedinci saatte beraber bütün gün iple çektiğim resim dersine giriyorduk. Weston da o dersi alıyordu, evet ama daha da önemlisi Erinler ve Brady gibi tipler almıyordu.

Çalışmalarımızı ciddiye alıyorduk ve okuldayken kendim olabildiğim tek yer orasıydı.

"Meşgul olduğum için herhalde."

"Bugün de meşgul olacak mısın?"

"Büyük ihtimalle."

"Yani, belki şansım yaver gider de bir mola verirsin."

Sırıtmamı gizlemek için ona arkamı döndüm ama hemen öncesinde geriye doğru bir bakış atıp Alder'in gözlerinde o tanıdık nefret dolu bakışı görmüştüm.

Orospu, dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak, hiddetle bakan gözlerini üstümden ayırmadan.

Yedinci satten sonra kitaplarımı dolabıma koydum ve ağır ağır doğu salonuna giderken elli dakika boyunca Weston'la resim dersinde duyduğum coşkunun her adımımıyla hızla solduğunu hissettim. Kapıdan girdiğimde insanların vereceği tepkiden ölesiye korkuyordum.

Brady'le Brendan, masaların üstüne oturmuşlardı, bazı öğrenciler telefonlarıyla uğraşüyor, mesaj atıyor ya da sosyal medyada bir şey var mı diye bakıyorlardı ve Erinler de salondaki herkese bakacak şekilde yerleştirilmiş masalara oturmuşlardı. İngilizce IV hocası ve son sınıf danışmanı Bayan Hunter daha gelmemişti. *Kahretsin*.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi Alder. Cevap vermedim ama bu Erinler'i bir defa bile durdurmamıştı. "Senin fikrini duymak isteyen yok."

Arka tarafta, kapının yanında oturacak bir yer buldum ve Bayan Hunter'in fazla gecikmeyeceğini umdum.

Sonny bana acıyormuş numarası yaptı. "Gidebilirsin. Ne de olsa kimsenin senin ağzından çıkanları salladığı yok."

"Bu zorunlu," dedim sadece. "Bir yere gittiğim falan yok."

Sonny ayağa kalktı. "Zorlarsam gidersin ama."

"Otur yerine," dedim.

Sonny'nin sıkılmış yüz ifadesi şok ve öfkeye dönüştü. "Ne dedin bana sen?"

Weston'un bakışları hızla Erinler'den bana kayıp yeniden onlara döndü. Sonny bana doğru bir adım atınca Weston ayağa kalktı. Yüzündeki ifadeden kendisinin bile verdiği tepkiye şaşırdığı anlaşıyordu.

Sonny ona mutlak bir tiksintiyle baktı. "Sen ne yapıyorsun Wes?"

Weston başını bir an için yana eğdi. Derin bir nefes alıp gözlerini birkaç defa kırptırdı, belli ki olaya tam ortasından dahil olmaktan hoşlanmamıştı. "Bu toplantıya katılım zorunlu. Ona bu yüzden yüklenmenin bir anlamı yok. Büyük ihtimalle zaten burada olmayı kendisi de istemiyor."

"Weston!" dedi Alder, müthiş bir şaşkınlıkla.

Weston astım spreyini sıkıp kız arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Onu rahat bırak."

Tam Erinler'in ağızları açık kaldığı anda Bayan Hunter hızla kapıdan içeri girip sınıfın ön tarafına gitti. "Ne kaçırdım?"

Weston da Sonny de yerlerine oturdular.

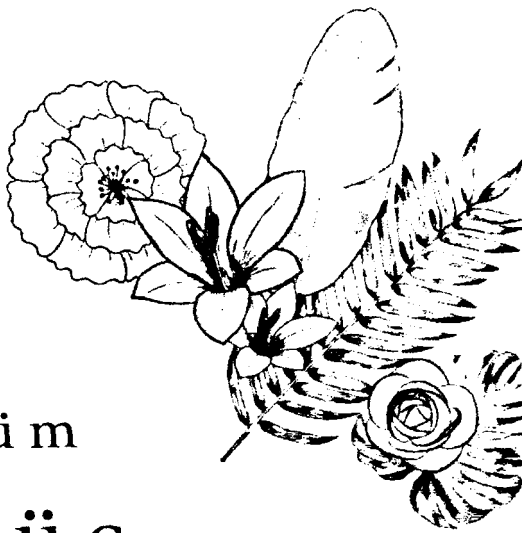
"Hiç," diye homurdandı Sonny.

"Tamam, hadi başlayalım," dedi Bayan Hunter soluk soluğa. "Son sınıf toplantısına kim başkanlık etmek istiyor?"

Vücuduma dalga dalga yayılan rahatlık beni uzun zamandır olmadığım kadar duygulandırdı ama sınıf arkadaşlarımin ağladığımı görmelerine izin vermeyi reddedererek gözyaşlarımı içimde tuttum. En azından bugün hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

b ö l ü m

ü ç

“Orospular!” dedi Frankie, makineden çıkan dondurmaya bakarken. “Sana öyle dayılandığına inanamıyorum. Ne yapacaktı ki ha? Aynen öyle. Hiçbir halt yapamayacaktı.”

“Şu anda benimle mi konuşuyorsun?” diye sordum, eğlenerek.

“Var ya, şu anlattıkların hakkında kaşar delegasyonunun ifadesini alabilsem içimin yağları erirdi. Hem de öyle bir *erirdi* ki!”

Bir kakhaha atıp başımı iki yana salladım ve mikseri çalıştırıp bıçaklarının hazırladığım M&M Blast’la sevişmesini sağladım. Frankie beni eğitirken mikseri kullanmanın bir erkeği elle tatmin etmeye fena halde benzediğini söylemişti. Bunu tam olarak nasıl bir şey olduğundan emin değildim ama günün birinde birisini çok mutlu edeceğimden emindim.

Nihayet son sınıf toplantısından gelebildiğimde Frankie’nin sırada bekleyen on müşterisi vardı ve dört saatir ara vermemiştik. Cuma akşamları hep nefes almadan çalışmamız gerekirdi ama bu Frankie’nin, Sonny’le olan kavgam hakkında atıp tutmasını engellememişti.

Elini kalçasına koyup bütün ağırlığını bir bacağına verdi. "Seninle o kadar gurur duyuyorum ki. Gerçekten de. Kendi haklarını ilk defa korudun, değil mi? Yanlış mı düşünüyorum?"

"Bilemiyorum. Haklarımı koruduğum falan yoktu. Ben sadece ona bir yere gitmeyeceğimi söyledim."

"Ve bir de o kaltak kıcını yere oturtmasını." Burnunu kırıştırdı. "En sevdiğim kısmı da bu."

Tam güneş batmaya başlarken tempo biraz hafifledi. Son araba da otoparktan çıktı ve ben de müşteriler yeniden yoğunlaşmadan önce temizlemeye vaktimiz olmayan ya da döktüğümüzü fark etmediğimiz malzemeleri temizlemeye giriştim.

Bir kamyonet hızla otoparka girdi ve anında kimin geldiğini anladım. Kasabada vişne kırmızısı Chevy'sinde yükseltme kiti ve Rock Star jantları olan bir tek Weston Gates vardı. Kamyonetinden aşağıya atlayıp koşarak pencereme geldi. Ter içindeydi, beyzbol ayakkabılarını daha çıkarmamıştı ve tek başınaydı.

"Selam."

"Selam," dedim Frankie'ye bir bakış atarak. "Sana ne verebilirim?"

Weston bir anlığına beni izledi.

"İyi misin?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Evet. Evet," dedi omzunu silke- rek. "Sen iyi misin?"

Omzumu silktim. "Ben iyiyim. Sana bir şey hazırlayabilir miyim?"

"Ben bir... Fark etmez, takıl kafana göre."

Ona bir Hawaiian Blast yaptım ve o da gözlerinde hâlâ o beklenti dolu bakışla ücreti ödedi. "Özür dilerim. Bugün olanlar için."

Başımı hiç sorun olmadığını göstermek için iki yana salladım.

"Daha önce bir şey söylemiş olmam gerekirdi."

"Evet, on yıl önce mesela," diye bağırdı Frankie.

Weston başıyla onaylayıp kamyonetine yöneldi ama tavırları sanki bir şeyleri söylenmeden bırakıyormuş gibi tereddüt doluydu.

Frankie içini çekti. "Ona öyle çıkışmamalıydım. İyi bir çocuğa benziyor."

"Öyle zaten," dedim, Weston'un sürücü koltuğuna çırpıp kapıyı kapatmasını izlemekten kendimi alamayarak.

"Bu epey... tuhaftı."

"Aynen, meselenin ne olduğunu merak ediyorum." Kamyonetini Main Street'e çıkmasını izlerken yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Bence senden hoşlanıyor."

Gülümsemem kayboldu. "Bu acayip konuşmada, bu karara varmana sebep olacak ne söylendi?"

Omzunu silkti. "Ben de bir zamanlar lisedeydim."

Frankie'yle vardiyamızı bitirip dükkânı kapattık. Beni arabasıyla eve bırakmayı teklif etti ve ben de reddedip eve yürüdüm. Yol boyunca Main Street'e doğru akan trafikte ezilmemek için evlerin ön bahçelerinden ilerledim. Kasabanın esas piyasa mekânı orasıydı ve cuma geceleri herkes Dairy Queen'in tam karşısındaki oyun sahalarında toplanırdı.

Evime bir blok kala sokağın karşı tarafından tanıdık bir motor sesi geldi. Baktığımda Weston'un kırmızı Chevvy'sini gördüm. Penceresini açmıştı ve kamyonetiyle hemen yanımdan yürüme hızında ilerliyordu. Yine tek başınaydı.

"Selam," dedi, dirseğini şoför kapısına dayayarak.

Tepki vermedim.

* Ana Cadde anlamına geliyor. A.B.D.'de hemen her küçük kasabada bir Main Street vardır. Kasabanın ticari ve sosyal hayatının merkezi işlevini görürler.

Gülümsedi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?" dedim, DQ'dan gittikten sonra yaptığım gibi gülümsememeye çalışarak.

"Eve yürüyormuş gibi görünüyorsun. Bu gece için bir planın var mı?"

Gözlerimi kısıp ona baktım. Bir planımın olmadığını biliyordu.

"Takılmak ister misin?" diye sordu.

"Arkadaşların oyun sahasında değiller mi?" Cevabı zaten biliyordum. Bir partiye gitmediklerinde ve cuma ve cumartesi geceleri oradaydılar. Esas öğrenmek istediğim onlarla eğlenmektense neden burada olduğuydu.

"Onlara yorgun olduğumu ve eve döneceğimi söyledim."

"Ama değilsin."

"Yani... daha çok sıkılmıştım. Ama sonra seni gördüm..."

Aşağıya baktım. "Üstümdeki dışarı çıkmaya uygun bir kıyafet değil."

"Dondurmaya bayılan biriyle konuşuyorsun burada. Üstün başının dondurmaya kaplı olmasının beni zerre kadar rahatsız ettiğini mi sanıyorsun?"

Güldüm.

"Hadi ama!" dedi diş telleri sayesinde mükemmelliğe kavuşmuş bir gülümsemeyle. Telleri daha bir önceki yaz çıkartılmıştı. "Eğer istiyorsan yalvarabilirim."

"Yalvarmana gerek yok," diye fısıldadım.

"Ne?"

Güldüm. "Tamam! Sadece... önce üstümü değiştirmeme izin ver."

"Anlaştık!" Onu işaret ettim. "Tam buraya park et. İki saniye içinde çıkmış olacağım." Evime daha yarım blok vardı ve Weston'un Chevy'sinin abartılı bir ses çıkaran egzozunun Gina'nın dikkatini çekmesini istemiyordum.

Heyecandan koşmamaya çalışarak eve yürüdüm ve kapıyı çekip açtım. Alışkanlıktan Soul Asylum alıyor mu diye dinledim ama bu defa şansım yaver gitmedi. Kapıdan içeri girdiğimde Gina'nın oturma odasındaki altın rengi, kadife kaplı, lekeli kanepede oturduğunu gördüm. Ayaklarının dibinde açılmış bir kutu Keystone Light birası duruyordu. Bana dönüp bakmadı bile.

Doğruca odama gittim, sırt çantamı yere atıp önlüğümü çekip çıkardım ve sonra elbiselerimin geri kalanını da sttmden atıp yeni elbiseler giydim. İşe giderken giydiğim her şey kaçınılmaz şekilde yemek yağı kokuyordu ve dolayısıyla eve gelince hepsini çıkarmak zorunda kalıyordum. Siyah bir tişörtle gri kadifeden bir şort giyip ayaklarıma da parmak arası terliklerimi geçirdikten sonra çantamı aldım. İkinci pantolonum, üstü çikolata şurubu lekeleriyle kaplı bir halde yerde yatıyordu. Çamaşır günü ertesi gündü dolayısıyla hava biraz serin olsa da altıma giyebileceğim tek temiz şey şortumdu.

Sessizce kapımı kapatıp hızla Gina'nın yanından geçip gitmeyi denedim ama yanından yürürken beni fark edip doğruldu.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Arabayla biraz dolaşacağız. Kısa süre sonra dönerim."

Yeniden arkasına yaslandı. "Dönerken biraz da sigara getir."

Başımla onaylayıp aceleyle kapıdan ıktım. Ben dönene kadar sızıp benden bir şey istemiş olduğunu unutacaktı. Ne yazık ki bunu sırf sıkıntı çıkarmasın diye kendi cebimden yüz dolardan fazla para harcayıp ona her istediğinde paket paket sigara almadan ğrenememiştim.

n bahçeye çıkıp durduğumda yarı yarıya Weston'un kamyonetinin gitmiş olacağını bekliyordum ama hâlâ orada, tam da beklemesini söylediğim noktadaydı. Kamyonetine yaklaşırken uzanıp kolu çekerek kapıyı açtı.

“İçeri tırmansana!” dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Şaka yapmıyordu. Yolcu koltuğuna erişebilmek için kapağı tutunup marşpiyele basıp tırmanmam gerekti. Kendimi siyah deri koltuğa atıp zıplayarak oturdum ve kapıyı kapattım.

“Vay be,” dedim.

Omzunu silkti. “Bunun seni fazla etkilemesine izin verme, eskiden babamındı.”

“Hiç yoktan iyidir,” diye dalga geçtim.

“Nereye gitmek istersin?” diye sordu.

Gülümsedim. “Neresi olursa.”

Weston devasa vişneli Icee’sinden çıkan kamışı emdi ve Blackwell’in yollarındaki deliklerle yamaların üstünden hoplaya zıplaya ilerlerken kamyonetin teybini sonuna kadar açıp Chance Anderson Bands dinledik. Beş dakika içinde kasabanın sınırlarının dışına çıkmıştık. Weston I-35’in üstünden aşan bir köprüünün tam ortasından durdu ve altımızdan hızla geçip kuzeye ve güneye giden araçların farlarını izledik.

Yolcu kapısını açıp köprüünün kenarına yürüdüm. Taşra kabul edilen bölgelerde otoyolların üstüne yapılan köprülerde korkuluk olmuyordu, seni aşağı düşmekten alıkoyan tek şey göbeğine kadar gelen beton bir engel ve sağduyuydu. Serin bir esinti yüzümü öpünce arkama döndüm ve kuzeyde toplanan bulutların arasında şimşeklerin çaktığını görünce şaşırmadım.

“Fırtınaların rüzgârı hep kendilerine doğru çekmelerini seviyorum,” dedim.

Weston’un kapısı çarparak kapandı ve yanıma gelip durdu. Icee’sinin son yudumunu da içerken bardağının dibine dayanmış pipetten bir şapırdama sesi geldi. “Ben sadece fırtınaları seviyorum.”

* A.B.D.’nin kuzeyiyle güneyini birbirine bağlayan ana arterlerden biri.

“Peki... bana söyleyecek misin?” diye sordum.

Weston gözlerini fırtınadan neredeyse hiç ayıramıyordu. “Neyi söyleyecek miyim?”

“Beni buraya neden getirdiğini.”

Omzunu silkti. Pipetini çiğniyordu ve ben de bunu tuhaf bir şekilde çekici buluyordum. “Neden olmasın?”

“Neden olmamasına cevap olarak verilebilecek yüzlerce neden var. Ben sana burada olmamı sağlayan tek nedeni soruyordum.”

“Senden gelmeni istemem olabilir mi?”

Bir kahkaha atıp aşağı baktım. “Tamam. Eğer bu oyuna böyle devam etmek istiyorsan, senin bileceğin iş.”

“Ben oyun falan oynamak istemiyorum. Sadece kimiminle ne yapıyormuş, falanca şu üniversiteye kabul edilmişmiş gibi dedikodulardan uzakta, seninle burada oturup fırtınanın geçip gitmesini izlemek istiyorum. Senin için de uygun mu?”

Başımınla onayladım. “Bunu yapabilirim.”

Weston, Chevy’nin bagaj kapağını açıp yukarı tırmandı ve elini uzattı. “Evet? Hadi gelsene.”

Kamyonetinin kasasına çıkmama yardım etmesine izin verdim ve tırmanıp yanına oturarak bacaklarımı aşağıya sarkıttım.

Başıyla arkamızı işaret etti. “Şu soğutucuda içecek bir şeyler var.”

Başımı iki yana salladım. “Ben içki içmiyorum.”

“Yok, yani, Fanta filan gibi şeyler. Bir iki tane vişneli kola ve Mountain Dew da olacak.”

“Seçim yapmamı nasıl beklersin, bunların hepsi favori-lerim arasında.”

Gülümseyip arkaya uzandı. “Benim de. Sana bir tane alayım.” Erimiş buz parçalarının arasında elini gezdirip yeşil bir kutu çıkardı. “Ve kazanan... Mountain Dew. Şanslı olmalısın.”

Kutuyu açtım. "Şu ana dek öyle olmadı. Teşekkür ederim."

"Belki de bu durum değişmek üzeredir. İkimiz için de."

"Sen şanslı olduğunu düşünmüyor musun?"

Bu soruyu bir süre düşündü. "Sorunlarım hakkında sızlanabileceğim son insan sensin."

"Sağ ol ya, bunu söylemen çok iç açıcı oldu hakikaten."

"Sadece aptallık ettiğimi düşüneneceğini söylemek istemişim. Çünkü benim dertlerim senin başa çıkman gereken cehennemin uzağından bile geçmiyorlar."

Omzumu silktim. "O kadar da kötü değil."

"Eğer her gün senin çektiklerinle karşı karşıya gelseydim, yapamazdım. Sen acayip güçlü bir kızsın Erin Easter."

Kolunu dizine dayayıp çenesini de yumruğuyla destekleyerek bana baktı. Pantolonunun paçalarını kovboy çizmelerine kadar indirmemişti ve kapüşonlu svetşörtü de epey yıpranmıştı. Bir anda o kadar da erişilmez gözükmedi.

Kuzey göklerindeki yıldırım gözlerinde parlayınca ikimiz de bir anda içimizi çektik.

"Bu epey iyi bir taneydi," dedi. "Bizi ıskalayacak olması ne kötü."

"İyi. Kötü. Hepsi aynı işte."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

"Bayan Pyles'in zamanında bana anlattığı yaşlı bir Tacomu çiftçiyle ilgili bir anekdot var da. Sık sık onun üstüne düşünüyorum."

"Bana da anlatsana," dedi koluyla beni dürterek.

"Kelimesi kelimesine hatırlamıyorum."

"O zaman hatırladığın gibi anlat."

Bir nefes aldım. "Günün birinde çiftçinin tek atı ölmüş. Tarlalarını sürebilmesini sağlayan tek şey atıymış. Köydeki

herkes başına gelen talihsizlik yüzünden onu teselli etmek için evine ziyarete gelmiş. Çiftçi demiş ki, 'Göreceğiz.' Bir hafta sonra oğlu bir vahşi at sürüsüne denk gelmiş ve iki tanesini eve getirmeyi başarmış. Oğlu atlardan birini ehli-leştirmeye çalışırken düşüp iki bacağını da kırmış. Köyün doktoru bir daha asla yürüyemeyeceğini söylemiş Köylüler yine onu teselli etmeye gelmişler, çünkü o çiftçinin tek oğluymuş. Çiftçi demiş ki, 'Göreceğiz.' Kısa süre sonra bir savaş çıkıp ortalığı birbirine katmış ve köyde eli ayağı tutan her erkek askere alınmış. Geride bir tek çiftçinin oğlu kalmış. Savaşa giden gençlerin hiçbiri geri dönmemiş."

"Vay be."

"Aynen. Bunu bana dokuzuncu sınıftayken anlatmıştı, bir daha hiç unutmadım."

"Beğendim. Çok... uygulanabilirliği var."

Bir kaşımı kaldırdım.

Güldü, o gülünce ben de güldün. Gök gürleyip sağı solu inletti ve rüzgâr hızlandı.

Weston çenesini kaldırdı. "Yağmur kokusu gibi." Cep telefonundan mesaj sesi geldi. Telefonuna şöyle bir bakıp svetşörtünün ön cebine tıktı.

Mountain Dew'imden bir yudum aldım. "Erin mi?"

"Aynen."

"Bana hiç onun..."

"Tipi gibi gelmedim mi?"

"Hiç," dedim, gülüp başımı iki yana sallarken. "Hem de hiç."

"Galiba değilim zaten. Ama onunla olmam fikri an-nemle babamın çok hoşuna gitmişti."

"Hadi ya."

"Aynen. Benimle ilgili hoşlarına giden bir sürü fikirle-ri var zaten." Arkasına yaslandı ve kollarını yastık olarak kullanıp gökyüzüne baktı.

Ben de aynısını yaptım ve bütün gökyüzünde bulutsuz tek bölgenin tam üstümüzde olduğunu fark ettim. “Yakın zamanda evde olmanı bekliyorlar mı?”

“Hayır. Seni bekleyen var mı?”

“Hayır.”

Weston derin bir nefes aldı ve uzun uzun orada öylece uzandık. İkimiz de sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmeden fırtına bulutlarının yavaşça üstümüzdeki yıldızların önüne geçmesini izledik.

bölüm

dört

Üçüncü saatteki derse girdiğimde bir an için durakladım. Şefkatli mavi gözleri ve mükemmel parlaklıkta dudakları olan bir yüz bana baktı. "Selam, hadi içeri gel."

Julianne Alderman, Bayan Barrows'un masasına oturmuş gergin gergin önündeki kâğıtları karıştırıyordu. "Of Tanrım. Ben bu işte pek iyi değilim."

Diğer öğrenciler masalarına geçerken ben de onu izledim. Onu neredeyse hiç fark etmediler, kendi aralarında yüksek sesle konuşup gülüyorlardı.

"Bu da ... Sen burada ne yapıyorsun?" dedi Alder girişte donakalıp. Gözleri kocaman açılmıştı.

Julianne gülümsedi. "Gördüğün gibi yedek bir öğretmen bulma konusunda çaresiz kalmışlardı."

Alder gözlerini devirerek hızla yerine geçip büzüldü. "Bu acayip utanç verici bir durum anne. Tanrım."

"Erin," diye uyardı onu Julianne ama gözlerinde öfke-den eser yoktu. Gina olsa çoktan masanın üstüne tırmanıp yakama yapışmıştı.

Sınıfta dolaşıp öğrencilere kâğıda basılı bir şey dağıtırken Julianne'in parlak kahverengi saçları sağa sola sallanıyordu. Çocukken onun gibi bir anneyle büyümenin

nasıl bir şey olacağının hayalini kurardım. Alder, Cadılar Bayramı'nda okula hep pembe şapkasının sivri ucundan aşağıya sarkan kurdelesı dahi eksik olmayan, elde yapılmış şahane bir prenses kostümüyle gelirdi. Sam ve Julianne kendisini desteklemek için hep Alder'in amigoluk yaptığı maçlara gelir, ceketlerine üstüne onun amigoluk yaparken çekilmiş bir fotoğrafının basılı olduğu rozetler takarlardı. On altıncı doğum gününde ona pırıl pırıl, yepyeni bir Honda Accord almışlardı ve o da bu arabadan nefret ediyordu. Böyle şeyleri doğal karşılayabildiği için ne kadar şanslı olduğunu, herkese onun gibi özen ve sevgiyle davranılmadığını bilmiyordu, dolayısıyla aslında istesem de onu bu tavırları yüzünden çok da suçlayamıyordum.

Juliane, Bayan Barrows'un sandalyesine oturup sırtırken mavi gözleri ışıltı ışıltı. Ten rengimiz benzerdi, ikimizin de yüzü kalp şeklindeydi ve saçlarımız aynı şekilde koyu renkli gözlerimiz de aynı şekilde maviydi, dolayısıyla onun yaşına geldiğimde ben de onun kadar genç ve güzel görünebilmeyi umuyordum.

Alder inledi. "Bu da ne böyle?"

"Sınavınız," dedi Julianne "Bayan Barrows ne yapmanız gerektiğini bildiğinizi söyledi, dolayısıyla hadi başlayın bakalım çocuklar. Zil çalmadan bitirmeniz lazım. Bunu evinize götüremezsiniz."

Benim dışımda herkes homurdandı ve Julianne de gözlerini kırptırdı, belli ki popüler olmamak hoşuna gitmemişti.

"Tanrım, bu o kadar utanç verici ki!" diye sızlandı Alder büyük bir öfkeyle.

Julianne küçük ama yaralı bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başarabildi. "Affedersin birtanem. Yardımına ihtiyaçları vardı."

Beşinci saat geldiğinde Alder'in sinirleri iyice bozulmuştu. Oğlanlar annesinin ne kadar seksi olduğuyla ilgili saçmalayıp duruyor ve kızlar da neden yedek öğretmenlik yaptığını sorup duruyorlardı. Julianne, biz üç Erin'in doğmadan bir hafta öncesinden başlayarak hep ev kadını olmuştu. Onun öncesinde Dr. Shuart'ın kliniğinde doktor asistanı olarak çalışıyormuş ama Alder'i sadece bir defa kreşe bırakmış ve onu bir kez daha yanından ayıramamıştı. Ya da en azından böyle anlatılıyordu. Sam, Blackwell'in genel cerrahıydı ve Westonlar'ın sokağının ilerisinde hemen köşeyi dönünce altı yatak odalı bir evde oturuyorlardı.

"Bu koku da ne?" dedi Sonny sağlık dersinde sınıfın arkasındaki yerinden yüksek sesle.

Brady'nin birinci saatte Bayan Merit'in yeni malzemelerinden gelen bayat kokunun vajinamdan geldiğini ima etmesinden sonra bütün gün bunu dillerine dolamışlardı. Brady, ilk saatten sonra koridorda yanımdan her geçtiğinde kötü bir koku almış gibi hareketler yapmış ve diğerleri de kısa zamanda onu taklit etmeye başlamışlardı.

Sağlık dersinde hepsiyle karşı karşıya olmak düşüncesi ni kaldıramayabilirdim ama nedense ettikleri laflardan her zamanki gibi etkilenmiyordum.

"İğğh," dedi Brady. "Yine mi? Bu koku da neyin nesi? Bütün gün koklaya koklaya burnumun direği kırıldı."

"Belki senden geliyordur?" dedi Weston masasında arkaya dönerek.

Dimdik ileriye bakmaya devam ettim.

Koç Morris tahtadan bize döndü. "Bir sorun mu var?"

Herkes başını iki yana salladı.

Arka sıralardan boğuk bir öğürme sesi geldi, onu bir başkası takip etti. Koç yeniden arkasına döndü.

“Özür dilerim Koç ama şu kokuyu alamıyor musun?” diye sordu Sonny.

Koç, “Hayır,” dedi kafası karışmış bir halde etrafına bakınarak. “Hangi kokuyu alamıyor muyum?” Bir kaç defa burnunu çekince herkes gülmeye başladı. Koç eğlenmemişti. “Ya derse dikkatinizi verin ya da defolup gidin!” diye bağırıp kapıyı işaret etti. Herkes sessizleşti.

“Evet, hıyarlar, aynen öyle,” diye fısıldadı Weston.

Koç hızla dönüp gözlerini Weston’a dikti. “Sen ne dedin Gates?”

Weston yutkundu. “‘Evet, hıyarlar, aynen öyle,’ dedim.”

Koç Morris ağırlığını diğer bacağına verip Weston’u haşlamaya hazırlandı. “Peki, kimmiş bakalım şu bahsettiğin hıyarlar?”

“Kendisi Brady oluyor efendim ve var olmayan bir kudan şikâyet eden bütün herkes.”

Koç önce tereddüt etse de yeniden arkasına döndü.

“Siktir git, ibne,” dedi Brady dişlerinin arasından.

“Sikimi ye Beck!” dedi Weston ayağa kalkarak.

“Tamam, kesin şunu!” dedi Koç Morris yeri göğü inletemesiyle.

Bayan Pyles gözleri kocaman açılmış bir halde içeri girdi. “Burada her şey yolunda mı?”

Koç, Brady’le Weston’a öfkeli bir bakış attı. “Sınıfımdan çıkın. Her ikiniz de. Hemen.”

Weston sırt çantasını alıp hızla dışarı fırladı.

Brady ellerini havaya kaldırdı. “Ben bir şey yapmadım ki. Beni niye dışarı atıyorsun?”

“Çık dışarı Brady!”

“Ama ben bir şey yapmadım! Bu çok saçma! Kime sor-san öyle der!”

Koç Morris, Bayan Pyles’e baktı. “Bayan Pyles, kontro-

lümü kaybetmeden Bay Beck'i sınıfımdan çıkarabilir misiniz lütfen?"

Bayan Pyles bir süre ona baktıktan sonra Brady'e doğru yürüdü. "Tamam, Brady hadi gidelim."

"Sakın bana dokunayım deme!" dedi Brady, neredeyse mızızızlanan çocukları andıran bir sesle.

"Brady Beck, sandalyenden hemen kalk, yoksa Tanrı şahidim olsun Koç Morris'e seni sınıftan fiziksel olarak atmasında yardımcı olacağım. Ayağa kalk! Hemen!"

Bayan Pyles ona doğru eğilirken Brady arkasına yaslanmak zorunda kaldı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir anlık şoke olduktan sonra Brady alelacele pılım pırtısını toplayıp sınıftan dışarı fırladı.

"Annemler seni arayacak!"

Koç Morris ifadesiz bir sesle, "Hadi canım, ciddi mi? Onlarla konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorum," diyerek dalga geçti. "Şimdi, yüz kaslarına geri dönelim."

Sandalyemde iyice büzülürken on çift gözün yakıcı bakışlarını başımın arkasında hissedebiliyordum.

Yedinci saat boyunca Weston'un boş sandalyesine bakıp iç çekip durdum. Onun beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu ve yaptıkları başına bela olmuştu. Durup dururken neden beni korumayı görev edindiğini bilemiyordum ama bunun ikimiz için de tehlikeli olduğu ortadaydı.

Gün sonunda okulun önüne doğru yürürken Brady, Brendan, Andrew ve Erinler'in genelde geçtiğim köşede, yan yana park ettikleri araçlarının yanında durduklarını görebiliyordum. Ehliyetlerini aldıklarından beri bir defa bile burada toplanmamışlardı ve Erinler'in amigoluk antremanına geç kaldıklarını biliyordum. Beni bekliyorlardı.

Dairy Queen'e farklı bir yoldan gitmeyi reddedip onlara yaklaşırken çenemi kaldırıp dimdik ileriye baktım.

"Hey," dedi Sonny. "Konuşmamız lazım."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedim ve sırt çantamın siyah naylon saplarını o kadar sıkı tuttum ki parmaklarım acıdı.

Alder'in yüzünde ukala bir sırıtma belirdi. "Belki yoktur ama bizim sana söyleyecek çok şeyimiz var."

Brady kolumu tutup beni olduğum yerde çevirdi. "Keşafetlik yapma da kızın söyleyeceklerini dinle."

Kolumu çekip kurtardım ve tam Erinler bana yaklaşırlarken büyük, kırmızı bir kamyonet yanımıza geldi ve ön tekerlekleri kolaylıkla kaldırıma çıktı.

Şoför kapısı çarparak kapandı ve Weston koşarak ön tarafta gelip omzunu Brady'nin eliyle kolumun arasına soktu.

"Dostum sen n'apiyosun?" dedi Weston.

Brady'nin ifadesi ciddileşti. "Ne mi yapıyorum? Senin neyin var? Neden bu şıllık için beni bozup duruyorsun?"

"Onu rahat bırak," dedi Weston, sesini sakın utmaya çalışarak.

"Weston," dedi Alder, parmaklarına uzanırken. Kıvrak hareketlerle Weston'un yanına sürünüp parmak uçlarına kalkarken güzel, zehirli bir yılanı benziyordu. Weston'un ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Aniden kusacak gibi oldum.

Weston ondan uzaklaştı. "Easter, sen git," dedi sessizce, omzunun üstünden arkaya bakarak.

Topuklarımın üstünde dönüp yürümeye devam ettim ve arkama bakmayı reddettim. Sonraki beş blok boyunca Erin'in o zehirli dudaklarının Weston'a dokunduğu ânın tiksinti verici anısını zihnimden çıkarmaya çalıştım. Birbirlerinin ilk sevgilileri oldukları herkes tarafından biliniyordu ama bunu çok aklıma getirmemeye çalışıyordum ve son beş yıldır ikisinin çiçek böcek hallerini önceden fark etmeyi, böylelikle bu hallere doğrudan maruz kalmamayı öğrenmiştim.

Dairy Queen'in arka kapısından içeri geçip ön tarafa yürürken önlüğümü bağladım.

"Selam çıtır! Günün nasıl geçti bakalım?" dedi Frankie son müşterisi de gittikten sonra penceresini kapatarak.

"Weston beni savunduğu için dersten atıldı. Erinler'le birkaç çocuk okul çıkışında beni bekliyorlardı."

"Ah! Bir dakika... Ne?"

"Dediğimi duydun," dedim kollarımı kavuşturup kalçamı tezgâha dayarken.

Otoparka bir minivan girdi ve içinden birkaç çocuk indi. Anneleri benim pencereme geldiğinde halihazırda yorgun görünüyordu. Hepsinin siparişini aldım, üçü ben istediklerini hazırlarken fikirlerini değiştirse de sonunda hepsini yolcu edebildim. Bunun ardından pencerelerimizin önünde iki sıra oluştu ve hava kararana kadar yeni müşteriler gelmeye devam ettiği için konuşacak çok zamanımız olmadı. Beyzbol antrenmanı bittiğinde Weston'un kamyoneti DQ'ya uğramadan Main Street'e doğru ilerledi. Oyuncuların hiçbirisi DQ'ya uğramadı.

Ortalığı temizleyip dükkânı kapattık ve dışarı yürüdük. Frankie, "Evine bırakmamı ister misin?" diye sordu ama sonra adımını bitiremeden donakaldı.

Arka kapının hemen dışında Weston'un kırmızı Chevy'si park etmiş, heyula gibi tepemizde duruyordu. Weston şoför koltuğundan bana bakıp gülümsüyordu. "Biraz gezmek ister misin?"

Frankie bana bakarken gözleriyle ona evet demem için yalvarıyordu.

Başımla onayladım. Weston gözden kaybolup eğilerek yolcu kapısının kolunu çekip kapıyı açtı. Yürüyüp kamyonetin öbür tarafına geçmeden önce Frankie'nin gevrek sırtmasını gördüm. Koltuğa tırmanıp kapıyı kapattım.

"Bugün için özür dilerim," dedim. "Seni onlara karşı tek başına bıraktım."

"Dur. Sakın benden özür dileyeyim deme."

Ben tepki vermeyince vitesi bire takıp yola koyuldu ve benim sokağımla evimi geçip doğruca kasabanın sınırlarından çıktı. Nereye gittiğimizi biliyordum ve bundan mutluydum. Eve ya da okula hatta Dairy Queen'e gitmekten bile daha iyi bir histi. Rahatlayıp huzur bulabildiğim tek yer haline gelmişti.

Chevy'nin motoru susunca gecenin sessizliği etrafımızı sardı. Weston kapıyı açıp doğruca giderek bagaj kapağını açtı. Bu kez beni bekleyip elini uzattı.

Parmaklarına baktım. Uzunlardı ve tırnakları sonuna kadar kemirilmişti. "Ben... çaresiz değilim."

"Ha, merak etme onu biliyorum. Sadece sana biraz ihtimam gösterilmesinin zamanının geldiğini düşünüyorum."

Uzattığı eline baktım.

Omzunu silkti. "Bırak da sana biraz iyi davranabileyim."

Bagaj kapağına tırmanmama yardım etmesine izin verdim ve tırmanıp yanıma oturmasını izledim.

"Ah," dedi arkasına eğilip soğutucuyu açarken. Bana bir Fanta Orange verdi ve kendisine de bir Cherry Kola düştü.

"Teşekkür ederim," dedim bir yudum alarak. "Annenle baban ne dediler? Bugün hakkında?"

"Bilmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun? Okuldan onları aramadılar mı?"

"Brady'nin annesiyle babasını aramadılar dolayısıyla benimkileri de aramadılar."

İçimi çektim. "Yani, memnun oldum. O zaman sana okulda kalma cezası vermediler, öyle mi?"

"Hayır."

Başımla onayladım. "Neden sorduğumu ben bile bilmiyorum."

Neşesiz bir kahkaha attı.

"Antrenmandan sonra eve döndüğümde babamın elinde bir kabul mektubu vardı. Pişmiş kelle gibi sırtıyordu, kusmak istedim."

"Niye?"

"Çünkü mezun olduğu okuldan, Duke Üniversitesi'nden gelmişti. Beni yanlış anlama, iyi bir üniversite. Ablam orada ve okulunu çok seviyor."

"Peki, o zaman sorun ne?"

"Diğer elinde başka bir kabul mektubu vardı, Dallas Güzel Sanatlar Enstitüsü'nden." Cherry Kola'sından bir yudum alırken bekledim. "Oraya başvurduğumu bilmiyordu ve ne yaptığımı öğrenmesin diye her gün eve ondan önce gelip postayı kontrol etmeye çalıştım."

"Ama bugün ondan önce geledim, çünkü o köşe başında benim yanımda duruyordun."

"Senin hatan değil. Zaten konusunu bile açmadı. Umrunda bile değildi. O futbol bursundan dolayı fena halde gaza gelmişti ve burs alamamış olsaydım bile o çoktan kararını vermişti bir kere. Onan gizli başka bir yere başvurmuş olmamın bir önemi yoktu."

"Ne yapacaksın?"

Weston, ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Çöp kutusundan aldım."

Gözlerimin parladığını hissettim. "Gidecek misin?"

Kâğıda baktı. "Başvuru için istediklerini yaparken canım çıktı."

"Soruyu geçiştiriyorsun."

Bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun? Annemle babam okul ücretini ödememe yardım etmezler, hele ev kirasından bahsetmiyorum bile."

“O zaman okurken çalışırsın. Bunu yapacak ilk öğrenci sen değilsin.”

“Beni korkutan bu değil. Ben sadece... Bu, babamların suratına okkalı bir tokat atmak gibi bir şey. Epey büyük bir mesele aslında.”

“Hayat senin hayatın.” Bunlar basit ve gereğinden fazla kullanılan sözcüklerdi ama gerçek söz konusu olduğunda bu hep böyleydi. “Otuz yaşındaki haline nasıl hesap vereceksin sonra?”

“Eğer bir ofiste oturmuş yasal evraklarla uğraşıyorsa bana demediğini bırakmıyordur.”

Omzumu silkip gökyüzüne baktım. “Bana doğru yanıtı biliyormuşsun gibi geldi.”

“Bu neyi istediğinle, ne olması gerektiği arasındaki fark, değil mi?”

“Evet. İsteddiğin şeyi yapmalısın.”

Bana bakıp gülümseyince gözlerine baktım. Beni bir an için izledi sonra da bakışları dudaklarıma kaydı. “Dondurma gibi kokuyorsun.”

Soluğum kesildi. “Yani?”

“Sadece, acaba tadın da öyle mi diye merak etim de.”

Kısa bir aradan sonra önce tikanır gibi oldum sonra da katıla katıla gülmeye başladım.

Sırıttı. “Ne? Komik olan nedir?”

Benliğimin derinliklerinden gelen çirkin kıkırdamanın yüzeye çıkmasına engel olamıyordum; sanki bütün hayatım boyunca orada durup serbest bırakılmayı beklemişti. Gözlerim yaşardı. Weston da sessizce kıkırdadı.

“Oh be,” dedi ensesini sıvazlarken. “Havanın karanlık olduğuna seviniyorum.

“Neden?” diye sordum gözlerimi silerken.

"Çünkü yüzüm şu anda parlak kırmızı olmalı."

Onu dürttüm. "Utanma. İki hafta önce biri bana bunu söyleyeceğini söylemiş olsa sertifikalı deli olduğumu düşünürdüm."

"İki hafta öncesinde olsak seni öpmemi ister miydin?"

Ona sadece göz ucuyla bakmayı başarabildim, sonra da bakışlarım kamyonetin kasasından aşağıya sarkıttığım ayaklarıma kaydılar. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Şu anda seni öpmeyi istememe nedenimle aynı."

Onu niye öpmediğimi anlayınca gözleri parladı. "Alder."

"Evet," dedim dudaklarımı ince bir çizgi haline gelene dek bastırarak. Başını bir defa öne doğru sallayarak bana hak verdi. "Bu gece Diversion Barajı'nda bir şeyler mi olacak?" diye sordum, çaresizce konuyu değiştirmek için.

Weston arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Ona doğru kaydım ve yıldızlara bakarken ilkokul anılarımız, Bayan Turner'den ne kadar nefret ettiğimiz ve hayatımızdaki Erin Alderman hariç her şey hakkında konuştuk.

"Liseyi özleyecek misin? Yani, sen özlemezsen kim özleyecek?" dedim başımı hayranlıkla iki yana sallayarak, "Sen burada Tanrı gibisin."

Bir kahkaha attıktan sonra da yüzünü buruşturdu. "Cehennemim Tanrısı Şeytan'dır. Bu pek de bir iltifat sayılmaz."

"Tuş!" Bacaklarımı ileri geri sallarken pantolonumun ince kumaşının üstünden serin bahar esintisini hissettim. Çimenlerin arasında böceklerin ötüşüp uçuşmasına yetecek kadar sıcaktı. Bize özel küçük bir gösteri yapıyor gibiydiler.

İçeceklerimizi içtik ve Weston kutuları güçlü, erkeksi elleriyle ezip arkamıza attı. Aşağı inmem için yardımcı olup benim tarafıma yürüyüp kapıyı açtı. Tırmanıp koltuğuma oturunca başını kaldırıp bana baktı.

“Bahar Tatili için bir planın var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“Annemler kilise grubumuzla kayak yapmaya gidiyorlar. Ben de Alder, Brady ve neredeyse futbol takımı ve amigoların hepsiyle Soth Padre’ye gidecektim ama vazgeçmeyi düşünüyorum.”

Suratımı astım, canım sıkılmıştı.

Weston dirseğini kapının alt bölmesine dayayıp bana o kusursuz, tatlı gülümsemesiyle bakarken eğleniyor olduğu çok belliydi. “Burada kalacağım.”

“Annenler sıkıntı çıkarmaz mı?”

“Anlayış göstereceklerdir. Hem ayrıca artık on sekiz yaşımdayım. Yapabilecekleri pek bir şey yok.”

“Alder’in hiç hoşuna gitmeyecek.”

“O konuda hiç endişem yok.”

Gözlerimi kıstım. “Beni karıştırmayacaksın, değil mi?”

“Tabii ki hayır Easter. Seni asla öyle kurtlar sofrasına atmam.”

“Sadece sana birkaç ay içinde uzaklara taşınacağımı hatırlatmam gerektiğini hissediyorum. Bunların hepsini benim için yaptığını düşünecek kadar çılgın değilim ama küçük bir parçasını bile...”

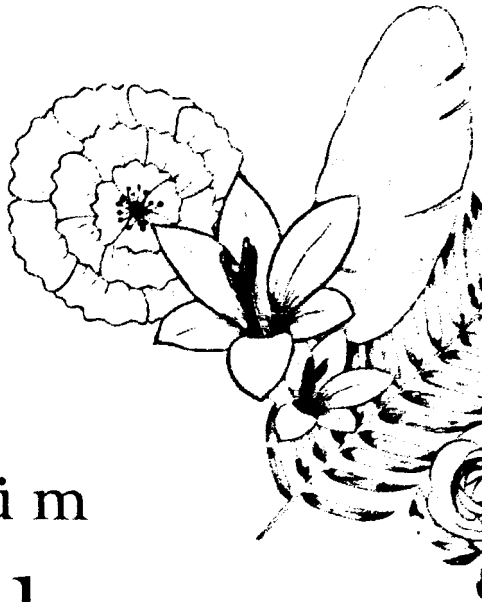
“Ya öyle olsaydı? Bunların hepsini senin için yapıyor olsaydım?”

“Sana neden yaptığını sorardım. Neden durup dururken benimle ilgilenmeye başladığını.”

“Durup dururken olduğunu kim söyledi?”

Gülümsememeye çalıştım. Yüzümün ifadesiz kalmasını sağlayan tek şey hemen sonra söylediklerimdi ve bunları tamamen inanarak dile getiriyordum. "Weston, sen iyi bir çocuksun. Senden hoşlanmadığımı söylersem yalan olur. Ama ben bu berbat yerden defolup gidiyorum."

Kapısını kapatıp yavaşça şoför tarafına yürüdü. Tam bir dakika boyunca kapısının önünde durdu. Nihayet koltuğuna geçip motoru çalıştırdığında Chevy'nin egzozunun kükremesinin üstünden sesini duyurabilmek için bağırması gerekti. "Ben de öyle."

b ö l ü m

b e ş

“Seninle iki dakika konuşabilir miyim? Yani... aramızda pencere olmadan.” Weston, o büyük zümrüt yeşili gözlerini açmış yalvarıyordu. Bir haftadır koridorlarda ve beraber girdiğimiz derslerde bana öyle bakışlar atıyordu. Bana bir şeyler söylemek istediğini biliyordum ama birkaç gece önce beni eve bıraktığından beri aramızda bir tuhaflık vardı.

Frankie’ye baktım. Dudaklarını büzüp ön kapıya gitmemi işaret etti.

“Evet... evet, benimle aa... arkada konuşabilirsin.”

Topuklarımın üstünde dönüp arka tarafa girerken yüzümden ayak parmaklarıma kadar bedenimdeki her kas kasılmıştı. Kapıyı açtım ve Weston içeri girdi. Depoda yalnızdık, beyaz florasan ışık beni olabilecek en çirkin şekilde gösteriyordu, etrafım şurup ve sos kutularıyla çevriliydi ve havada drenaj borusundan gelen tuhaf bir koku vardı. Önce hiçbir şey söylemedi ve konuşmasını beklerken bakışlarım kayıp onun dışında odadaki her şeyin üstünden geçti.

“Ben bir hıyarım,” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne?”

Hayardan da beterim. Ben bir korkağım. Uzun zaman önce bir şey söylemiş olmam gerekiyordu. Erin'e karşı çıktığımda ben... erkekliğimi geri aldım yanılmıyorsam. O kadar pisler ki, ve bütün o çirkefliğın bana yöneltilmesini istemiyordum ama... onlar kız. Onlar ergen kızlar ve onlara bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş olduğum için çok utanıyorum. Özellikle de Brady'e. Nasıl bir pislik, onun gibi bir götün bir kadınla seninle konuştuğu gibi konuşmasına izin verir? Bundan nefret ediyordum. Bundan yıllarca nefret ettim ve hep görmezden gelmeye çalıştım."

Başımı iki yana salladım. Brady, Brendan ve Erinler o hafta bana birkaç şey söylemişlerdi ama hep söylediklerinden farklı bir şey yoktu. Weston'u bu kadar gaza getirenin ne olduğunu bilmiyordum. "Sorun değil. Senden böyle bir beklentim..."

"Olmadığını biliyorum. Bir haftadır bunun üstüne düşünüyorum. Bir aydır. Artık onların ya da bir başkasının sana böyle davranmasına izin vermeyeceğim." Yüzümde nasıl bir ifade belirdiğini bilmiyordum ama Weston aniden gerginleşmiş gibi göründü. "Ne oldu?"

"Bilmem... yani... hâlâ bunu neden yaptığını söylemedin."

İçini çekti. "Biliyorum. Mezuniyetimize iki ay kaldı ve ilkokuldan beri sana işkence ediyorlar. Zamanı geri döndüremem ama yapmadıklarını telafi edebilirim."

"Bu mu? Nedenin bu mu yani? Durup dururken vicdan sahibi mi oldun?"

İrkildi. "Ah, bu acıttı."

Kollarımı kavuşturdum. "Frankie'nin önünde bekleyen çok insan var, dolayısıyla sadede gelemim. Bambaşka biri olmuş gibisin. Bütün arkadaşlarına sırtını döndün ve anaokulundan beri nerdeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen benimle takılıyorsun. Nedenini sormaya hakkım

olduğunu düşünüyorum.”

“Seninle elimden geldiğince çok konuştum.”

“Elinden geldiğince mi?”

Dirseğinin iç kısmına öksürdü. “Öyle demek istemedim.”

“Beni kurtarmana ihtiyacım yok Weston. Uzun zamandır kendi başımın çaresine bakabiliyorum. Ben başkalarının yardımına muhtaç birisi değilim.”

İrkildi, sanki söylediklerim fiziksel olarak canını yakmış gibi görünüyordu. “Bu deli saçması. Gerçekten de böyle hissetmiyorsun, değil mi?”

“Nasıl hissettiğimi bilmiyorum!”

“Ben de bilmiyorum!” dedi soluk soluğa. Astım spreyini cebinden çıkarıp bir nefes aldı. Birkaç saniye sonra yeniden, bu kez daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı. “Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Ve ben... Ve ben sanki bütün dünyada benden bunu bilmemi beklemeyen tek insan senmişsin gibi hissediyorum. Bildiğim tek şey, sen o ilk gece kamyonetime binene kadar hayatımın gidişatından hiç mutlu olmadığım. Ne yaptığımı ben de bilmiyorum Erin. Ben sadece... gelişine oynuyorum. Senin de bana eşlik etmeni umar gibiyim.”

Aklımdan geçen olumsuz düşüncelere rağmen dudaklarımın uçları yukarıya kıvrıldı.

Beni yavaşça kendisine çekip sarıldı. Kasları hem yumuşak hem de sertti. Başım çenesinin altına mükemmel şekilde uyuyordu. Uzunca bir süre orada öylece durduk. Ter kokuyordu ama rahatsız etmeyen bir kokuydu bu. Drenaj borusunda fermente olan o tuhaf şey gibi kokuyor olsaydı bile benim hoşuma giderdi.

“Ben en iyisi geri döneyim,” dedim vanağımı hâlâ göğsüne bastırmış halde. Ben bir altmıştım ve o da benden bir baş uzundu. Sırtımda kaburgalarımın kenarına sarılgı

parmaklarının dokunduğu her yer ısıldıyormuş gibi hissediyordum. Bunun nasıl bir his olacağını defalarca hayal etmiş olmama rağmen daha önce birbirimize hiç bu kadar yakın olmamıştık.

Geri çekildi. "Sonra görüşür müyüz?"

"Ev ödevim var."

"Yanında getirirsin."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Herhalde senin yanında da ödevimi bitirebilirim. Tabii beni yalnız bırakıp üstünde çalışmama izin verirsen."

"Orada olduğumu bile unutacaksın."

Kapıyı itip çıktı ve kapı arkasından çarparak kapandıktan sonra ön tarafa gittim ve az kalsın kapıyı Frankie'nin suratına çarpıyordum. Weston yavaşça koşarak kamyonetine gitti ve sonra Main Street'e çıkmadan önce bir an için durakladıktan gazı basıp gitti.

Frankie beklenti içinde beni izledi.

Omzumu silktim.

"Demek şimdi beyaz atlı prensin oldu ha?" diye sordu.

Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Hayır. Ona kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söyledim. Beni ne zamandır tanıyor-sun, artık bunu senin de biliyor olman lazım."

Yüzünde ukala bir sırıtma belirdi. "Ama savunulmak hoş bir şey aslında."

Gülümsememeye çalıştım, fakat son zamanlarda bu imkânsız hale gelmişti.

"Ondan hoşlandım," dedi Frankie. "Ve sen de öyle ama tamamen farklı bir şekilde."

Suratımı astım. "Çok canlı bir hayal gücün var."

"Buralarda takılmaya başladığından beri bir farklısın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim gözlerimi devirip en yakınımıdaki beze uzanırken.

"Yani, ondan nefret etmiyorsun."

Ne yaptığıma dikkat etmeden lavaboyu ovalamaya başladım. "Bugün etmiyorum."

Dairy Queen'i kapayıp arka kapıdan çıktığımızda kırmızı pikap arka tarafta değildi. Hatta kırmızı pikap görünürde bir yerde değildi.

"Plan yaptığınızı samıştım," dedi Frankie.

Omzumu silktim.

"Eve bırakmamı ister misin?"

Başımı iki yana sallayıp eve yürüdüm. Elim, kirli tel kapımızın koluna dokundu. Weston'un kamyonetinin motor sesini duymayı bekledim ama kulağıma hiçbir ses gelmedi. İçerden Soul Asylum'un sesinin geldiğini duyunca memnun oldum. Weston'un beni ektiği yetmiyormuş gibi bir de Gina'yla uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum.

Kapıyı itip içeri girdim ve doğruca odama yöneldim. Normalden daha da yalnız hissediyordum. Kapı yüksek sesle çalınınca Gina'nın arkadaşlarından biri ya da torbacısının eğlenmeye geldiğini varsayıp gözlerimi devirdim. Birkaç saniye sonra Gina kapımın eşiğinde belirdi, koyu rimeli gözlerinin çevresine bulaşmıştı ve göz akları kıpkırmızı olup camlaşmışlardı. Hâlâ süpermarket önlüğünü çıkarmamıştı ve beyaz polo gömleğine iliştirilmiş isimliği eğri bir şekilde sarkıyordu.

"Seni arıyorlar." Yüzünden kafasının karıştığı belli oluyordu.

Başımla onaylayıp ayağa kalkarak sokak kapısına gittim. Halının ortasında kalakaldım. Weston elleri, üstünde okulun logosu ve adı yazılı spor montunun ceplerinde, sokak kapımızın girişinde duruyordu. Mont bordo yünden yapılmıştı ve sol tarafına kadife kordondan, çevresi bevaz, büyük bir B harfi işlenmişti. Weston'un montunun yüzevi

lise yılları boyunca işlediği bir sürü şeyle neredeyse aşırı kalabalık denecek kadar doluydu. Hiç harfli bir montunun olmasını istememiştim ve oturma odamdaki birinin böyle bir mont giydiğini görmek çok tuhaftı.

Gina hemen yanımda durmuş, ağzı beş karış açık ona bakıyordu. Kolunu kaşıyıp başıyla onu işaret etti. "O kim?"

Weston elini uzattı. "Weston Gates, hanımefendi. Erin'in arkadaşısıym."

Gina önce tereddüt etse de nihayet kendisine uzatılan eli sıkıp bana baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başım la onayladım.

"Erin ev ödevimi yapmamda bana yardımcı olacaktı," diye yalan söyledi bir an bile duraklamadan, sanki bunu daha önce binlerce defa yapmış gibi.

"Ha," dedi Gina, kendisine yapılan açıklamadan tatmin olmuş gibiydi. Bu ona mantıklı geliyor olmalıydı, çünkü Weston Gates gibi birinin benimle başka ne işinin olabileceğini düşünemiyor gibiydi.

Üstümü değiştirip eşyalarımı almak için odama koştum. Bir dakika sonra Weston'un arkasında onu aceleyle dışarı çıkarmaya çalışıyordum. Kamyonetine bindikten sonra içimi çektim. "Bunu yapmamış olmanı isterdim. Evi mi görmeni istemiyordum."

"Neden görmeyecekmişim?"

"Leş gibi. Kokuyor."

"Kokusunu aldığım tek şey ottu. Annenin kafası bir dünyaydı," dedi, eğlenmiş bir sesle. Benim bunu eğlence li bulmadığımı anladığında uzanıp kolumun ön kısmını tuttu. "Erin boş versene, alt tarafı bir ev işte. Senin nerede yaşadığın zerre kadar umurumda değil."

"Bu çok aşağılayıcı bir şey," dedim, kontrol edemediğim bir gözyaşımı silerken. "Senin bunu görmeni istemiyordum."

Weston arabayı çalıştırıp yola çıkarken dişlerini sıkıp duruyordu. "Seni ağlatmak istememiştim Erin, özür dilirim. Seni evinden almanın DQ'dan almaktan daha hoş olacağını düşünmüştüm. Hem annenle de tanışırım diye düşünmüştüm."

"O benim annem değil," dedim pencereden dışarı bakarken.

"Ha?"

"Onun adı Gina."

"Seni evlat mı edinmiş?"

"Hayır. Ama," başımı çevirip ona baktım, "hiç başka bir yere ait olduğun hissine kapılır mısın?"

"Her zaman," dedi bitkin bir sesle.

"Kendimi hiç onun kızı gibi hissetmedim. Küçükken bile."

"Belki böyle olduğu içindir. Pek annelik yapacak bir tipe benzemiyor."

"Değil zaten."

"O zaman böyle hissetmen çok doğal."

Genelde yaptığımız gibi kasabanın dışına gitmiyorduk. Bunun yerine güneye, doktorlarla avukatların çoğunun yaşadığı yerlere ilerliyorduk. Weston'un annesiyle babası biz orta okuldayken devasa bir ev yaptırmışlardı. Evin araba yoluna girip kamyonetini garajlardan biriyle evi birbirine bağlayan kemerin altına çekti. Arabayı park ettiği yer garaj kapıları, evin kenarı ve arka bahçeye açılan kapıyla çevrelenmişti.

Motoru kapatınca başımı ki yana salladım. "Oraya girmeyeceğim."

"Of, kes şunu," dedi, Weston garaj kapısının uzaktan kumandasına basarken. Aşağı atlayıp kapısını çarparak kapattı ve sonra da benim tarafıma koşarak gelerek kapımı

büyük bir gülümsemeyle açtı. Ben taviz vermeyince yüzü düştü. "Mızıkçılık yapma ama."

Yavaşça aşağı inip peşinden garaja girdim sonra da bir kapıdan içeri girdik. Ev karanlıktı ama bir yerlerde bir televizyon açıktı. Mutfağa yaklaştıkça loş mavi ışık daha da parlaklaştı.

"Weston?" diye seslendi bir kadın.

"Ben geldim anne!" diye karşılık verdi. Sırt çantamı omuzlarımdan alıp tezgâhın üstüne koydu.

"Weston, ne yapıyorsun?" dedim dişlerimin arasından, her geçen saniye daha da öfkeleniyordum.

Annesi mutfağa girdi, röfleli saçları ve oval yüzü, muhteşem yeşil gözlerini vurguluyordu. Weston'un kime çektiği belliydi. Annesi durdu, beni gördüğüne şaşırmıştı. Sürünüp tezgâhın altına girmek istedim.

"Bu da kim?" dedi, sesinde sahte bir neşeyle.

"Erin Easter." Bana baktı. "Annem Veronica'yla tanış."

"Tanıştığımıza sevindim," dedim neredeyse tikanarak.

Beni baştan aşağı bir süzdü, görünüşümün onu etkilemediği belliydi. Gözleri beni sanki bir şekilde evine sızmış bir parazitmişim de yok edilmem gerekiyormuş gibi eleştirel bir bakışla inceliyordu. Weston bunu fark etmiş gibi durmuyordu. Kilerin kapısını açtı, bir poşet cips, bir kavanoz salsa ve iki muz, buzdolabından da iki kutu soğuk Cherry Kola aldı.

"Alt kata iniyoruz," dedi.

"Weston Allen," diye konuşmaya başladı Veronica.

Weston, "İyi geceler anne," deyip beni önünden yürüterek koridorun sonundaki bir kapıya doğru ilerletti. Nereye gideceğimizden emin olmadığım için sırt çantamı alıp ağır ağır yürüdüm.

"Bu kapı," dedi Weston.

Kapıyı açtım ve o da yanımdan geçip içeri girerken dir-

seğiyle ışığı açınca aşağıya inen merdivenler önümde belirdi. Aşağı indiğimiz yerde kanepeler, bir çift televizyon, bir oyun sistemi, egzersiz ekipmanı, bir bilardo masası ve bir de air hokeyi masası vardı.

Oda benim evimden büyüktü.

Sessizce, "Oha," deyip beni kanepeye götüren Weston'u takip ettim.

"Burası benim alanım. Burada bizi rahatsız etmezler." Salsanın kapağını açtı ve tortilla cipslerinin olduğu poşet açılırken hışırdadı. "Aç mısın?"

"O muzı isterim," dedim elimle işaret ederek.

Muzu bana attı. "Ben beklerim."

"Neyi?"

"Ev ödevini bitirmeni. İzlemek için bir film bulacağım."

Uzaktan kumandanın düğmelerine bir kere bile bakmadan basmasını ve DVR ile online filmleri taramasını izledim. Ders kitabımı çıkardım. İhtiyacım olan sayfaların arasından bir not kâğıdı çıkardım ve cevaplamam gereken dokuz sorunun üstünde çalıştım. Ödevi bitirmem sadece on beş dakikamı aldı ve Weston da sözünde durup bu süre boyunca çıt çıkarmadı.

Kitabı kapatıp eşyalarımı topladıktan sonra bütün dikkatini heyecanla bana yöneltti. "*Üçlü Fırtına*'yı mı yoksa *Tepedeki Karanlık Ev*'i mi izlemek istersin?"

"İkisi de eşit derecede... eğlenceli geliyorlar."

"O zaman *Üçlü Fırtına*'yı izleyeceğiz." Uzaktan kumandada bir düğmeye bastı ve ekran bir an için karardı. Birkaç seçeneği daha seçtikten sonra film, çölde can havliyle koşan terli bir adamı göstererek başladı.

Filmin yarısına gelince Weston kanepenin yastığına yaslanıp 46 numara ayaklarını sehpa olarak da kullanılan pufun üstüne uzatıp bileklerinden kavuşturdu. Bunu yapınca da gevşemekte zorlanmaya başladım.

Weston önce bana, sonra televizyona, sonra da tekrar bana baktı.

“Ne?”

“Kasılıp kalmış haldesin. Seni eve bırakmamı ister misin?”

“Ben sadece... annenin burada olmamdan hoşlandığını düşünmüyorum. Ve ben...”

Weston’u telefonuna bir mesaj gelince ekranda Alder’in ismi belirdi. Mesajı bir saniyeden kısa sürede okuyup anında karşılık verdi.

“Annen Alder’e burada olduğumu söylerse?”

“Söylemez.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun?”

“Alder’in bana öfkelenmesini istemiyor. Daha şimdiden Gates-Alderman ailelerinin beraber sahip olacağı torunların hayalini kurmaya başladı bile.”

Yüzüm tiksintiyle buruştu. “Beni eve götürsen iyi olacak aslında.”

Oturduğu yerde doğruldu. “Neden, filmi beğenmedin mi?”

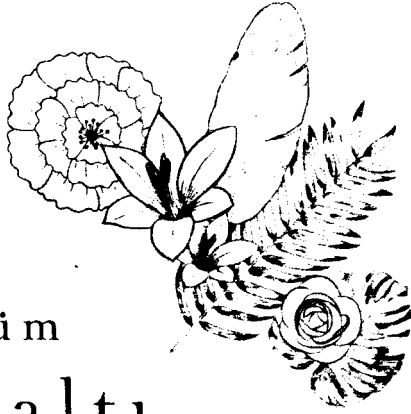
“Benim burada olmam doğru değil. Senin bir kız arkadaşın var ve biz...”

“Sinsilik mi ediyoruz?” diye sordu Weston tatlı bir sırıtmayla. “Peki...” Telefonunu aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, Weston mesaj yazarken.

“Alder’den ayrılıyorum.”

bölüm
altı

Telefonunu elinden kapıp uzağında tuttum. "İşleri daha kötü hale getirmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ama bana artık hoşlanmadığım bir kız yüzünden benimle takılmayacağını söyledin... Bu da kolay bir çözümdü."

"Neden hoşlanmadığın biriyle beş yıl beraber oldun?"

Omzunu silkti. "Yapacak bir şey olsun diye herhalde. Çirkin değil."

"Hayır," dedim içimi çekerek. "Çirkin değil. Şu anda ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Kulağa götün tekiymişsin gibi geliyor da."

"Bunu konuşmak zorunda mıyız?"

"Tabii ki hayır. İstersen beni evime bırakabilirsin."

Weston inledi ve sonra da doğrulup bana baktı. "Annemle babam yirmi yıldır evliler ve birbirlerinden hoşlanmıyorlar." Durakladı ve söylediklerinin beni tatmin etmediğini görünce devam etti. "İlk başta ondan hoşlanıyordum ama insanlara davranma biçiminden hiç hazzetmedim. Özellikle de sana. Onunla her senin hakkında konuştuğumda, sanki sana daha da kötü davranıyordu. Ama

ne zaman ondan ayrılmayı düşünecek olsam hemen arkasından feci bir drama geleceği fikri pek hoş bir düşünce değildi."

"Beş yıl uzun bir süre," dedim.

"Bildğin gibi değil."

"Demek üniversiteye gitmeyi bekleyecektin."

"Plan buydu ama artık daha yakın bir zamanda yapmak istiyorum." Bana doğru eğilince ben de geriye çekildim. Burnundan sert bir nefes verdi. "Bunu hakikaten de kuralına uygun yaptıracaksın, değil mi?"

"Ben sana hiçbir şey yaptırmıyorum," dedim telefonunu geri verirken.

"Bu filmi kaçırıyorsun."

Televizyona baktım. "Filmi durdurmuşsun."

"Ha, tabi ya," dedi gülümseyerek ve bir tuşa bastı. Şiddet, çığlıklar, silah sesleri ve havada dönen helikopter pervanelerinin sesleri eşliğinde film kaldığı yerden devam etti. Weston yeniden yastıklara yaslanırken ben de aynısını yaptım.

Hâlâ elinde tuttuğu telefonuna baktı. "Hem senin telefon numaran ne ki?"

"Cep telefonum yok."

"Sabit hat?"

"Yok."

Weston suratını assa da gözlerini televizyondan ayırmadı. "Benimle takılmayı seviyor musun?"

Onu doğru duyduğumdan emin olamadım. "Evet. Ne oldu ki?"

"Takılacak başka kimsen olmadığı için değil ama."

"Takılabileceğim başkaları var."

"Frankie mi?"

"Evet."

"Peki ya Alder'le olmasaydım. Sen..." Televizyona baktı.

“Ben ne?”

“Seni öpmeme izin verir miydin?”

“Bilmiyorum. Belki de ama hoşuna gideceğinden emin değilim.”

Bana döndü. “Bunu söyleme sebebin nedir?”

“Pek pratik yapma imkânım olmadı. Aslında hiç pratiğim yok.” Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Gerçeği söylemeyi tercih etsem de bunu yapmak her zaman kolay olmuyordu.

“Demek daha önce kimseyi öpmedin,” dedi, soru sormaktan çok durumu belirtiyormuş gibi bir ifadeyle.

“Yani?”

Dudaklarıma bakıp oturuşunu yeniden ileriye bakacak şekilde değiştirdi.

“Eğer pratik yapmak istersen ben her daim müsaitim.” Yüzünü ifadesiz tutmak için büyük çaba harcıyordu ama çok iyi bir iş çıkaramıyordu, çünkü dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmaya çalışıp duruyordu.

“Pratik yapmak istemiyorum. Ben gerçek bir ilk öpücük istiyorum. Ve bunun kız arkadaşını aldatan bir adamla olmasını da istemiyorum.”

Suratını astı. “Sana ondan ayrılacağımı söylemiştim. Bunu yapmamı istemiyorsun.”

“Huzurlu tek bir ânımız bile olmaz, bütün okul kafayı yer ve annenin de benzer bir tepki vereceğinden neredeyse eminim.”

“Ondan ayrılmamı istememenin nedeni bu mu, yoksa sadece beni istemiyor olman mı?”

Karşılık vermeyince odanın havası ağırlaşmıştı. Bir anda soluk almak bile zorlaşmıştı. Weston cevabımı beklerken durduğu yerde kıvranıyordu.

“Anaokulundan beri senin oldukça harika birisi olduğunu düşünüyorum,” dedim.

Bana bakıp sırttı. "Öyle mi?"

"Öyle."

Gözlerini yeniden televizyona dikip yumuşak, tedirgin bir sesle konuşmaya başladı. "Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Senin hakkında yani."

Başım la onayladım ve filmin geri kalanını tek bir kelime etmeden izledik.

Film bitince Weston montunu giydi, sırt çantamı aldı ve beni üst kata çıkardı. Mutfak masasının üstündeki anahtarlarını aldı. Dışarıya, serin gece havasına çıktık. Weston montunu çıkarıp omuzlarıma koydu. Montu sıcaktı ve onun gibi kokuyordu, ben de monta iyice sarındım. Weston yolcu koltuğuna tırmanmama yardım etti. Kamyonetin önünden dolaşıp şoför koltuğuna geçmeden önce annesiyle babası dışarı çıkıp onunla konuşmaya başladı.

Konuşmaları anında gerginleşmiş gibi göründü ve Weston bana kaçamak bakışlar atmaya başladı. Ellerini kalçalarına koyup gergin gergin ağırlığını bir bacağından öbürüne verdi ve bol bol başını salladı. Kızmaya başlamış gibi görünüyordu. Keşke camlar otomatik olmasaydı da benimkini indirip neler konuşulduğunu duyabilseydim diye düşündüm.

Nihayet annesiyle babası içeri girdi de Weston kamyonete binip yanıma geldi.

"Bunun için özür dilerim."

"Dileme."

"Hayır, bunu senin önünde yapmaları aşırı kaba bir hareket. Bekleyebilirlerdi."

"Ne dediler?"

Başını iki yana sallayıp geri geri gidip sokağa çıktı ve ben de uzanıp parmak uçlarımla parmak uçlarına dokundum. Parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Ne dediler Weston?"

İçini çekti. "Yeni arkadaşım hakkında endişelenmişler. Alder varken seninle zaman geçirmemin uygun olmadığını düşünüyorlar."

"Haklılar."

Parmaklarımı sıktı. "Artık senden vazgeçemem. Beraber zaman geçirdiğimizde, sen ortada yokken hissetmediğim bir huzur hissediyorum. Hani çocukken banyo yaptıktan sonra temiz pijamalarını giyersin ve daha yeni yıkanıp ütülenmiş çarşafların serili olduğu yatağına girersin ya. Seninle olmak öyle bir şey işte."

Kaşlarımı kaldırdım ve şaşkın, takdir dolu bir gülümseme yüzüme yayıldı. "Bu hayatımda bana söylenmiş en güzel söz."

"Ama öyle olmamalı. Sen o kadar iyisin ki Erin. Sen çok... iyisin. Sana bu şekilde davranılmasını hak etmiyorsun ve neden böyle yaptıklarını bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum. Günün birinde benimle konuşmayı kestiler ve o sessizlik öfkeye dönüştü."

"Bu çok tuhaf. Hiç kafam basmıyor."

Chevy evimin önündeki çakıl taşı kaplı yola girince Weston vitesi park konumuna aldı.

Arkama yaslanıp gerindim. "Bahar Tatili'ne sadece bir gün daha kaldı. Ondan sonra da mezuniyete beş hafta kalıyor. Ve sonra bunların hiçbirinin bir önemi kalmayacak."

"Sen... Sen de mezuniyet balosuna gidecek misin?" diye sordu.

Bir kahkaha attım. Tiz bir kahkahaydı ve beni bile şaşırttı. "Hayır," dedim eğlenen bir sesle.

"Benimle gelir misin?"

"Sen Alder'le gidiyorsun."

"Henüz ona teklif etmedim. Herkes beraber gideceğimizi varsayıyor. O bile."

"Ben..." Başımı iki yana salladım, bu duyduklarım fazla gelmişti. "Giyecek bir elbisem yok. Nereden alabileceğimi bile bilmiyorum. Hem zaten alacak param da yok."

"Tamam. Paniğe kapılma. Sadece bir düşün. Eğer gelmek istersen bir yolunu buluruz."

Zorlukla yutkundum. "Çok üstüme geliyorsun. Bütün bunlar karşısında ne hissetmem gerektiğini bilemiyorum."

Weston elimi kaldırıp dudaklarıyla parmaklarıma dokundu. "Gelişine oynuyoruz, unuttun mu?"

Kapının kolunu çekip aşağıdaki çimlerin üstüne atladım sonra da montunu omuzlarımdan çektim.

"Sende kalsın."

Montu kamyonetinin içine attım. "Benim bir montum var. Teşekkür ederim."

Yüzünde ukala bir sırıtış belirdi. "Benim kokumun sinidiği bir montun yok ama."

"Bir gecede seni unutacağımdan mı korkuyorsun?" diye takıldım, aklımdan geçenleri açık açık söylemiş olmasının verdiği utanç duygusunu bastırmaya çalışarak.

Göğsüne doğru işaret etti. "Bunu mu? İmkânı yok."

Weston yola çıkarken bana el salladı ve ben de hâlâ kıkırdayarak evime yürüdüm. İçerisi karanlık ve sessizdi. Odama gidip sırt çantamı halının üstüne bıraktım ve doğruca yatağa girdim. Duş alamayacak hatta dişlerimi bile fırçalayamayacak kadar yorgundum. Sadece yatağın içine kıvrılıp Weston'un söyledikleriyle, bunların bende uyandırdığı duyguları tekrar tekrar aklımdan geçirmek istiyordum. Bu bir rüya gibiydi; eninde sonunda, hem de kısa zaman içinde uyandığımda bitecek olan bir rüya. Bir şeyler çıkıp bütün bunları elimden alacaktı, çünkü başıma hep böyle şeyler gelirdi.

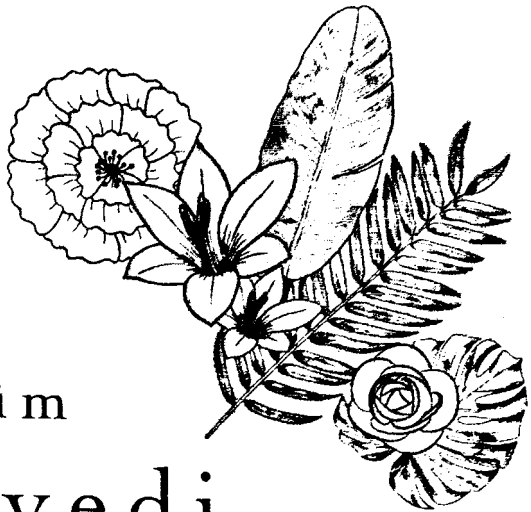
Uzanıp saatimin alarımını normalden yarım saat öncesine kurdum ve kendimi yastığıma bırakıp gevşedim.

Ertesi gün cumaydı, Bahar Tatili'inden önceki son gün ve Erinler'den uzakta geçireceğim bir haftalık bir tatilin, Weston'la canımız ne isterse yaparak beraber geçireceğimiz dokuz gün ve gecenin başlangıcıydı. Benim en iyi arkadaşım oluyordu ve bunun nedeni de sadece okuldaki tek arkadaşım olması değildi. Aslında müzikten resime ve *Yıldız Savaşları*'nın ilk üç bölümüne duyduğumuz sevgiye kadar birçok ortak noktamız vardı.

Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim ve temiz pijamalarla sıcak çarşaflar hakkındaki sözleri, o yumuşak tok sesiyle kafamda tekrar tekrar dönerken yavaşça kendimden geçtim.

b ö l ü m

y e d i

Cutna sabahı evimden çıktığımda beyaz bir SUV'nin yolun kenarına park edilmiş olduğunu gördüm. Bayan Pyles camını indirip elini salladı.

"Sana burada olacağımı söylemiştim!" diye seslendi yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Yukarıya baktım. Bulutlar griydi, yolun kenarındaki çimenler ıslaktı ama yağmur dinmişti. "Hava yürüyebileceğim kadar iyi bence."

"Bütün gün ara ara yağacakmış Easter. Kışını kaldır ve arabaya atla!"

Arkama döndüm, Gina'nın kapıya çıkmış beni izlemesinden bir kez daha emin olduktan sonra aceleyle Bayan Pyles'in aracına gittim.

"Kemerini tak," dedi, anahtarı çevirirken.

"Lütfen acele edebilir miyiz?" diye sordum emniyet kemerini takıp kalçamın oradan gelen klik sesini duyarken.

Yola çıktı ve birkaç saniye sonra bir dur işaretinde durdu. Kavşakta, ne zaman yağmur yağsa suyla dolan çukura hızla giren mavi bir pikap işareti baştan aşağı sıırıslıklam etti.

Eğer orada duruyor olsaydın sen de sırılsıklam olmuştun. dedi Bayan Pyles başını iki yana sallayarak.

"Teşekkür ederim," dedim başparmağımın tırnağını ısırarak.

İlerleyip bir blok sonra başka bir dur işaretinde durdu. Dairy Queen'e baktım. Karanlık ve otopark bomboştu. Yağmur yağmaya devam edecek olursa okuldan sonra normalden çok da meşgul olmazdık. Tam bu düşünce aklımdan geçerken gökyüzü bize tükürmeye başladı.

Bayan Pyles sağa, okula doğru döndü ve silecekleri açmak için öne doğru eğilirken sarı saçları omuzlarına sūrtündü. "Bahar Tatili için planların var mı?" diye sordu.

"Var denemez."

"Diğer son sınıf öğrencileriyle beraber South Padre'ye gitmeyecek misin?" Ona yan yan baktım. Süt dökmüş kedi gibi gülümsedi. "Weston Gates'le zaman geçirdiğini fark ettim. Belki de gidersen diye düşünmüştüm. Aslında ummuştum."

"Fark ettiniz mi?" dedim kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Dikkatli davranmış olduğumuzu sanıyordum. Weston derslerde benim için yer tutuyordu ama kimsenin beraber zaman geçirdiğimizi bilmediğini sanıyordum.

Yüzünde o tatlı gülümsemesi belirdi. "Veronica Gates benim de dahil olduğum kilise kadınlar yardım gurubunda. Son zamanlarda siz ikinizden bahsetti. Hepsi bu. Sadece bana söyledi."

"Başka kimsenin bilmesini istemediğinden eminim."

"Sorun çıkarmak istemiyor."

"Weston ve Alder için."

Arabayı öğretmenlerin otoparkına park ettikten sonra Bayan Pyles bana dönüp. "O iyi bir çocuk," dedi.

Yanıt vermeden bana ondan uzak durmamı ya da eşit derecede rencide edici bir şey söylemesini bekledim.

“Onlarla başa çıkabileceğinden eminim,” deyip göz kırptı.

Arabadan inip kapısını kapattı. Kısa bir süre için söylediklerinin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıp yarım saniye için onu takdir ettikten sonra dışarı çıkıp yanından yürümek için acele ettim. Beraberce okula giderken Bayan Pyles’in şemsiyesi ikimizi de kuru tutuyordu. Anahtarını beyaz SUV’a doğrultup düğmeye basınca boğuk bir korna sesi geldi ve kapıları kilitlendi.

İlkokulda, on altı yaşına geldiğimde bana araba alınmayacağını anlamamdan önce nasıl bir araba istediğimin hayalini kurardım. Hangi araba olursa olsun hep uzaktan kumandayla kapısı açılabilen modellerden biri olurdu. O kumandayı elimde tutarken ucundan anahtarların sallanmasının çok havalı gelen bir yanı vardı. Sonra on altıncı yaşım gelip geçti ve on yedinci yaşım da aynı şekilde. Sırf bir kimlik belgem olsun diye uğraşıp ehliyetimi aldım ama bir anlamı yoktu. Bir araba sahibi olmak o kadar imkânsız geliyordu ki. Dolayısıyla ben de her seferinde sadece bir tane imkânsız işi başarmaya karar verip bir şekilde ODÜ’nün kampüsüne gitmeye odaklandım. Temmuz ayında yürümeye başlamam gerekse de bu kız oraya gidecekti. Belki çoktan Dallas ya da Duke’a gitmemişse Weston beni bırakabilirdi.

Bu düşünce, kenarına dolapların dizildiği uzun koridor boyunca ilerleyip ortak alanın diğer tarafında kütüphanenin yanında tek başına ortada duran iki dolaba giderken içimi ısıttı. Özel olarak buradan bir dolap istemiştim, çünkü her ne kadar diğer son sınıfların dolaplarıyla çevrelenmemiş olsa da kütüphanenin dolapları camdandı ve kütüphaneci Bayan Boesch dersler arasında gözünü dolabın üstünden ayırmıyordu.

Kitaplarımı sırt çantamdan çıkarıp çantamı bir askıya astım. Okulun ön pencerelerinden içeri giren sabah güneşinin önü bir anda kesildi ve sağ tarafıma bakınca Weston'ın benimkinin hemen yanındaki dolaba yaslanmış durduğunu gördüm.

"Bu gece iş çıkışında bir şey yapıyor musun?"

Omzumu silktim.

"Hadi gel akşam yemeğini Los Potros'ta yiyelim."

Etrafıma bakıp başımla onayladım.

Weston'un yüzü parladı ve sonra da yürüyüp gitti. Konuşmamızı gizlemek için en ufak bir çaba göstermemiştii. Dolabımı kilitlediğimde Sara Glenn büyük, koyu renk gözleriyle durmuş bana bakıyordu.

"Weston Gates'i beceriyor musun?" diye sordu

Gözlerimi kısıp ona bakarken yüzüm hissettiğim tiksintinin yoğunluğuyla asılmıştı. Kasabalılar neden karşı cinsten iki kişi birbiriyle konuştu diye hemen yattıklarını düşünüyorlardı ki? "Hayır."

"O zaman az önceki neydi? Neden seni yemeğe götürmeyi teklif etti?"

"Beni yemeğe götürmeyi teklif falan etmedi. Yanlış anlamışsın," dedim. Teknik olarak söylediğim doğrudu. Bir teklifte bulunmamıştı.

"Onu duydum," diye patladı Sara. "Alder'e söyleyeceğim."

"Durma söyle. Sana inanmaz. Weston'la şansını deneyebilmek için aralarını bozmaya çalıştığını düşünecektir."

Sara bir süre bunun üstüne düşündü ve sonra da bütün güveni kaybolmuş bir halde yürüyüp gitti.

Derin bir nefes aldım ve sınıfıma doğru yoluma devam ettim. Ellerim titriyor ve sanki kalbim göğsümden çıkmaya çalışıyordu. O ani cesaret patlaması derinlerden bir yerden gelmişti; var olduğunu bilmediğim bir yerden. Sara'nın

bulduğum bir parça mutluluğu elimden alması düşüncesi beni kendimin de korkutucu bulduğu bir tehdit savurabilecek kadar çaresiz kılmıştı.

Herkes kendini South Padre'nin heyecanına öyle bir kaptırmıştı ki benimle uğraşmayı bile akıl edemiyorlardı. Yedinci saate vardığımda söylemesi tuhaf olsa da epey iyi bir gün geçirmiştim aslında. Weston taburesini masamın yanına çekmişti ve midemde müthiş bir coşkuyla bulantı karışımı bir duygu hissediyordum.

"Şuna bak," dedi Weston. Poster boyutlarındaki projesi masanın üstüne yayılmıştı, onu yüzümde kontrol edemediğim bir gülümsemeyle inceledim. Pencereden dışarı bakan bir kız resmetmişti, yüzü parlak mavi gözleri dışında gölgelerin ardında kalmıştı. Dizlerini göğsüne çekmişti ve gevşekçe kavradığı küçük bir kolye parmaklarının ucundan sarkıyordu. Kolyenin ucunda kenarlarına ayrıntılı bir desen kazınmış gümüş bir kalp vardı. Kalbin tam ortasında tek bir sözcük görülüyordu: Tesadüf.

"Bu inanılmaz," diye fısıldadım. "Kız ne kadar güzel böyle." Parmaklarımı üstünde gezdirmek istedim ama çizimi dağıtmaktan korktum.

"O kız sensin."

Ona baktım. Şoke olmuştum. Tam üç aydır bu proje üstünde çalışıyorduk. Kaşlarım yukarı fırladı ve başımı iki yana salladım, ona inanmamıştım. "Sen tam bir yalancısın."

"Tamamen ciddiym."

"Herkes son projesini sergilemeye hazır mı?" dedi Bayan Cup üstünde bir pantolonlu takım elbise ve şal, sınıta aylak aylak dolaşıyormuş gibi bir edayla girerken. "Bu yıl hepinizin inanılmaz çok çalıştığını biliyorum. Geçen yıllarda bu projeleri evinize götürüp çerçevelettiniz, birilerine verdiniz ya da canınız ne istediye onu yaptınız. Ama bu

yıl sizden daha fazlasını istedim. Faulkner'ın derslerini ve ressam olarak bir taneciklerinizi öldürmeyi öğrenmeniz gerektiğini konuştuk." İçini çekti. "Son notunuzu almanız için sizden şunu isteyeceğim." Shannon La-Blue'nin poster boyutlu çalışmasını alıp yukarıdan aşağıya yırtarak ikiye böldü. Resim yırtılırken kısa, tiz bir ses çıkardı ve hepimiz aynı anda içimizi çektik.

Shannon'un ağzı açık kalmıştı, ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hali vardı.

Bayan Cup yanımda oturan Zach Skidmore'nin yanına gitti. "Evet?"

"Ciddi misiniz? Bunu lise yıllarımı taçlandırarak proje olduğunu düşünüyordum. Bunu yapana kadar bir yerimden ter damladı Bayan Cup!"

"Final sınavı yerine geçecek."

Zach bir an için yere baktı, burnundan nefes verdi sonra da güzel bir manzara resmi olan projesini alıp ikiye böldü. Hepimiz sanki bileklerini kesmiş gibi irkildik.

Öğretmen masamın önüne geldi. Projemi tamamlamak için çok çalışmışım, duvarlarına Viktoryen resimlerin asılı olduğu karanlık bir koridorun resmedildiği bir karakalem çizimdi. Bir yarısını diğerinden ayırırken korkunç bir parçalanma sesi çıktı.

Bayan Cup bir adım daha atıp Weston'un önünde durdu. Onun projesi hâlâ arkasında, benim masamda duruyordu.

"Weston."

"Bu zalimce," dedi.

"Bu bir ders. Her ders kolay değildir. En iyileri, sana en çok şey öğretenler, en zor olanlarıdır."

"Yapmayacağım," dedi Weston, belli belirsiz kıpırdanıp beni zarif ve hassas bir şekilde resmettiği çizimini koruyarak.

"Bu final sınavı yerine geçecek Weston. Bütün amacı buydu zaten."

Ayağa kalktı, posterini masadan alıp dikkatle rulo yaptı. "Bu durumda dersten kaldım diye düşünüyorum." Sınıftan çıkıp koridordan otoparka doğru yürümeye başladı."

Bayan Cup başını iki yana salladı ve sonra da bir sonraki dehşete kapılmış öğrenciye geçti.

"Sen miydin?" diye sordu Frankie, biraz sersemlemiş bir halde.

Başım la onayladım.

"Üç aydır üstünde çalıştığı bir resim projesi ve bu sendin öyle mi?"

"Bendim."

"Vay be. Ve yırtılmaması için dersten kaldı. Bu... Bu epey dokunaklı aslında."

"Ben de öyle düşünmeye meylettim ama durumu yanlış okumadığımdan emin olamadım."

"Bunu nasıl yanlış okuyabilirsin ki? O kadar romantik ki şuracıkta düşüp ölebilirim!" Neredeyse yarı yarıya öne eğilip son derece sakın bir şekilde hıçkırıyormuş numarası yaptı.

"Bu çirkin," dedim sırtıma bastırmaya çalışarak.

"Çooook güzel! Dayanamıyorum! Ah ha ha!"

"Kes şunu," dedim, az önce koyduğum bir kap vanilyalı dondurmanın üstüne M&M serperken.

Doğruldu. "Özür dilerim. Bir an öyle oldum işte."

M&M'li dondurmayı küçük kıza verdim. O da topuklarının üstünde dönüp gidince bir sonraki müşteri ortaya çıktı; Alder. Gözler kıpkırmızıydı ve acayıp öfkeliydi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi daha şimdiden ağlamaklı gibiydi.

"Şakalaşıyorduk. Sana ne verebilirim?" diye sordum.

"Siktir git. Neden bahsettiğimi biliyorsun Easter," dedi hınçla.

Bir cevap bulmaya çalışırken aklımdan bin tane şey geçti ama buraya kavga etmeye gelmemiştir. Yalnız başınaydı ve bu Erinler'in hiç yapmadığı bir şeydi.

Başını hafifçe yana eğdi. Sessizliğim onu sabırsızlandırmıştı. "Bana cevap ver. Ve sakın masummuş numarası da yapma. İkimiz de neler döndüğünü biliyoruz."

Frankie yanıma gelip durdu. "O şu anda çalışıyor Alder. Bunu daha sonra konuşabilirsiniz."

"Hayır, konuşamam," dedi, gözleri donuklaşırken. "Çünkü yarım saat içinde South Padre'ye doğru yola çıkıyorum. Weston'la gidecektik ama durup dururken gitmek istemediğine karar verdi, dolayısıyla ben de Sonny'le gidiyorum. Bana bunu nedenini açıkla Easter."

"Onun namına konuşamam."

"Ama birilerinin konuşması gerekecek. Söylediği tek şey ilişkimizin yürümediğiydi."

"Senden ayrıldı mı?"

Alder iki elini de pencerenin önündeki küçük tezgâha koydu. "Senin de istediğin buydu, değil mi?"

"Onun böyle bir şey yapmasını hiç beklemiyordum," dedim. Doğruydum, hiç beklemiyordum.

"Ayrıntılara girecek fazla zamanı olmadı, çünkü aptal bir resmi çerçeveletmek için Ponca City'e gidiyordum."

Boğazım tıkanmıştı. "Ne... Nereye?"

"Dolayısıyla bana açık açık söyleyebilirsin Easter. Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Özür dilerim," dedim, Sara'nın karşısında hissettiğim o öfke yeniden içimde yükselmeye başlamıştı. "Ben mi sana bir şey yapıyormuşum?"

"Beni aldatıyor muydu? Bilmeye hakkım var!"

Frankie elini kalçasına koydu. "Eğer senden ayrılmışsa

bunu gerçekten bir önemi var mı?"

Alder'in gözleri Frankie'yi hedef aldı. "Off, sen gidip bir velet daha yumurtlasana Frankie."

Frankie yavaşça beni yana doğru çekip öne eğildi. "Buradan hemen ayrılman lazım, yoksa lise son gezine hem erkek arkadaşsız hem de taptaze morarmış bir gözle çıkacaksın. Çünkü pencereden çıkıp tepene bineceğim."

Alder gözlerini devirdi. Önce uzaklaştı ama durup geri döndü. "Etrafını kolla Easter. Geri döndüğümde seni o kadar beter edeceğim ki liseyi dışarıdan bitirmek zorunda kalacaksın. Sana kötü davrandığımı mı düşünüyordun? Daha hiçbir şey görmedin sen."

"Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor." Frankie gözlerini kısarak Alder'e baktı.

Alder gülümsedi ama ifadesi onu daha önce hiç görmediğim kadar korkunçtu. "Ben tehdit etmem, ben sadece ona hayatının altı haftasının nasıl olabileceğine dair fikirler veriyordum.

"Aynı şey," dedi Frankie.

"Ben gidip bahar tatilinin tadını çıkaracağım. Sen de kendininkinin tadını çıkarmaya çalışmalısın."

"Çıkaracağım," dedim çenemi yukarı kaldırarak.

Bana kanımı donduran bir bakış atıp ardından Honda'sına döndü.

"Vay be! Kışının altında ateş yaktın!" dedi Frankie tartışmadan neredeyse coşkuyla çıkmıştı.

Kalçamı tezgâha rastladım. "O ciddi. Geri dönünce hayatımı cehenneme çevirecek."

"Kimin umurunda?" dedi Frankie sırtarak. "Weston senin oldu."

"Ben ona sahip değilim."

"Çocuk gitmiş senin resmini çerçeveletiyor." İçinin çekti. "Kendini fena kaptırmış."

"Bu gerçekten de çok tuhaf. Birinci sınıftan beri her gün her şey aynıydı. İşler gitgide daha kötüleşmişti ve şimdi de... Bilemiyorum."

"İnanılmazlar mı?"

"Farklılar."

Frankie başıyla onayladı. Bir SUV otoparka geldi ve içinden dört çocuk zıplayarak indikten sonra kucağında daha yeni emekleyen kardeşleriyle anneleri geldi. Frankie'yle yeniden işe döndük.

Artık Bahar Tatili hakkında daha da heyecanlanmıştım. Eğer bunun yüzünden cezalandırılacaksam her saniyesinin buna değdiğinden emin olacaktım.

bölüm

sekiz

Weston'un kamyoneti Dairy Queen'in tam arkasına park edilmişti ve sanki halihazırda yeterince mutlu görünmüyormuş gibi ona bir de ekstra uzun Cherry Dip Cone yapıp götürünce pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı.

"Eve gidip üstümü değiştirmeye zamanım var mı?" diye sordum.

"Yok. Sana bir şey göstermek istiyorum, bekleyemeyecek kadar çok heyecanlıyım."

Evine gittik. Pencerelerden ışık gelmiyordu ve uzaktan kumandayla garajın kapısını açtığımda annesiyle babasının arabasının görünürde olmadığını fark ettim. Hafta sonu olmasına karşın bütün kasaba kapanmış gibi görünüyordu. Bahar Tatili yüzünden jet sosyete piyasaya çıkmadığı ve bir sürü aile de tatile gitmiş olduğundan Blackwell sanki bir hafta sürecek bir uykuya dalmıştı; her yıl böyle oluyordu.

"Annenler çoktan gittiler mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Bu sabah."

"Evde kalman hakkında ne söylediler?"

Benim için açık tuttuğu kapıdan geçip koridorda ilerledim. "Biraz tuhaftı. Kafaları karıştı ve annem Alder konusunda kafayı yiyecek gibi ama aynı zamanda rahatlamış

görünüyorlardı. Artık on sekiz yaşımda olduğum için bana karışmadıklarını ama bütün tatil boyunca beni merak edeceklerini hissettim.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

“Kayak yapmaya gitmeyi isteyip istemediğimi sordular ama ben doğduktan sonra baş başa çıktıkları ilk tatil dolaşısıyla ben hayır deyince mutlu oldular sayılır.”

Onun hayatı bana o kadar değişik geliyordu ki. Ebeveynleriyle bu kadar yakın olması, birbirlerini bu kadar iyi anlayıp ihtiyaçlarına karşılık vermeleri benim için yabancı şeylerdi. Ama en çok da ayık olup sorunlarını ona bağırmadan çözebiliyor olmaları hoşuma gitmişti.

Ana merdivenlere gelince Weston ışıkları yaktı. Onun peşinden spiral, ahşap merdivenleri tırmanmaya başladım. Merdivenin cilalanmış ahşaptan bir tırabzanı vardı ama korkuluk ahşaptan değil, ayrıntılı bir desen oluşturacak şekilde dövülmüş demirden yapılmıştı. Bu evi sevmiştim. Çok temizdi ve öylesine bir özenle döşenmişti ki rahatlıkla bir tasarım dergisine çıkabilirdi. Kil renkli duvarda Weston’la ablası Whitney’in ilkokuldan bu seneye, beraber ve kendi başlarına poz verdikleri fotoğrafları asılıydı.

Merdivenleri çıktıktan sonra Weston başka bir koridordan devam edip en sonda soldaki kapıyı açtı ve kolunu sonuna kadar açıp bana bakarak gel işareti yaptı. Oda hâlâ karanlıktı ama içeri girdiğimde Weston ışığı yaktı ve yatağı, bir şifonyer ve bir de masa görünür hale geldi. Evin geri kalanı gibi her şey yerli yerindeydi. Her yerin tozu alınmıştı ve taptaze kokuyordu. Gece mavisi battaniyenin ucu yastıkların altına kıvrılmış ve yüzeyi tam olması gerektiği şekilde düzleştirilmişti. Masa da düzenliydi, üstünde hiç toz yoktu ve yepyeni bilgisayarı kapalıydı.

Masanın üstünde yaptığı karakalem çizimim duruyordu. Çerçevesi siyahtı ve ipi andırıyordu. Yatağının kahve-

rengi lekeli ahşap çerçevesine ya da odadaki diğer eşyalara uymuyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Ağzımın açık kalmış olduğunu fark edip kapattım.

Kaşlarını çattı. "Çerçeveletmek için Ponca'daki Hobby Lobby'e gittim. İstediğim çerçeve bu değildi ama diğerini getirtmeleri gerekecekti ve ben de sana bugün göstermek istiyordum. Bekleyemedim."

"Resim dersinden gerçekten de kalıyor musun?"

Omzunu silkti. "Kimin umurunda? Nasıl buldun?"

"Dallas Güzel Sanatlar Enstitüsü, resim dersinden kalmanla ilgili bir sıkıntı çıkarabilir."

Omuzları düştü. "Dallas'a gitmiyorum Erin."

"Neden gitmiyorsun?"

"Babamlara anlatmayı denedim ama gözlerinin içine bakıp da ne istediğimi söyleyemiyorum."

"Gitmek istiyor musun?"

Ellerini uzatıp bırakarak bacaklarında şaplattı. "Evet."

"O halde gidiyorsun. Seni oraya götürmenin bir yolunu bulacağız, onlara anlatırken elini tutmam gerekse bile. Seni seviyorlar Weston ve her şeyden önce mutlu olmanı istiyorlar, değil mi?"

Yavaşça başıyla onayladı. "Ama..."

"Aması filan yok. Seni oraya göndereceğim."

Bir an için beni izledi. "Çerçeveyi beğendin mi?"

"Çerçeveye bayıldım. Resme de bayıldım. Ama hâlâ beni neden final projen yapmaya karar verdiğini anlamış değilim." Son sözcüklerim havada asılı kaldılar. "Ben senin için bu muyum? Bir proje?"

Sorumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Ne yapacağımı bilmiyordum, sadece çizmeye başladım. Bir haftanın sonunda onun," dedi. resmî işaret

ederek," sen olduğunu anladım. Onu mükemmelleştirmeye daha çok zaman ayırdıkça neden böyle olduğunu anladım." Bana doğru birkaç adım daha attı ve onu görebilmek için başımı kaldırmam gerekene kadar yakınımaya geldi. "Bir şey hakkında düşünürsen o şey hakkında hayal kurmaya başlarsın. Ve bir şeylerin hayalini kurmaya başlamışsan elinden onun gerçek olmasını ummaktan başka bir şey gelmez." İcini çekti. "Sürekli seni düşünüyorum Erin. Yıllardır seninle konuşmayı istiyordum ama bir şey yapamayacak kadar tedirgindim. Sana ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylersem nasıl tepki vereceğini bilemiyordum. Sadece Alder'in seninle dalga geçmesine yardım ettiğimi düşünmenden korkuyordum. Zamanlamamın kötü olduğunu biliyorum, çünkü ikimiz de farklı yönlere ilerlemeye hazırlanıyoruz ama artık seni uzaktan sevmekte gerçekten usta oldum."

Başkalarının beni ağlarken görmemeleri için o kadar çok çalışmıştım ki gözlerim sulanıp ilk gözyaşım düştüğünde bir anlığına paniğe kapıldığımı hissettim. Çabucak gözümü sildim.

Weston başparmaklarını yüzümün iki yanına bastırıp ve aşağıya eğilip tam, "Seni öpebilir miyim?" diye fısıldamadan hemen önce durdu.

Yavaşça başımı sallayarak evet derken vücudumdaki her sinir ucunun silkinip kendine gelerek az sonra yaşayacağım deneyime hazırlandığını hissedebiliyordum.

Weston öne eğildi, gözlerini kapadı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp. O kadar yumuşak ve sıcaktılar ki. Dudakları birbirinden ayrılınca benimkiler de ayrıldı. Bunun nasıl yapıldığını bilecek kadar çok televizyon izlemiştim, dolayısıyla dudaklarımı kasmadan onunla birlikte hareket etmeye çalıştım. Dili ağzımın içine kayıp dilimle dans etti. Ağzında Cherry Dip Cone ve diş macunu tadı olması tuhaf

bir şekilde harika gelmişti. Elleri çenemden boynuma ve oradan omuzlarıma kaydı. Beni nazıkçe kendine çekerken parmaklarını tenime bastırdı.

Tam nefesimi tutmaktan bayılacağımı düşünürken Weston'un hafif hafif burnundan soluduğunu fark edip aynısını yaptım. Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu dolayısıyla ondan ipucu alıyordum.

Geri çekildiğinde henüz durmaya hazır olmadığım için neredeyse öne düşüyordum.

"Vay canına," dedi bana bakarak.

"Ne oldu? Kötü müydü?"

Başını iki yana salladı. "Yok. Hiç değil hem de. Ama dursak iyi olacak." Yatağın üstüne oturup derin bir nefes aldı ve başının arkasını sıvazladı. Yere bakıyordu. "Sadece... bana bir dakika ver."

Ona doğru yürüyüp göğsüne çarptım. Sırtüstü yatağa serildiğinde dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Kollarını bana doladı ve iyice sarılarak beni kendisine çekti ve dillerimiz bir kez daha birbirlerine kavuşurken alçak, hımlamaya benzer bir ses çıkarıyordu. Birbirimizi sımsıkı kavrayıp sonraki saat boyunca neredeyse nefes almak için bile ara vermeden büyük boy yatağının her santiminin üstünden geçtik.

Sonunda Weston, beni sımsıkı tutan kollarını bir milim bile gevşetmeden başını yastığa bıraktı. Bir bacağımı onun bacağına dolamış, yarı onun üstünde yarı yatağın üstündeydim. "Zaten ertesi sabah canım yanıyor olacak. Durmamız lazım."

"Neden canın yanıyor olacak ki?"

Durakladı, belli ki açıklamak için kibar sözcükler bulmaya çalışıyordu. "Açıklarken kendimi eşeğin teki gibi hissediyorum. Sanki sana kendini suçlu hissettirip... Bilirsin ya işte. Ve senin ilk öpücüğünle bekâretini yitirmeni aynı gece yaşaman gibi bir niyetim de yok."

"Bir tarafının şişmesinden mi bahsediyoruz?"

Önce bir tıkanıp sonra da yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Kendine geldiğinde parmaklarını dudaklarına götürüp öptü. "Evet."

"Tamamen de bilgisiz sayılmam. Kendim yaşamamış olsam da çoğu şeyin farkındayım."

"Farkında olmaman muhtemel bir şey de Alder'i aldatmıyor olduğum. Bugün ondan ayrıldım."

"Biliyorum."

Doğruca bana bakabilmek için yastığın üstündeki başının konumunu değiştirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Bu gün DQ'ya geldi. Morali çok bozuktu."

"Sana kötü mü davrandı?" dedi. Cevabımı beklerken dişlerini sıkıp duruyordu.

"Bana her zaman kötü davranıyor. Ama geri döndüğünde daha da kötü davranacağını söyledi."

Weston bakışlarını çevirdi ve sonra yeniden bana baktı. "Artık onların canını yakmalarına izin vermeyeceğim Erin. Onlardan korkma."

"Korkmuyorum zaten."

Suratını astı. "Sadece altı hafta. Atlatabiliriz."

Onu öptüm, bu defaki kısa ve tatlıydı, sadece dudaklarımla okşamış gibi. Sonra da başımla onayladım. "Ben esas senin için endişeleniyorum. Buna alışık değilsin."

"Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum. Okulda canımızı sıkıyor olabilirler ama paylaştığımız bu şeye dokunamazlar."

Başımı göğsüne koyup kalbinin atmasını dinledim. Her geçen dakika biraz daha yavaşladı. Ve sonra da solukları derinleşip düzenli hale geldi. Başımı yukarıya çevirdiğimde gözlerinin kapanmış olduğu gördüm. Elini rahatça kalçama yerleştirmişti. Başımı yeniden göğsüne

koydum, yan tarafına iyice sokulup burnumu boyuna sür-tüm. Beni iyice kendine çekti ve ben de o sırada uykuya daldım.

İlk başta kuş cıvıltısına benzeyen o sesi duymadım bile ama Weston beni rahatsız etmeden altımdan çıkmaya çalışınca uyandım.

"Affedersin," diye fısıldadı. "Saat sabahın dördü. Sen uyumaya devam et."

"Neler oluyor?" dedim gözlerimi ovuşturarak.

"Bilmiyorum. Birileri telefonuma saldırı düzenliyor sanki." Tam uzanıp telefonunu şarjdan alırken bir kez daha çaldı. "Siktir, annem arıyor. Alo?"

Veronica'nın sesini duyabiliyordum, tiz ve çaresizdi.

"Hayır. Sakin ol anne. Hayır, sana söyledim ya. Ben Blackwell'deyim. Burada kaldım unuttun mu? Anne, ağla-mayı keser misin lütfen. Neler oluyor?"

Ses kalınlaşınca konuşanın Weston'un babası Peter olduğunu anladım. Weston yüzünü ovuşturdu, gözleri kocaman açılmıştı.

"Hassiktir. Emin misin? Kim söyledi?" Durdu, Peter'i dinliyordu. "Of Tanrım. İki birden mi? Ben... Tanrım. Hayır, geri dönmeyin. Ben iyiyim. Hayır, gerek yok, eminim. Siz iyi zaman geçirmeye bakın. Ben evdeyim, yata-ğımda güvendeyim. Tamam, ben de sizi seviyorum." Tele-fonu kapatıp bana baktı.

"Ne oldu? İyiler mi?"

"Evet iyiler. Sorun Erinler. South Padre'ye gidiyorlar-mış ve arabayı da Alder kullanıyormuş. Ya uyuyakalmış ya da başka bir şey olmuş ve karşı şeride geçmiş. Doğruca bir tıra girmişler. İki de ölmüş."

İkisi de... ölmüş mü?" dedim kulaklarıma inanamayarak.

Weston yeniden yüzünü ovuşturup elini ağzına koyu. "Ölmüşler. Sonny'le Alder, ölmüşler." Gözleri kocaman olmuştu ve benim de ağzım açık kalmıştı. Uzun bir süre tek bir ses çıkarmadan oturduk.

Weston telefonunu alıp mesajlarına baktı. İçini çekip başını iki yana salladı. "Söylentiler şimdiden başladı bile." Telefonu kapattı. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Ne yapmak istersen varım. Eğer yalnız kalmak istiyorsan eve yürüyebilirim. Eğer istemiyorsan burada kalacağım."

Beni kendisine çekip yastıklara yaslandı ama ikimiz de uyumadık.

bölüm

dokuz

Cenaze törenleri sonraki cumartesi bir arada yapıldı. Doğru olmazmış gibi geldiği için ben gitmedim ama Weston törenden sonra nasıl geçtiğini anlatmak için Dairy Queen'e uğradı. Sonny'nin ebeveynleriyle Sam ve Julianne'in durumla başa çıkıyor gibi göründüklerini ve destek almak için birbirlerine yaslandıklarını söyledi. Törenin neye benzediğini, kimin yönettiğini, hangi şarkıların çalındığını ve kimin katıldığını anlattı. Ama yine de ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu.

"Neden çıkmıyorsun?" dedi Frankie. "Bugün sana ihtiyacı var."

"Ben..." Weston'a baktım. "İşten erken çıkmamı istermisin?"

O kadar zavallı duruyordu ki kıyamadım. "Rica etsem olur mu?"

Önlüğümü çıkarıp tezgâhın üstüne attım. "Teşekkürler Frankie."

Bana bakıp göz kırpsa da yüzünde hüznü bir ifade vardı.

Arka kapıdan çıkar çıkmaz kendimi Weston'un kollarına bıraktım. Bana sımsıkı sarılıp başını boynuma gömdü.

Ona uzun süre öyle sarılısam da geri çekilmek istediğimde beni bırakmadı, ben de kollarını çekmeden ona daha da sıkı sarıldım.

Kolları gevşeyince bana anahtarlarını uzattı. "Sen kullanır mısın?"

Donup kaldım. "Bugüne dek sadece direksiyon kursu alırken araba kullandım, onun da üstünden iki yıldan fazla zaman geçti."

"Yapabilirsin," dedi. Kapıyı açıp şoför koltuğuna çıkmama yardım etti ve sonra da öbür tarafa koşup yanıma tırmandı.

Tedirginlikle anahtarı kontağa taktım, koltuğu ve dikiz aynalarını ayarladım ve araba kullanmaya dair bildiklerimi hatırlamaya çalışırken frene basarak vitesi bire takıp öne ilerledim. Otoparktan çıkmadan önce Main Street'in kenarında durdum. "Nereye gitmek istersin?"

"Herhangi bir yere. Sen sür yeter." Uzanıp elimi eline aldı. Sağa dönüp kasabadan çıkarken Weston başını koltuğa dayadı. "Bugün herkes kaybım için ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. O kadar tuhaf bir his ki; çünkü kendimi bir şey kaybetmişim gibi hissetmiyorum. Daha farklı hissediyor olmam lazım. Böyle olması normal mi?"

"Ben de nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bunun üstüne düşünmemeye çalışıyorum."

"Belki kabul edilebilir değildir ya da belki de diğerleri anlayamazlar." Bana bakmak için döndü. "Ama biz anlıyoruz. Biz birbirimizle bunun üstüne konuşabiliriz."

Onun bu düşünceden ilerlemesini bekledim. Erinler artık Alder'in hayatımı cehenneme çevirme tehdidini yerine getiremezlerdi ve bu da iyi bir şeydi. Ama bu kadar iğrenç bir şeyi yüksek sesle dile getiren ilk kişi olmak istemiyordum.

Yukarıya baktı. "Canları yandığı için üzgünüm. Hayat-

larını kaybettikleri için üzgünüm ama bir nevi... rahatlamış hissediyorum. Bu söylemek çok hıyarca bir şey ama gerçek bu işte. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

"Öldüklerine sevinmedim." Derin bir nefes aldım. "Ama artık bana işkence edemeyeceklerini bilmek içime su serpiyor."

Weston elimi sıkı ve bundan sonra çok konuşmadık. Benzin ışığı yanana kadar sürmeye devam ettim. O sırada bir saat kadar güneye gitmiş, Stillwater'a gelmiştik. Weston beni en yakındaki benzin istasyonuna yönlendirip nasıl benzin pompalanacağını gösterdi.

"Acıktın mı?" diye sordu.

"Azıcık."

"Tamam, bir iki paket patates cipsiyle cep pizzası falan alırım. Mountain Dew içer misin?"

Başım la onayladım. "Teşekkür ederim."

Pompayı yerine asıp istasyona koşarken ben de hangi kapıdan binmem gerektiğini bilemeden orada öylece durdum. Weston dönüp beni gördüğünde şaşırdı.

"Burada ne yapıyorsun bebeğim?"

Hedefim, nerede olduğum ve hatta kendi ismim bile az önce ağzından çıkan sözcükle aklımdan silinip gitmişti. Başka çiftlerin birbirlerine olan sevgilerini ifade eden tatlı sözcüklerle seslendiklerini duymuş ve annelerin de çocuklarına benzer şeyler söylediklerini işitmiştim ama daha önce hiç kimse bana ismim ve birkaç renkli küfür dışında bir sözcük kullanarak seslenmemişti. Beni seven birinin bana basit ve tatlı bir sözcükle seslenmesinin nasıl bir şey olacağını hep hayal etmiştim ve bu sözcük daha az önce Weston Gates'in ağzından çıkmıştı.

Konuşmaya çalıştım ama tek kelime bile edemedim.

"Benim kullanmamı ister misin?" diye sordu. Ben tepki vermeyince de bana doğru bir adım attı. "İyi misin?"

Hızla birkaç adım atıp üstüne zıpladım ve bacaklarımı beline, kollarımı da boynuna dolayıp onu tutkuyla öptüm.

O da bana aynı şekilde karşılık verdi. Bana sarılmak için acele ederken ellerindeki torbalar hışırdadılar.

Geri çekildiğimde gülümsedi. "Bu da ne içindi böyle?"

"Bilmem. Sadece ihtiyacım vardı işte."

"İhtiyaçlarını daha sık karşılamalısın," dedi, beni bir daha öperken.

Benden kamyoneti kullanmamı istedi ve iş yerinden çıktıktan beş saat sonra Gina'nın evinin önüne geldim. Evin önünde iki polis arabası ve bir de yan taraflarında Oklahoma Sosyal Hizmetler Departmanı'nın logosu bulunan lacivert bir araba daha vardı.

"Aman Tanrım," dedim. Weston'a döndüm. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama gitmen lazım."

Başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Artık her şeyin üstesinden beraber geliyoruz, unuttun mu?"

Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. "Bunu söylemeni takdir ediyorum, gerçekten de ama bu çok aşağılayıcı. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum."

"Ne söyleyecekler?"

"Bilmiyorum ama duymak da istemiyorum."

Weston tereddüt ettikten sonra nazikçe elimi tuttu. "Sana vuruyor mu?" Başımı iki yana sallayınca Weston rahatlayarak iç çekti. "Seni yargılamadığımı ne zaman öğreneceksin Erin? Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Her zaman sevdim." Ben tepki vermeyince elimi sıktı. "Seninle gelmeme izin verir misin? Lütfen."

Başımla onaylayıp motoru kapattım. Elele evime yürüdük. İçeri girdiğimizde Gina ifadesiz bir yüzle koltukta oturuyordu. İki polis yan tarafta duruyor ve SHD'den bir kadın da Gina'nın yanında oturuyordu. Bana gülümsedi.

"Merhaba Erin. Adım Kay Rains. Ben Sosyal Hizmetler

Departmanı'ndanım. Erin Alderman'ın ölümünü çevreleyen özel bazı koşullar hakkında konuşmak için geldik."

"Tamam..." dedim, kafam tamamen karışmıştı. Ölümünün benimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorlardı?

Tedirgin olduğumu görüp gülümsedi. "Sorun yok Erin. Başın dertte değil."

"Peki, polisler neden burada?" diye sordu Weston. Hâlâ elimi sımsıkı tutuyordu.

Kay başını öne salladı. "Seni korkutmak istemedik. Sadece prosedür gereği buradalar. Bizimle hastaneye gelmen gerekiyor. Bir karışıklık var da."

Suratımı astım. "Erinler'le ilgili mi? Bunun benimle ne alakası var?"

Kay ayağa kalktı. "Erin Alderman'a otopsi yapılması istenmişti. Sonuçlar geçen gece geldi ve annesiyle babasının bazı soruları var. Senden bir kan örneği alabilirsek bütün bu karmaşayı çözebiliriz."

"Kan örneği mi? Hâlâ bunun Erin'le ne ilgisi olduğunu söylemediniz," dedi Weston.

Kay içini ekti. "Sonuçlar Erin Alderman'ın, Sam ve Julianne Alderman'ın biyolojik çocuğu olmadığını gösteriyor. Erin Masterson'ın sonuçları normal. Sen dört Eylül'de Blackwell Hastanesi'nde doğan tek kız çocuksun. Aslında doğum günlerinizden üç gün öncesine ve sonrasına kadar vefat eden kızlar hariç senden başka doğum yok."

"Erin Alderman'ın Gina'nın kızı olduğunu ve Erin'in de... Sam ile Julianne'in çocuğu olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi Weston. Son kelime de ağzından çıktığında ikimiz de içimizi çektik.

Kay, gözle görülür bir üzüntüsü olmamasına karşın Gina'nın dizine dokundu. "Ne yazık ki durumun böyle olmasından şüpheleniyoruz."

Weston'la birbirimize baktık, ikimizin de ağızları açık kalmıştı.

“Ben... şey... ben seni götürürüm.”

Başımla onayladım.

“Kısa süre içinde döneriz Bayan Easter.”

Gina başıyla onayladı ve hepimiz çıkıp onu oturma odasında yalnız bıraktık.

Weston’un kamyonetine giderken çakıl taşları ayakka-bılarımın altında gıcırdıyordu. Kapıyı açıp beni kaldırdı ve hiç çaba harcamadan yolcu koltuğuna oturttu. Doğruca gözlerimin içine baktı.

“Bu gerçek mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım, konuşamıyordum.

Weston direksiyonun başına geçti ve SHD arabasıyla polis arabalarının peşinden hastaneye gitti. Laboratuvara kadar bize eşlik ettiler ve sonra da bekleme odasında oturduk. Weston elimi tuttu. Konuşmadan ve hatta düşünmeden beyaz karo zemine baktım. Beynim tutukluk yapmış gibiydi, sanki bu ihtimalin gerçek olması durumunda neler olabileceğini düşünmeme bile izin vermiyordu.

“Erin Easter,” dedi laboratuvar teknisyeni. Ayağa kalktım ve Weston da benimle beraber kalktı.

“Sadece o gelebilir mi lütfen?” dedi Kay

Başımla onaylayınca Weston yerine oturdu.

Teknisyen beni kapıdan geçirip içinde birkaç dolap ve bir de tezgâh olan bir odaya götürdü. Yanımdaki gümüş rengi bir tepsinin üstüne uzun kauçuk bir kayış ve birkaç cam tüp koydu. Bakışlarımı başka tarafa çevirip iğneyi etime batırmasına izin verdim ve tüpleri değiştirirken sadece birkaç milim kıpırdadığını hissettim. İğneyi çıkardı, girdiği yerin üstüne bir pamuk parçası yerleştirip elastik sarğı bezinden kesilmiş gibi duran koyu pembe yapışkan bir malzemeye yerine sabitledi.

Dışarı çıktığımda Weston’un bekleme odasında, Kay ile polis memurlarının arasında durduğunu gördüm. “Şimdi

ne yapacağız?” diye sordum.

Kay tatlı rahatlatıcı bir sırıtışla karşılık verdi ve bana kartını uzattı. “Ve şimdi de bekleyeceğiz. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa cep telefonumu çaldır. Kartın üstünde yazıyor. Sonuçları alır almaz yanına geleceğim. Öncelikli analiz emri verdik ama tahlil için başka bir yere gönderecekler dolayısıyla sonuçları büyük ihtimalle çarşamba günü alacağız.”

“Aa, aslında benim cep telefonum...”

Weston kartı alıp numaraya baktı ve telefonuna kaydetti. “Tamamdır,” dedi. Telefonun ekranına bir kez daha basıp bekledi ve Kay’ın telefonu çaldı, o da telefonunu çantasından çıkarıp ekranına baktı. “O da benim numaram,” dedi Weston. “Ona bu numaradan erişebilirsin.”

Kay ile memurlar koridordan otoparka giderken önümüzde ilerlediler. Kamyonete geçip emniyet kemerlerimizi bağlamadan önce bizden ayrıldılar.

“Sence... Sence bunun gerçek olması mümkün mü? Yani Gina’nın benim...” bu sözleri söylemek bile nefesini kesti ve aklım yeniden tutuldu. Bu ihtimalin sonuçlarını düşünmeme izin vermiyordu.

Weston parmaklarını parmaklarıma doladı. Talihimin nasıl bu kadar dramatik şekilde döndüğünü bilmiyordum ama bunun Tanrı’nın ta kendisinden gelen bir özür olması gerekiyordu. Weston yanımda oturmuş bana güven veren o haliyle duruyor olmasa sinirlerim çözülebilirdi.

“Benimle eve geleceğini düşünüyorum, aklımdan geçen tam olarak bu. Svetsörtlerimizi giyeceğiz, tika basa abur cubur yiyeceğiz ve geceye sığdırabildiğimiz kadar film izleyeceğiz.”

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bu, Bahar Tatili boyunca yaptığımız şeye çok benziyordu ve tam olarak da ihtiyacım olan şeydi. Gülümsemem kayboldu. “Eve gitmeli miyim?

Gina'yla konuşmam gerekir mi?"

"İstiyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Herhangi bir faydası olacağını sanmıyorum, dolayısıyla hayır."

Weston güneye dönüp evinin olduğu Thirteenth Street'e doğru ilerledi. Son dokuz gün boyunca zamanımın büyük kısmını ya Dairy Queen'de ya da Westonlar'ın evinde geçirmiştım. Gina bırak nerede olduğumu sormayı, benimle konuşmamıştı bile. Ama şikâyet ettiğim de yoktu aslında. Bu Bahar Tatili hayatımın en iyi haftası olmuştu ve birkaç defa hayatım sonsuza dek böyle devam etse bile hiç gıcunmayacağımı düşünmüştüm.

Kamyonet garaja girince Weston motoru kapatıp garajın kapatma düğmesine bastı. Koridordan ilerleyip Peter ve Veronica'yı masanın başında otururken bulduk. Peter koyu gri bir takım elbise giyip siyah bir kıravat takmıştı ve Veronica da siyah bir kemeri olan siyah bir elbise giymişti.

Ayağa kalkıp karo kaplı zeminin öbür tarafına geçerken topukları yerde takırdadı. Oğluna bir kaç saniye boyunca sarıldıktan sonra onu bırakıp burnunu sildi. "Nerelerdedin?" Kızgın değildi ama duygusal olarak tükenmiş olduğu belliydi. Gözlerinde eskisine göre daha büyük bir merakla beni baştan aşağı süzdü.

"Çoğunlukla etrafta dolaştık ama az önce şeyden geldik..." Weston arkasına dönüp bana bir bakış atarak devam etmek için iznini istedi.

"Hastaneden," dedim. "Kan örneği vermem istendi."

Weston elimi tuttu. "Alder'e otopsi yapılmasını istediler. Sam ile Julianne'in biyolojik kızları değil."

Annesiyle babası şaşırmamışlardı.

"Duyduk," dedi Veronica.

"Doğru mu?" diye sordu Peter. "Sam ile Julian az önce buradaydılar."

“Burada mıydılar?” diye sordum.

Veronica burnunu çekti. “Ebeveyn olarak hayal bile edilemeyecek bir şey yaşadılar ve şimdi aynısı yine oluyor. Sadece yorgun olduğum için mi bilemiyorum ama... gözleri Jullian’ınkilere benziyor, değil mi Peter?”

Peter başını iki yana salladı. “Veronica. Kızı umutlandıрма.”

Suratımı astım “Umutlandıрма mı? Sanki bu kazanmak için can attığım bir ödölmüş gibi,” dedim Peter’a.

“Eğer bu doğruysa onlarla yaşayabileceğim on sekiz yılım heba oldu demektir. Bunun hakikaten de iyi bir şey olduğundan emin misiniz?”

Veronica’yla Peter önce birbirlerine, sonra Weston’a sonunda da bana baktılar. “Sam ile Julianne harika insanlardır Erin. Eğer bu doğruysa yepyeni, harika bir aileye kavuşmak üzeresin demektir,” dedi Peter.

“Eğer bu doğruysa onlarla geçirebileceğim on sekiz yılı kaçırdım demektir. Bunun doğru olmasını istediğimden emin değilim. Ne kendim ne de onlar için.”

Veronica kollarını karnının üstünde kavuşturdu ve Peter de kolunu omzuna attı. Tuhaf bir görüntüydü, çünkü Weston’la ben de aynı pozda duruyorduk.

Peter başıyla onayladı. “Haklısın Erin. Hepiniz için korkunç bir durum. Çok özür dileriz.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ben özür dilerim. Çok uzun bir gün oldu.”

“Tabii ki öyle oldu tatlım,” dedi Veronica kocasının kolunu bırakıp bana uzanırken. Beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

Annesini, gözlerinde takdir ve rahatlama karışımı ifadeyle izleyen Weston’a baktım.

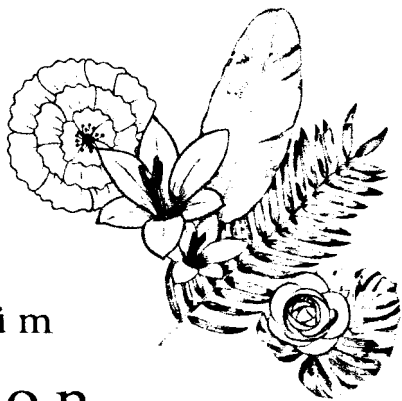
Veronica yüzünde bir gülümsemeyle beni bıraktı.

“Alt kata iniyoruz,” dedi Weston.

Elimi eline alıp beni bodruma götürdü. Kanepeye oturduk ve Weston uzaktan kumandayı kaldırıp açma düğmesine bastı. Ekran aydınlandı ve listedeki ilk filmi seçti. İyiye yerleştik, ikimiz de uzun uzun konuşma ihtiyacı hissetmiyorduk. Geçtiğimiz ayda hayat ikimiz için de umutsuzluktan mutluluğa geçiş yapmıştı, olabilecek en tuhaf, en talihsiz şekilde.

b ö l ü m

o n

İlk derste siyah masanın başındaki yerime oturduğumda sınıfta çıt çıkmıyordu. Herkes başını eğmiş yere bakıyordu ama içeri girdiğimde hepsi öfkeyle bana baktı. Sonra da fısıltılar başladı. Bu daha çok yeniydi ve ben de ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ki bu da Erinler'in ölmesinden önceki hayatıma göre çok daha korkutucuydu.

On sekiz buçuk yıllık hayatımda ilk defa tek Erin bendim. Takma isimlere gerek yoktu ve ben de sınıfa girdiğimde Weston'u görmemiş gibi yapmak zorunda değildim. Ama bu, insanların benim hakkımda hissettiklerini değiştirmede. Brady'nin gözleri seğirdi, söylemek istediği nefret dolu sözcükler dilinin ucundaydı.

Ders zili çaldı ama Bayan Merit konuşmadı. Bunun yerine hoparlörler çtırdadı ve Müdür Bringham'm sesi duyuldu.

"Günaydın arkadaşlar. Hepinizin bildiği gibi Bahar Tatili'nde çok parlak iki öğrencimizi yitirdik, Erin Alderman ve Erin Masterson. Şimdi sizi onlara olan saygımızı göstermek ve dilerseniz arkadaşlarınız ve ailenizle merhumların ruhu için dua etmeniz, dilerseniz sükunet içinde düşünmeniz için iki dakika boyunca sessiz kalmaya davet ediyorum."

Müdürün sesi kesildi ve hepimiz olduğumuz yerde durup yere baktık. Erinler'in aralık vermeksizin zorbalık ettiği ve dolayısıyla bir kayıp duygusundan çok bir rahatlama hissedenden tek kişi ben değildim. Ama artık nerede olurlarsa olsunlar onları başkaları için hayatı bu kadar zorlaştırmaya iten illetten kurtulmalarını ve kendileri hakkında daha olumlu duygulara kavuşmalarını diledim.

Müdür Bringham, "Teşekkürler," dedikten sonra hoparlörler kapandı.

"Hepinize eğer birileriyle Sonny ve Alder'e olanlar hakkında konuşmak isterseniz ve hissettiklerinize anlam vermenizde yardımcı olabilecek birilerine ihtiyaç duyarsanız okulumuzda bütün bu hafta boyunca danışmanlar olacağını söylemem istendi. Şimdi, lütfen kitaplarınızın yüz seksen sekizinci sayfasını açın."

Gün boyunca öğrencilerin büyük çoğunluğunun sessizliklerini koruduklarını fark etmiştim. Arada bir amigo kızlardan birisinin dolapların orada dramatik anlar yaşadığı duyulabiliyordu. Chrissy ikinci saatin ardından ağladıktan sonra hepsi de birbirlerinin histeri krizlerinden aşağıda kalmamaya niyetlilermiş gibi görünüyordlardı. Brady sağlık dersinde iki boş sandalyenin arasında oturuyordu ve her ne kadar birkaç defa Weston'a yan baktığını görsem de tek kelime etmedi.

Resim dersinde Bayan Cup, Weston'u masasına çağırdı ve uzun, sessiz bir konuşma yaptılar. Görünüşe göre konuşmaları iyi sonlandı ama bittiğinde dersin sonuna o kadar az zaman kalmıştı ki son projemiz hakkında bizi bilgilendirecek zamanı olmadı: Kasabanın merkezindeki Blackwell duvar resmini genişletmek. Küçük de olsa kendi katkılarımızı da yapıyorduk ama çoğunlukla kopup düşmüş tuğlaları yeniliyor ya da geçen yıldan beri yıpranmış olan bölümleri yeniden boyuyorduk.

Bayan Cup, "Hazır olun," dedi. "Yarın resmin oraya gidiyoruz. Eşyalarınızı yanınızda getirin ki okula dönmeniz gerekmesin. Saat 15:30'da resimden ayrılıp evlerinize gidebilirsiniz."

Weston, masamın kenarındaki taburesinde oturuyordu.

"Seni yine de sınıfta bırakacak mı?" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı ve gülümsememeye çalıştı.

İki kız Bayan Cup'un açık kapısının önünde duruyordu. "Bayan Cup; Bay Bringham, Erin Easter'i görmek istiyor."

"Tamamdır," dedi Bayan Cup bana eşyalarımı toplama mı işaret ederek.

"Hemen gelmesi gerektiğini söyledi," diye ekledi kızlardan biri.

Eşyalarımı topladım ve Weston koluma dokundu. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Ben hallederim."

Suratını astı. "Seninle gelmek istiyorum."

Sırıttım. "Fazla endişeleniyorsun. Beni korumana gerek yok Weston."

"Kim demiş?" dedi, yarı şaka yarı ciddi. "Ön tarafta seni bekliyor olacağım."

Başımı iki yana salladım. "Antrenmana geç kalacaksın. Sen git."

Az sayıdaki eşyayı sırt çantama doldurmamı izledi. Koridor boyunca kızların peşinden gittim. Ortak alanın ortasında tek başlarına duran iki dolabın yanından geçtik ve ofise gitmek için sola döndük. Sadece birkaç hafta önce sırlıslıkla bir halde bu yoldan geçmiştim. Şimdi hayat tamamen değişmiş gibi geliyordu ve sanki az sonra daha da değişecekmiş gibi hissediyordum.

Kay Rains'in bir polis memuru, Müdür Bringham ve danışman Bay Rogers'le beraber ayakta durdukları ofise

girdim. Birkaç öğrenci ve öğretmen ofisin etrafında oyalanıyor ya da kapının yanında sıra halinde dizili sandalyelerde oturmuş bir şeyleri bekliyorlardı. Hatta belki de beni ve gerçekleşmek üzere olan şeyi.

“Neden benim ofisime geçmiyoruz?” diye sordu Müdür Bringham. “En iyisi öyle diye düşünüyorum.”

Küçük grubumuz onu takip etti ve Kay onun yanına, müdürün masasının önündeki iki sandalyeden birine oturmamı istedi. Bay Bringham oturup ellerini önünde birleştirdi.

“Erin, öğrendiğim kadarıyla bir kan testi yaptırmışsın. Bunun nedenini biliyor musun?”

Başımınla onayladım.

“Senin gerilmeni istemiyorum. Burada pek çok kişi olduğunu biliyorum ama bu sadece bir formalite. Bayan Rains test sonuçlarını getirdi ve kendisi de bu sonuçları sana açıklamak için buraya geldi.”

“Yanında bir polis memuruyla mı?” diye sordum.

Kay kıkırdadı. “Ne kadar korkunç görüldüğünü biliyorum. Ama okul binasında olduğumuz ve ortamda tansiyonun yükselmesi ihtimali yüksek olduğu için... Ben de biraz abartılı olduğunu düşünüyorum aslında. Ama on sekiz yaşında olduğun ve Bayan Easter sonuçlar belli bir şekilde çıkarsa sana okulda bildirimde bulunmamızı istediği için buraya geldik.”

“Kabalık etmem istemem ama sadede gelebilir miyiz? İşe geç kalacağım da.”

Kay gözlerini kırptırdı. “Tabii ki. Özür dilerim.” Oturduğu yerde kıkırdandı. “Erin, siz üç kız üstünde yapılan test sonuçlarına göre doğduğunuz gün hastanede bir yanlışlık yapıldığı sonucuna vardık. Görünüşe göre Bayan Alderman, Aldermanlar’a ve sen de Bayan Easter’a... bir hata sonucu verilmişsiniz.”

Bayan Rodgers yana doğru bir adım atıp benimle göz teması kurdu. "Erin, hanımefendinin demek istediği senin Sam ve Julianne Alderman'ın biyolojik çocuğu oluğun. Şimdi, on sekiz yaşında olman sebebiyle bunun senin için ne ifade ettiğini bilmiyorum ama Aldermanlar'a haber verildi ve en kısa zamanda seninle konuşmak istiyorlar."

"Yani biliyorlar mı?"

Bayan Rodgers başıyla onaylayarak gülümsedi. "Ve seninle konuşmak için sabırsızlanıyorlar, tabii senin için sorun olmayacaksa. Bunun senin için muazzam bir şok olduğunun farkındalar ve sana bunun üstüne iyice düşünmen için ihtiyaç duyduğun alanı sağlamak istiyorlar."

"Gina nerede?" diye sordum.

Kay önce Bayan Rodgers'e sonra da bana baktı. "O, görüşmeye katılmamayı tercih etti. O da durumdan haberdar edildi."

Odadaki herkes vereceğim tepkiyi beklerken bir an için düşündüm. Başımı hafif öne eğip Bayan Bringham'a baktım. "Gitmekte serbest miyim?"

"Tabii ki. Bu senin için rahatsız edici olmalı. Hazır olduğunda Bayan Rodgers da ben de seninle konuşmak için yanında olacağız."

Bayan Rodgers sandalyemin yanında eğildi. "Yasal olsun olmasın, herhangi bir konuda bir sorun olursa sana yardımcı olmaktan mutlu olurum Erin. Lütfen tereddüt etme."

Sırt çantamı alıp ayağa kalktım. "Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum ama şimdi işe gitmem lazım."

Polis memuru yana çekilip kapıyı açtı ve ben de dışarı çıkıp bana bakmakta olan yaklaşık on çift gözü görmezden gelmeye çalıştım. Binanın yan kapısından çıktığımda Weston'un kamyonetinin okulumuzun ön tarafındaki yarım çember şeklindeki yolun üstündeki saçağın altında durduğunu gördüm.

Yanımdan yürüyüp geçtim ama o aşağı atlayıp peşimden koştu. "Ne dediler?" Ben yanıt vermeyip yoluma devam edince Weston önüme çıkıp durdu.

Gözlerimi kırıştırdım.

"Erin. Sana ne dediler?"

"Gina Easter'in annem olmadığını ve Julianne Alderman'ın annem olduğunu."

Weston dikleşip düşüncelere dalmış bir halde başımın üstünden uzaklara baktı. "Vay anasını." Bakışlarını yeniden aşağı çevirip bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Yürümeye ihtiyacım var."

"Seni arabamla götürmemi istemediğinden emin misin? Bırak seni götürüyüm."

Derin bir nefes aldım. "Bir süredir yürümedim ve şu anda hakikaten, hakikaten yürümeye ihtiyacım var. "

Weston başıyla onayladı ve ben de onun yanından geçip Dairy Queen'in önündeki asfalta gelene dek bir ayağımı diğerinin önüne koymaya konsantre oldum. Kapıyı hızla çekip açtım ve önlüğümü üstüme geçirip ön tarafa yürürken çabucak bağladım.

Frankie tezgâha yaslanmış kendi hazırladığı karışım-dan bir ısırik alıyordu. "Belki bugün gelmeyeceksindir diye düşündüm."

"Özür dilerim, bir toplantım vardı."

"Weston'la mı?"

"Hayır," dedim suratımı asarak.

"Görüş alanıma girdiğinde kamyonetiyle yaklaşık üç metre arkandan saatte iki kilometre hızla seni takip ediyordu, sonra da oyun sahasının oraya park etti ve koşarak antrenmana gitti. Onu terk mi ettin?"

"Aslında... tam olarak... beraber sayılmayız."

"Demek onu terk ettin."

"Hayır."

"Bu nasıl bir toplantıydı?"

"Müdür, danışman ve SHD'den bir bayan vardı."

"Niye?"

"Aslında onun neden orada olduğundan emin değilim. Gerçekten de ne yapacaklarını bilmiyorlar."

"Ne hakkında?"

"Yani aaa... Alder öldü... bazı testler yaptılar ve sonuçları tuhaf çıktı. O yüzden Sonny üstünde de bazı testler yaptılar. Onun sonuçları düzgündü. Dolayısıyla benden de bir kan örneği istediler."

"Kafam tamamen karıştı ama az sonra mantıklı bir şeyler söylemeye başlayacaksın diye düşünüyorum," dedi Frankie bir kaşık HerNeHaltsa Blast'ı yutarken.

"Yani, okuldan sonra bana Gina'nın annem olmadığını söylediler."

"Ne?" dedi Frankie, ağzı hâlâ dondurmayla dolu bir halde ayağa kalkarak.

"Ve Gina orada bile değildi. Demek istediğim... ona söyledik dediler, dolayısıyla biliyor ama bana okulda söylemelerini istemişti. Bana söylediklerinde yanımda olmak için okula bile gelmedi. Dolayısıyla eşyalarımı almalı mıyım, hâlâ yatacak bir yerim var mı, ya da ..."

Frankie beni göğsüne çekip bana sarıldı ve ben de ancak o anda hıçkır hıçkır ağladığımı fark ettim.

"Ah küçük kız," dedi beni belli belirsiz sağ sola sallayarak. Geri çekilip yüzümü ellerine aldı. "Burada ne yapıyorsun? Bu halde çalışamazsın."

"Gidecek başka yerim yok!"

Frankie beni bir kez daha kollarına aldı ve hemen bütün annelerin yaptığı gibi sakinleştirici sesler çıkarmaya başladı. Şu anda kendisinin olmayan bir kızı yetiştirdiği için mi, yoksa biyolojik kızı öldüğü için mi umursamaz hissettiğini bilemeyen Gina gibi anneler hariç.

Yol sessizdi ve insanların canı çok dondurma çekmemiş olmalıydı, çünkü beyzbol antrenmanı bitince sadece iki müşteri geldi ve ikisine de Frankie baktı.

"Kamyonetine atlayıp doğruca buraya gelecek. Seni görmek için yanıp tutuştuğuna ve başka bir şey düşünemediğinden kafasının darmadağınık olduğuna kalıbımı basarım," dedi Frankie.

Başparmağımın tırnağını çiğneyip caddenin karşısına park edilmiş kırmızı Chevy'e baktım. "İmkânı yok. Ben ona öyle davrandıktan sonra mümkün değil."

"Tatlım, az önce hayatının şokunu yaşadığını anlayamıyorsa seni görmeyi hak etmiyor demektir."

Chevy'nin şoför kapısı açılıp kapandı. Kamyonet sessizce geri geri çıktı, bir saniyeden kısa bir süre için durakladı ve ardından sokak boyunca hızla ilerlemeye başlayıp Dairy Queen'in arka tarafına gelene kadar durmadı. Arka kapıya koştum ama Weston çoktan kapıyı açmıştı.

Üstüne atladım ve o da beni yakalayıp onu öldüresiye sıkıkmama ses çıkarmadı. Az önce Frankie'nin çıkardığına benzeyen avutucu sesler çıkardı ve ben de bir kez daha ağladım.

Frankie eşikte durmuş bana ölüyormuşum gibi bakıyordu. "Bu kızı eve götür Weston."

"Benim... bir evim yok," dedim ağlayarak.

"Seni yanımda eve götüreceğim," dedi Weston. Beni ancak pikapının yolcu kapısına taşımak üzere kollarına alabilmek için bir anlığına yere bıraktı. Frankie onun için kapıyı açtı ve Weston da beni koltuğa yerleştirip kapıyı kapattı. Frankie'nin boğuk sesi duyuldu ve sonra Weston konuşmaya başlayınca sustu. Birbirlerine sarıldıkten sonra Weston yavaşça koşarak şoför kapısına gitti.

Evine giderken elimi eline alıp sımsıkı tuttu ve içeri girene dek el eleydik. Beni doğruca alt kata götürdü ve kanepeye oturmamı izledi.

“Üst kata çıkıp içecek bir şeyler alacağım ve... Ne yemek istersin?”

“Hiç aç değilim.”

Weston içini çekip başıyla onayladı. “Doğru, aç olduğumu sanmıyorum.” Uzaktan kumandada bir düğmeye basıp listedeki son filmi başlattı ve sonra da aceleyle üst kata çıktı. Gitmeden önce televizyonu açıp beni düşüncelerimle baş başa bırakmadığı için mutluydum.

İki dakikadan kısa bir süre sonra Weston yanımda oturmuş kâğıt mendil de dahil yanında getirdiği çeşit çeşit kutu ve paketi sehpanın üstüne yerleştiriyordu. Sonra da bir Fanta şişesinin kapağını çevirerek açıp bana uzattı.

“Büyük ihtimalle kafeine ihtiyacın yoktur diye düşündüm.”

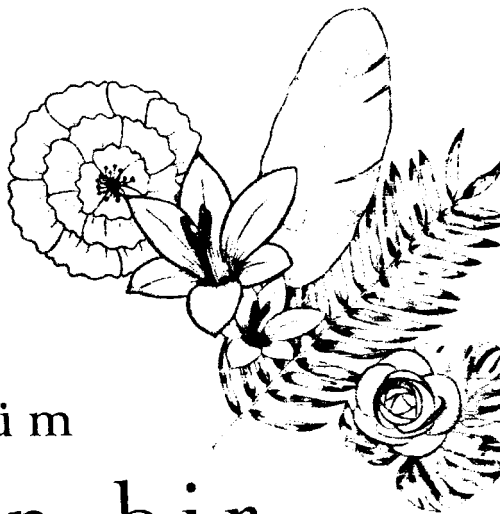
Şişeyi dudaklarıma götürüp bir yudum alırken ellerim titriyordu. Weston şişeyi benden alıp sehpanın üstüne koydu. Kanepeye yerleştğinde ona yaslanıp kendimi kollarına bıraktım.

Dudaklarını şakağıma dokundurdu. “Bana ne yapacağımı söyle Erin. Bana sana kendini iyi hissettirmek için ne yapabileceğimi söyle,” diye fısıldadı.

“Bunu,” dedim. “Sadece bunu.”

b ö l ü m

o n b i r

Saat beş buçukta üstümüzdeki garaj kapısının çalıştığını duyduk. Kapını açılıp kapandığını ve annesiyle babasının eve geldiğini gösteren başka sesleri duyduk. Fazla zaman geçmeden merdivenlerin başındaki kapı açıldı ve aşağı inen iki çift ayak sesi duyuldu.

Ne Weston ne de ben yerimizden kımıldadık. Peter'la Veronica sehpanın iki yanındaki koltuklara oturdular. Peter dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini kavuşturduğunda bana müdürün haberleri vermeden önceki halini hatırlattı.

Peter, "Duyduk," dedi alçak ve sakin bir sesle.

Veronica öne eğildi, gözlerinde saf bir sempati vardı. "Peter'la ben duyduğumuzdan beri bunu konuşuyorduk ve sana yasal konularda bir tavsiyede bulunmak istiyoruz. Ama aynı zamanda Sam ve Julianne ile de konuştuk ve onlar da mümkün olan ilk uygun zamanda seninle konuşmak istiyorlar."

"Mesela ne zaman?" diye sordum. Weston'a yaslanmış bir halde uzanıyordum ve büyük ihtimalle huysuz ve tembel bir hayvan gibi görünüyordum ama hem duygusal hem de fiziksel olarak bütün gücümü tüketmiştim.

“Evleri hemen köşede,” dedi Peter. “Şu anda evlerinde bekliyorlar. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorlar. Bu gece olmak zorunda değil.”

Üst katta bir kapı çarpıldı ve birisi mutfağın her yerinde ayaklarını yere vura vura yürüdü. Bir kadın, “Veronica?” diye seslendi. Kulağa çaresizmiş gibi geliyordu.

Peter üst kata koştu. Sakin bir tartışmanın ardından birkaç kişi güya kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği Weston’un mekânına indi. Sam’la Julianne’in merdivenlerin dibince durduklarını görünce Weston da ben de ayağa kalktık.

Peter soluk soluğaydı. “Julianne, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye uyardı.

Julianne’in gözleri parlak kırmızıydı. Bana doğru yürümeye başladı ama kocası onu durdurdu.

“Julianne!”

Juianne ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. “Çok özür dilerim. Sarsıcı bir gün geçirdiğini biliyorum. Ben sadece... Ben de öyle bir gün geçirdim. Ve aslında sarsıcı bir hafta ve ben...” Bir gözyaşı gözünden kaçıp yanağından aşağıya düştü. “Okulda haberi aldığımda pek bir destek almadığımı duydum ve ben... Sadece senin iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Tek yapmak istediğim buydu.”

Onlara, yani annemle babama yarım metre uzağa gelene kadar yürüdüm. Bana sanki değerli bir mücevhermişim gibi hayranlıkla bakıyorlardı. Sam, Julianne’in omuzlarına tutundu ve o da neredeyse öne eğiliyordu.

Julianne ellerini uzattı ve sonra da onları yumruk yaptı, yapmak istediği ve yapması gereken şeye karşı savaştığı çok açıktı. Konuşurken sesi titredi. “Şey olur mu... Yani sorun olur mu? Seni kucaklayabilir miyim? Seni üzmem istemiyorum da.”

Herkes tepkimi görmek için beni izledi.

Neredeyse kimsenin görmeyeceği kadar hafif bir ha-

reketle başımı öne doğru sallayarak ona onay verdim ve Julianne de bana doğru uzanıp beni göğsüne çekti. Hıçkırırken bedeni sarsılıyordu.

"Julianne, tatlım," diye yalvardı Sam. "N'olur onu korutma."

Başımı omzundan kaldırıp Sam'a baktım. "Sorun değil. Ağlayabilir."

Sam'ın dudakları titredi, sonra tereddütle gergin bir şekilde öne uzanıp omzuma dokundu. Onun da yanaklarından aşağı gözyaşları akıyordu ve karısının ağlarken bana sarılmasını görünce dudaklarının uçları yukarı kıvrıldı.

Bir saat sonra hepimiz üst kata çıkmış üstünde yarısı yenmiş bir peynir-kraker tabağı, içinden iki kadeh eksilmiş bir şişe şarap ve iki litrelik bir Fanta Orange duran masanın çevresinde oturuyorduk. Peter'la Veronica kayak tatilleri ve Peter'ın kayak becerilerinin nasıl da sandığı kadar iyi olmadığını anlatıyorlardı.

Gülmek, Sam'la Julianne'in konuşmalarını dinlemek ve onları daha iyi tanımak güzeldi. Kendimi onlara bakmaktan alıkoyamıyordum. Veronica haklıydı; gözlerimi Julianne'den almıştım. Ve hayatımda ilk defa kendimi güzellikle ilişkilendirdim, çünkü hep Julianne Alderman'ın hem iç hem de dış güzellik sahibi olduğunu düşünmüştüm. Yüzümün alt kısmı Sam'dendi. Bende de ortasında M şekli olan o aynı üstdudak ve dolgun altdudaktan vardı. Aynı zamanda çenesini de almıştım. Onların da benim hakkında aynı şeyleri düşünüp düşünmediklerini ya da herhangi birinin benim hakkımda hiç bu şeyleri düşünmüş olup olmadığını merak ettim.

Julianne masanın üstünden uzanıp ellerimi tuttu. "Anlayamadığım için korkunç bir anne olduğumu düşünüyor olmalısın. Tanrı aşkına, bir de üstüne doktor asistanıyım.

Ama banyondan sonra seni bana getirmediklerinde yanlış bebeği getirdiklerini söyledim. Biliyordum ama bana sadece yorgun olduğumu söylediler. Sonra da hormonlar vüzünden olduğunu söylediler. Ve daha sonra da yıllar boyunca diğer anneler kendilerinin de ortalıkta dolanan hikâyeler yüzünden benzer korkularının olduğunu söylediler.”

“Julianne, Erin’in dinlenmesinin vakti geldi artık. Yarın okula gidecek.”

Julianne ellerini göğsünün üstünde birleştirdi ve ipek bluzunun düğmeleriyle oynadı; sonra da titremeye başladı. “Ben.. Ben isteyip istemediğini... İster misin...?”

Veronica, “Neden bu geceliğine burada kalmıyor?” dedi. “Bayan Easter’ı arayıp nerede olduğunu söyledikten sonra yani.”

“Telefonumuz yok,” dedim. “Ve o aslında pek de... gelmemi beklediğini sanmıyorum.”

Julianne buna üzölmüş gibi göröndü.

“Whitney’in elbiselerinin bir kısmı hâlâ burada. İstediyini kullanabilirsin,” dedi Veronica.

“Burada kalmak istiyor musun?” diye sordu Julianne.

“Çok makbule geçer,” dedim yeniden duygulandığımı hissederek.

Sam ayağa kalkıp Julianne’i de kendisiyle kaldırdı. Julianne’in gitmek istemediği çok belliydi ama Sam, sonunda pes edene dek ısrar etti ve Julianne de bana son bir kez sarıldıktan sonra kalktı.

Kapı kapandığında Weston, Veronica, Peter ve ben sokak kapısının önünde durup birbirimize baktık.

“Erin, Whitney’in eski odasında kalabilirsin. Bu biraz... alışılmadık olacak ama Sam, Julianne ve sen nasıl ilerleyeceğinize karar verene dek burada kalmanın senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum. Yasal olarak durum biraz

muğlak, çünkü rüştünü ispatlamışsın. Endişelenme. Sen, Sam ve Julianne'in kızıydın. Ne karar verirsen ver, ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlayacaklardır. Weston, onu odasına götürür müsün? Bırak dinlensin. Uzun bir gün geçirdi."

Weston başıyla onaylayarak beni elimden tutup merdivenlerden yukarı çıkardı. Whitney'in odasıyla Weston'un odası koridorun karşı uçlarındaydı. Odanın, içinde küveti, duşu ve içi büyük, kabarık havlularla dolu, tavandan yere kadar uzanan keten bir dolabı olan kendisine ait devasa bir banyosu vardı. Weston banyoda sabun ve şampuan olup olmadığını kontrol etti.

"İhtiyacın olan başka bir şey olursa istersen yarın gidip Gina'nın evinden alabiliriz."

Başımı olur anlamında aşağı eğdim.

Beni yeniden yatak odasına götürüp battaniyeyi açtı. "Temiz çarşaflar." Dolabı açtı. "Bol bol elbise." Şifonyerin bir çekmecesini açtı. "Gecelikler ve pijama takımları. Bazıları ipekten yapılmış, çünkü Whitney bildiğin assolist. Kirlilerini şu çamaşırlığa bırakırsan Lila sabah geldiğinde yıkar. Whitney'in hâlâ lavabonun yanındaki çekmecelerde makyaj malzemeleri, saç tokaları ve başka ıvır zıvırı tuttugundan eminim."

"Aynen öyle," dedi Veronica hızla kapıdan içeri girerek. Bana yeni bir diş fırçası, dolu bir diş macunu ve yepyeni bir stick deodorant verdi. "Peter hep gereğinden fazla malzeme depoladığımı söyler. Bu gece benim yirmi yıllık bir tartışmayı kazanmamı sağladın küçük hanım."

"Sana gereğince teşekkür edebilmenin bir yolunu bulabilmeyi isterdim. Özür dilerim, ben..."

"Saçmalama," dedi Veronica, eşikte oyalanırken kapının kulpunu tutarak. "Bunların hepsini düzene sokacağız. Sen dinlenmeye çalış. Sabaha görüşürüz. Wes?"

Weston uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra annesinin peşinden dışarı çıktı. Ben de ferah, pırıl pırıl beyaz banyonun içine girip aynanın önünde soyundum. Uzun, sıcak bir duş aldım ve görebildiğim her marka şampuan, saç kremi ve yüz yıkama köpüğünü denedim. Dışarı çıktığımda kuaför salonu gibi kokuyordum ve tenim de fayans gibi parlıyordu. Julia Roberts'ın *Özel Bir Kadın*'daki karakteri gibi hissediyordum.

Kabarık havlulardan birine sarındım ve saçımı tararken renginin Juliane'nin saç rengine ne kadar çok benzediğini fark ettim. Bir gecelik bulup üstüme geçirdim ve büyük boy yatağa tırmandım. Üstüne uzandığımda yayları gıcırdamadı. Whitney'in yatağının yayları olduğundan bile emin değildim. Sanki kocaman, köpük dolu bir yastık gibi geliyordu. Başımı yastığa dayayıp bacaklarımı olabildiğince uzatarak gerindim. Yatağın sonuna yaklaşamadılar bile. Bedenim yatağa gömüldü ve kabarık yorgan beni yumuşaklıkla sarmaladı.

Yana dönüp uzandım ve ışığı kapattım. Yeniden yorganın altına yerleşmeden kapı açıldı ve Weston sessizce içeri girdi.

"Uyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır."

Yatağın yanında çömeldi. "Rahat mısın?"

"Hem de daha önce hiç olmadığım kadar."

"Ben de kafayı vurup uyumadan istediğin bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Koridorun ucunda olduğunu bile bile uyuyabilir miyim emin değilim."

Gülümsedim. "Dene."

Güldü ve aşağı eğilip annesi yanımdayken yapabildiğinden çok daha iyi bir öpücük verdi. Kapıya gidip arkası-

na döndü. "İyi olacaksın. Bu beraberce üstesinden geleceğimiz bir sürü şeyden biri daha sadece."

"Biliyorum." On sekiz yaşında olmak ve beni yetiştiren kadının annem olmadığını öğrenmek daha korkutucu olmalıydı. Ama o anda sanki arkamda küçük bir ordu varmış gibi hissediyordum.

Ertesi sabah okula yürürken kendimi farklı bir boyuta yürüyormuş gibi hissediyordum. Herkes eskisi gibi bana bakıyordu ama artık bunun nedeni meraklı. İlk derste Brady bana birkaç bakış attı ama gözlerindeki tiksinti kaybolmuştu. Öğretmenler bile bana farklı bakıyorlardı. Sanki önceki günkü kişi gitmiş, yerine başka birisi gelmişti.

Hiç kimse, Brady bile bana bir kez olsun Easter diye seslenmedi. Benimle konuşmak istediklerinde bana Erin diyorlardı. Dokuz yıldır ilk defa kimse bana tek bir olumsuz kelime etmedi ya da pis pis bakmadı. Ben yine de öyle bir şey bekliyordum, birilerinin, herhangi birinin bana laf atmasını ama hiç olmadı, bütün gün boyunca bir defa bile olmadı. Haftanın kalanı da böyle geçti ve cuma geldiğinde sınıfa her girdiğimde hissettiğim gerginlik tamamen ortadan kalkmıştı ve artık birilerinin bana küfredmesini ya da kâğıt parçaları atmasını beklemiyordum. Düşüncelerim Weston, Sam ve Julianne'ye odaklanmıştı. O hafta her akşam yemeğe gelmişlerdi ve cumartesi akşamı işten çıkmamdan sonra da geleceklerdi. Tam olarak neden olduğunu çıkarmasam da bu seferki epey önemliymiş gibi geliyordu.

Cumartesi günü Weston beni işe bıraktı ve caddenin karşısındaki oyun sahasına ısınmaya gitti. Birkaç saat içinde kaçırmaktan hiç hazzetmediğim bir maç vardı ama

şükürler olsun ki skor tabelası duvarın üstünden görülebiliyordu. Önlüğümün iplerini arkamdan bağlayıp ön tarafa yürüdüm ve gülümseyerek Frankie'ye selam verdim.

Frankie, "İçinden istediğini seçebileceğin bir dolap dolusu tasarımcı elbisen var sanıyordum," dedi.

"Onları işte giyip mahvetmek istemiyorum." Lila her gün çıkmadan önce iki pantolonumdan birini yıkayıp kurutuyordu, dolayısıyla onları kitap çantama koyup işe gelmeden önce üstümdekilerle değişebiliyordum. Whitney'in elbiselerini büyük kısmı son derece kadınsı ve pahalıydı. Ayakkabıları yarım numara büyüktü ama şikâyet etmiyordum. Tasarımcı elbisesini bırak bu markası olan bir şeyleri ilk giyişimdi ama iş yerinde yıpranmış, ikinci el pantolonlarımı ve gömleklerimi giyiyordum.

Cumartesi günlerine göre az müşteri vardı ve Frankie'yle zamanımızı çocukları hakkında konuşarak geçirdik ama en çok da yeni evimin ve hayatımın artık nasıl olduğu üstüne muhabbet ettik. Ben konuşurken bol bol sırtıttı ve benim için mutlu olduğunu biliyordum ama gözlerinde tam olarak çözemediğim bir hüznün de vardı.

"Mutlu musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Öyle olduğumu düşünüyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum."

Gözleri yumuşadı. "Güzel. Eşyalarının geri kalanını da Gina'dan aldın mı?"

"Salı günü Gina'ya uğradık. İçeri öylece girip girmekten emin olmadığım için kapıyı çaldım. Yanıt vermedince ben de içeri girdim."

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Başım la onayladım. Frankie'ye içeri girdiğimde yüksek sesle Soul Asylum çaldığını, dolayısıyla odam ve banyoda koşturarak ihtiyacım olabileceğini düşündüğüm her şeyi; diğer kot pantolonum, dış fırçam, bir jilet, sahip olduğum

az miktarda makyaj malzemesi, iç çamaşırı, sutyen ve karalama defterini kapıp diğer her şeyi geride bıraktığımı söylemedim.

"Gina'nın sana söyleyecek bir şeyi var mıymış? Hiçbir şey söylemedi mi?"

Skor tabelasına baktım. Maç yeni başlamıştı.

"Neden gidip onu izlemiyorsun? Meşgul değiliz."

"Buradan gelecek paraya ihtiyacım var."

Frankie göz kırptı. "Hayır yok. Sen artık bir Alderman'sın. Sana bakacaklar Erin. Artık nihayet bir kez olsun bir ergen gibi davranabilirsin."

Bir an için bunu düşünüp sonra da gülümsedim. Önlüğümü halkaya asıp caddenin karşısına koştum ve stadyuma yürüdüm. Daha önce hiçbir beyzbol maçına gitmemiştim. Tribünlerde oyuncuların aileleri ve az sayıda öğrenci dışında oturan çok kişi yoktu.

"Erin!" Weston tellerin öbür yanında üstünde forması ve başında kepiyle duruyordu, dağınık saçları kepinin altından çıkmıştı. Yüzünde ılık saçan bir gülümsemeyle parmaklarını tellerin arasından geçirdi.

Tellere yaklaştım. "Frankie maçını izleyebilmem için beni bıraktı."

"O halde bir tık daha iyi oynamam gerekecek." Göz kırıp koşarak oyuncu kulübesine döndü.

Cumartesi öğleden sonrayı tribünlerde oturup güneşin altında pişerek geçirdim. Harikadan da öte bir duyguydu. Weston bir defa üçüncü kaleye kadar geldi ve bir sonraki vuruşta da sayı turu yaptı. Birinci kaleci olup rakip takımın üç oyuncusunu oyun dışı bıraktı. Hatta bir defa sopadan seken bir topu bile yakaladı. Weston'un eldivenine çarptığında topun çıkardığı sesi duyunca benim elim acıdı ama onun yüzünde güller açmış gibiydi ve bütün takım hep beraber sahaya koştu.

Eşvalarını toplayıp koçun konuşmasını dinledikten sonra Weston tribünlere gelip bana küçük bir öpücük kondurdu ve yanıma oturdu. Beni halk arasında ilk öpüşüydü ve sebep olduğu bakışları çok da sevmedim.

“Ne?”

“İnsanlar bize bakıyorlar.”

“Güzel.”

“Ben arka tarafa geçip Frankie’ye yardım edeceğim. Maç bittiğine göre işimin başına dönmem lazım.”

Weston bana veda öpücüğü verdi ve ben de caddenin karşısına yürüyüp arka kapıyı coşkuyla açtım ve yüzümde kocaman bir sırıtişla önlüğümü bağladım.

“Eğlenceli miydi?” diye sordu Frankie.

“İnanılmazdı. Kazandılar! Weston harikaydı.”

Frankie başıyla onayladı ve dükkân kapanana kadar ara vermeksizin çalıştık. Temizlik yaparken acele ettik, çünkü çabucak üstümü değişip Sam ile Julianne saat yedide akşam yemeğini getirdiklerinde alt kata inmiş olmam gerekiyordu. Kamyonete tırmanır tırmanmaz Weston’a acele etmesini söyledim ve Weston kamyoneti park eder etmez elini bırakıp merdivenlerden yukarıya fırladım.

Yarım saat sonra duş almış, tıraş olmuş ve kremlerimi sürmüş bir halde odadan çıktım. Weston en üstteki basamağa oturmuş beni bekliyordu. Whitney’in odasından çıktığımda ayağa kalktı. Ona gülümsedim ama o karşılık vermedi.

“Sorun nedir?”

“Hiçbir şey,” dedi nihayet kendini zorlayıp gülümseyerek. Aşağı eğilip yanağımı öptü ve sonra da ikimiz beraber alt kata indik. Peter ve Veronica masayı kurarken Sam ile Julianne de yemekleri paketlerinden çıkarıp masanın ortasına yerleştiriyorlardı.

Beni gördüklerinde Julianne ile Sam’in gözleri parladı

ve ikisi de yanıma gelip bana sarıldılar. Masanın başına oturup yemeğe başladık ve Weston ile ben günümüzün nasıl geçtiğini anlattık. Yetişkinler ödevlerimiz hakkında daha spesifik sorular sordular ve belli okul politikaları hakkında neler hissettiğimizi öğrenmek istediler ve bu da konuyu Weston'un resim dersi projesine getirdi. Havadan sudan konuşuyor olabilirdik ama Sam ile Julianne söylediklerime samimi bir ilgi duyuyormuş gibiydiler, sanki her kelimemi hafızalarına kazıyorlardı.

"Bir ara görmek isterim," dedi Juianne.

"Yukarıda, odamda."

"Çerçevelettiğin mi?" dedi Veronica, biraz şaşırmişti.

"Aynen," dedi Weston.

"Ama aylardır onun üstünde çalışıyordun, değil mi?" diye sordu annesi.

Weston bana baktı. "Evet."

Veronica durumu kavrayınca gözleri ışıldadı ve hemen ardından gelen sırtımasını bastırdı. Daha fazlasını sormak istemiş gibiydi ama sormadı. Hepimiz bu tuhaf duruma takılıp kalmıştık. Weston'un eski kız arkadaşı Sam ile Julianne'in sahte kızıydı ve kendisi kısa zaman önce vefat etmiş bulunuyordu. Uygun sohbetin ne olduğuna karar vermek zordu.

"Bu... rahatsız edici," dedim.

Sam kaşlarını çattı. "Sorun değil. Bu o kadar nadir bir durum ki Erin. Yargılanabilecek bir çerçeve yok. Sadece mutlu olduğunuz için mutluyuz. Bizim için önemli olan tek şey bu."

Çikolatalı *cheesecake*'i bitirdiğimizde Julianne tedirgin olmaya başlamış gibi görünüyordu. Sohbet bir süreliğine durduğunda Sam elini tutunca Julianne'in gözleri doldu.

"Erin," dedi Sam. "Julianne'le bu hafta epey bir konuştuk ve her şeyin hepimiz için çok hızlı gelişmiş olduğunu bilsek de senden gelip evimizde yaşamayı istiyoruz..."

Üniversiteye gidene kadar ya da kendi başına yaşamaya başlayana kadar. Sadece birbirimize anlatacağımız çok şey olduğunu düşünüyoruz ve bunu bir aile olarak yapmak istiyoruz.”

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Beni gözlerinde çaresiz bir umutla izliyorlardı.

“Kendi odan olacak,” dedi Julianne. “Sana daha şimdiden yeni bir yatak, şifonyer ve nevresim takımı aldık bile. Ama battaniye ve diğer şeyleri şahsen seçip kendinin kılmak istersin diye düşündük, dolayısıyla yatağın üstüne birkaç katalog bıraktım,” dedi Julianne. Elini kaldırdı. “Gelip bizimle yaşayacağını varsaydığımdan değil. Ben sadece... sana Alder’in odasını teklif ettiğimizi düşünmeni istemedim. Senin kendi odan, kendi elbiselerin ve kendi eşyaların olacak.”

Sam biraz öne eğilip gözlüklerini yukarı itti. “Bu gece karar vermek zorunda değilsin. Sadece teklifimizin farkında olmanı istiyoruz. Ve bu hafta sonu da hiçbir şey yapmayacağız, hani, belki taşınmak istersin diye. Ama tekrar ediyorum, üstünde baskı hissetme.”

“Sorun değil. Ben iyi olacağımı düşünüyorum,” dedim.

“Öyle mi?” dedi Julianne şok içinde.

Başımınla onayladım.

Julianne heyecanla ellerini çırpı ve ikisi de ayağa kalkıp bana sarılmak için masanın etrafından koştular. Veronica ve Peter bizi tebrik ettiler ve Weston hariç herkes birbirini kucakladı.

Onun yanına oturdum. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Sadece seni her gün görmeyi özleyeceğim,” dedi.

“Weston, tatlım, sokağın hemen ilerisinde olacak!” dedi Veronica gülerek.

“Biliyorum,” dedi Weston yine de mutsuz bir sesle.

Julianne, "Onunla geçireceğiniz zaman konusunda düşünceli davranacağımıza söz veriyorum," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Weston bunu duyunca biraz neşelenir gibi oldu ve elimi eline aldı.

Sam ile Julianne yerlerine döndüler.

"Ne zaman?" diye sordum. "Getirecek çok eşyam yok."

"Yarın olur mu?" diye sordu Julianne.

"Yarın mı?" diye tekrar ettim söylediğini.

"Ya da değil," dedi Sam, Julianne'in dizini sıvazlayarak. "Sen ne zaman hazır olursan."

"Yarın da başka bir gün kadar uygun herhalde. Eğer eminseniz."

Julianne tereddüt etmedi. "Eminiz."

"Tamam o halde," dedim küçük bir gülümsemeyle.

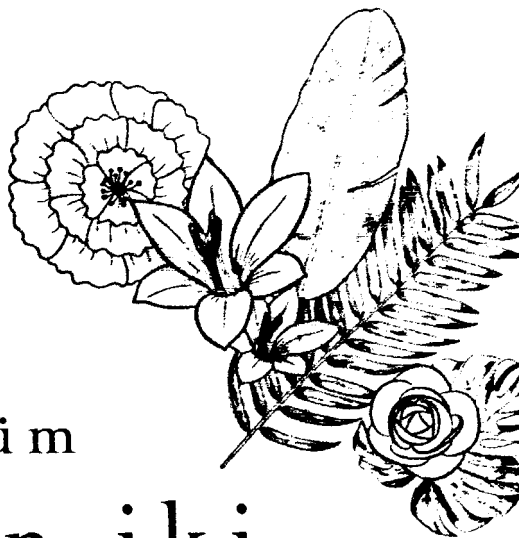
"Harika!" dedi Julianne. "Her şeyi biz halledeceğiz. Eğer ihtiyacın olan bir şey bizde yoksa söylemen yeter."

"Demek... yarın, öyle mi?" dedi Sam neredeyse boş şarap kadehini kaldırarak. Odadaki diğer yetişkinler de kadehlerini kaldırdılar ve Weston'la ben de Cherry Coke bardaklarımızı kaldırdık.

"Yarına," dedik hep bir ağızdan.

bölüm

on iki

Sam ile Julianne ertesi gün eve taşınmamdan önce birkaç şeyi bitirmek için endişeli bir halde evlerine döndüler. Peter ile Veronica yatak odalarına çekildiler ve Weston da arabayla dolaşmamızı istedi. En sevdiği mekân olan o köprüye giderken el ele tutuştuk ve kamyonetin kasasında yatarak yıldızları izledik.

“Biraz gerginim. Sahip olduğum bir sen varsın ve şu ana dek seni kendime saklamıştım,” dedi saçımı öpmek için uzanarak.

Ben de dudaklarına doğru eğilip başımı koluna dayadım. “Hemen köşede olacağım ve hâlâ beni her sabah okula götürecek birisi lazım. İşlerin çok da farklı olacağını sanmıyorum.”

“Bilemiyorum. Kapatmanız gereken on sekiz yıllık bir açık var ve seni annenle babanı tanımaktan alıkoyarsam götün teki olurum. Kenara çekilmem lazımmış gibi hissediyorum ama istemiyorum.”

“Kenara çekilmeni istemiyorum,” dedim söylediklerini düşünürken. “Annemle babam. Vay canına. Bu çok... çılgınca. Hep bir rüyadan uyanacağımı düşünüp duruyorum ya da birilerinin bunun zalim bir şaka olduğunu söyleyeceğini.”

"Zalim bir şaka mı? Daha yeni piyangoyu kazandın. Sana hayatı zindan eden zorbalardan kurtulduğun yetmiyormuş gibi kasabadaki en iyi insanlardan ikisi ebeveynin oldu."

"Buna sevinmek yanlışmış gibi geliyor."

"Sen onları çalmadın Erin. Onlar senin. Biraz benim gibi."

Ona baktım, ayın zayıf ışığında o inanılmaz gülümsemesini görebiliyordum. "Sadece hayatında şanssı hiç yaver gitmemiş birisi için talih biraz fazla arka arkaya yüzüme güldü. Sanki hepsi her an elimden sökülüp alınabilirmiş gibi hissediyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "Söz veririm."

Yanıma dönüp üstüne yaslandım ve dudaklarımı dudaklarına dokundurdum. Serin bir geceydi ama içimde, derinde bir şeyler sıcak geliyordu ve bu sıcaklık bütün vücuduma yayılıyordu. Weston da bunu hissetti, çünkü parmaklarını tenime batırdı ve sevdiğim şu küçük sesi çıkardı. Geri çekilip dudağımı ısırdım. Az sonra yapacağım şeyden ötürü biraz tedirgindim.

Doğrulup oturdum ve tişörtümü çıkardım. Weston sütyenimi çözmek için uzanmama kadar kımıldamadı, sonra da oturup kollarını tuttu. Beni bir defa öpüp dudaklarıma fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri kapalıydı ama kendini tutmanın getirdiği gerilim vücudundaki her kastan belli oluyordu.

"Ne yapıyormuşum gibi duruyor?"

"Burada olmaz."

"Ne?"

"İlk seferinin kamyonetimin arkasında olmasını istemezsin."

"Neden olmasın? En sevdiğim anılarım burada."

Bunu biraz düşündü. Sonra onu öptüm ve o da tutkuy-la öpücüğüme karşılık verdi. Parmakları omuzlarımın üstüne dokundu ve sutyenimin beyaz askılarını aşağı çekti. Sutyeni yanıma koyar koymaz gömleğini parçalarcasına çıkardı ve beni kendine çekti. Çıplak göğüslerime dokunan sıcak kasları kasıklarımı sızlattınca o alçak mırıltıyı çıkarma sırası bana geçmişti.

Weston beni sırtüstü çevirdi, pantolonumu açıp aşağıya çekti, ayak bileklerimden geçirip kıyafetlerimizin durduğu yığının üstüne fırlattı. İkimizin de çırlıçıplak kalması uzun sürmedi ve sonra da Weston dudakları dudaklarımda, çıplak teni çıplak tenimde üstüme çıkmıştı.

Prezervatifini takarken kalçalarını bacaklarımın arasında sıkıştırdım ama işini bitirip bekâretimi almak için mükemmel konuma geldiğinde durakladı.

"Emin misin?" diye sordu. "Demek istediğim, mutlak olarak emin misin? Şu anda durmamı söylersen hiç sorun olmaz. Beklerim."

Çıplak kalçalarına uzandım ve parmaklarımla onu içime ittim. Yavaş ve nazikçe içeri girerken yüzünü boynuma gömdü. Beni öpmediği için mutluydum, çünkü o rahatsız edici yanma hissi dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Ama birkaç dakika sonra birbirimize mükemmel bir uyum sağlamış gibiydik ve gevşedim. Weston'un dudakları dudaklarıma döndü ve tükenene kadar birbirimize dokunup tadımıza baktık.

Tam gün doğmadan önce Weston pantolonunun cebine uzandı. Spreyini çıkartıp bir nefes çekti. Bana baktı, bitkin ama mutluydu. Sırtüstü uzanıp yıldızlara baktık. Weston alnını öpüp ceketine uzandı ve üstüme örttü. Pantolonunun cebine uzanıp uzun, siyah bir kutu çıkardı.

"Sana bir şey aldım," dedi.

"Ne için?"

"Doğum günün."

"Doğum günüm eylüldeydi," dedim.

Güldü. "Gecikmiş bir doğum günü hediyesi. Mezuniyete kadar beklemek istedim ama yapamadım. Şu an mükemmelmiş gibi geliyor."

Açarken kutu gıcırdadı ve ellerim heyecandan titremeye başladı. Birileri bana bir şey vermeyeli uzun zaman olmuştu. Kapak açıldığında ortaya gümüş bir kalp çıktı. Kara kalem çizimdeki gibi neredeyse aynısıydı, üstüne *Tesadüf* sözcüğü bile kazınmıştı. İçimi çektim.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Beğenmek mi? Bu o kolyenin aynısı, değil mi?"

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle parladı. "Hatırladın."

"Tabii ki hatırladım, bunu nasıl buldun?"

İkimiz de doğrulup oturduk. Weston kutudan çıkarıp boynuma geçirdi ve klipsi kapattı. "Bağlantılarım var. Beni tanımak bünyeye faydalı, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim kollarımı ona sararak.

Beni bir defa öptü. "Bunu üstünde gördüğümde giydiğin tek şey olacağını düşünmemiştim. Kesinlikle bonus oldu."

Kıkırdadım.

Önce kalbe sonra da bana baktı. "Bu mükemmel, penceredeki kız gibi."

"O mükemmel değil," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Benim için mükemmel." Dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve tam o sıcak sızı bütün vücuduma yayılmak üzereyken geri çekildi.

"Giyinip eve dönelim ki birkaç saat uyuyabilelim. Sabah seni taşımamız lazım."

"Aldermanlar'ın yanına taşınyorum," dedim yüksek sesle düşünerek.

“Sen zaten bir *Alderman*’sın.”

Olanlara kesinlikle inanamayarak başımı iki yana salladım. “Üstüne fazla düşünürsem bu kafamı epey sağlam dağıtacak.”

Weston kasadan inmeme ve yolcu koltuğuna tırmanmama yardım etti. Artık *benim* tarafım gibi gelmeye başlamıştı ve bu hoşuma gidiyordu. Beni evine götürürken elini tuttum ve o gün ayrılacak olmama rağmen sadece birkaç ev uzağa gidiyor olduğumu bilmek beni rahatlatmıştı.

Weston düşünceler içinde kaybolduğumu görüp elimi sıktı. “Fazla düşünmemeye çalış. Neyse o işte.”

Köprücük kemiklerimin arasındaki küçük girintiye mükemmel bir şekilde oturan kolyeye dokundum ve Erin Alderman olarak yaşamamın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

“Bu bir tesadüf,” diye fısıldadım.